

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

ΝΕΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (55)
28 ΟΚΤΩΒ. 1939. Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀντιληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 4—28 Ὀκτωβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν & μαθητῶν μελῶν	Μή
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ)	Δρ. 160—200	
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	> 80—100	
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	> 40—50	
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας 1	
	Ἀμερικῆς Δολ. 6	
	Αἰγύπτου Λίρ. 1	

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Εὐχή καὶ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ γίνουν ἀναγνώσται τῆς «Νεολαίας» ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἡσυχος ὅτι εἰς τὴν «Νεολαίαν» ὁ νέος εὐρίσκει τὴν πλέον ὠφέλιμον καὶ ὑγιᾶ πνευματικὴν τροφήν καὶ ὡς τοιαύτην τὴν συνέστησε καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τὰ τέκνα των, εἰς τὰ σχολεῖα διὰ τοὺς μαθητάς των, εἰς τὰ ἐργαστάσια διὰ τοὺς ἐργαζομένους, εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου.

Ἡ «Νεολαία» καὶ τέρπει καὶ διδάσκει μικροὺς καὶ μεγάλους. Δὲν εἶναι ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ ὄργανον ἰδεολογικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλα κέρδη, εἰ μὴ εἰς τὴν καθοδήγησιν καὶ μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς, ὅπως τὴν ὁραματίζεται ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν., ἄξιον συνεχιστὴν τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ ἱκανὴν δημιουργὸν τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅπως τὸν παρασκευάζει τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939)... » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον δι' λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογράφα παντὸς εἴδους. Ἐκμισθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Οἱ Ἕλληνες γονεῖς καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ διαβάσουν σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀρχηγοῦ ποῦ ἐγίνε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἐνώπιον συγκεντρώσεως τοῦ Συλλόγου Γονέων Ἀθηνῶν.

Καὶ δὲν θὰ τὴν διαβάσουν ἀπλῶς, ἀλλὰ θὰ μελετήσουν μίαν πρὸς μίαν λέξιν ὅλο αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν σοφῶν παρατηρήσεων καὶ παραινέσεων καὶ τῶν σοφωτέρων ὑποθηκῶν, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πείραν, κριτικὴν γνῶσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἕθνους.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι ἓνα ἀληθινὸν Εὐαγγέλιον, ἓνα κήρυγμα τοῦ ὁποῖου τὴν ἐξηρμένην πνοὴν αἰσθάνονται καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔχουν διασαλισθῇ εἰς ἄλλους λαοὺς, πολιτισμένους ἢ μὴ, διὰ τὴν οἰκογένειαν.

Ὅσοι ἐπεδίωξαν τὴν διάλυσιν κοινωνιῶν, τὴν συντριβὴν θεσμῶν καὶ τὴν κονιορτοποίησιν προαιωνίων ἀρχῶν, ὅλοι αὐτοὶ εἶδαν πάντοτε εἰς τὴν οἰκογένειαν ἓνα ἐχθρόν. Ἡ οἰκογένεια διδάσκει αὐτομάτως τὴν ἠθικὴν, τὴν τιμὴν, τὸν σεβασμόν, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξίας ποὺ ὑψώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὕλην, ἐνῶ αὐτοὶ προσηλώνονται εἰς τὴν εὐτελεστέραν ὕλην, παρόμοιοι πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς Γραφῆς, ποῦ εἰς τὸν ὀρίζοντά του δὲν ἔβλεπεν ἄλλην ἐπιταγὴν, παρὰ αὐτὴν καὶ μόνην: «Εὐφράνθητι ψυχὴ μου».

Ἄν ὁμοῦ ἄλλοι καταρθώθῃ νὰ εὕρουν ἀπήχησιν παρόμοια κηρύγματα, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔμπορουν νὰ εὕρουν. Καὶ δὲν ἔμπορουν, διότι ἂν εἶναι συγγνωστόν εἰς λαοὺς βαρβάρους ἢ λαοὺς μὲ βραχεῖαν ζωὴν καὶ περιορισμένην πείραν ν' ἀφήνουν τὸ θράσος τῆς ἀπειρίας των νὰ διακυβεύῃ θεσμοὺς ἱεροὺς, ἢ φυλετικὴ εὐγένεια ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν ἐλαχίστην παραμέλησιν τοῦ θεσμοῦ, ποῦ, εἰς χρόνους ἀκμῆς ὅσον καὶ εἰς χαλεποὺς καιροὺς, ἐκαλλιέργησε καὶ συνετήρησε τὰς ἀρετὰς των καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ εὐλαβὴς διατήρησις ἐξηγεῖ τὴν ἀδιάλειπτον ἐπὶ τριάντα πέντε αἰῶνας συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Τοῦτο ἀσφαλῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀρχηγὸς ὅταν ἐτόνισεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἔμπορουν νὰ κάμουν

ὅ,τι θέλουν, ἡμᾶς μᾶς φθάνει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια ἔχει τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχει».

Ἐνα ἀκόμη ζήτημα ποῦ ἔθιξεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸν μνημειώδη λόγον του εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ποιοῦ τῆς στοργῆς ποῦ πρέπει νὰ τρέφουν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ παιδιὰ των. Ὅπως κάθε πρᾶγμα, πρέπει καὶ ἡ στοργὴ τῶν γονέων νὰ ἔχη βάσιν τὴν λογικὴν. Νὰ εἶναι θερμὴ ἀγάπη, εἰς ὅρια συγκρατημένα, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ, διὰ νὰ γίνῃ αὖριον χρήσιμος ἄνθρωπος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸ σύνολον. Γονεῖς, ποῦ παραβλέπουν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, γίνονται μὲ τὴν παθολογικὴν στοργὴν ποῦ ἐπιδεικνύουν οἱ ὀλετήρες τῶν παιδίων των καὶ τοῦ συνόλου. Ὁ γονεὺς πρέπει νὰ εἶναι στοργικὸς, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον μεμετρημένος, σῶφρων καὶ λογικὸς. Ὁ γονεὺς εἶναι τεταγμένος φύσει καὶ θέσει φρουρός, προστάτης καὶ ποδηγέτης τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδί ὁμοῦ θ' ἀντλήσῃ διδάγματα ἀπὸ τὸ πρότυπον, τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι τρυφερός, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς λογικῆς. Ἔτσι τὸ παιδί θὰ ἐμποτισθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἀρχὰς ποῦ διεῖπον πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰς καλῶς θεμελιωμένας κοινωνίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς τὰ ἐξέθεσεν ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν τὴν ἔννοιαν αἰώνιον καὶ ἀπροσβλήτων ἀρχῶν. Ἄνευ αὐτῶν δὲν θὰ ὑφίστατο Ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ θρησκεία θὰ εἶναι εἰς αἰῶνας αἰῶνων αἱ δύο ἑλληνικαὶ ἐπάλξεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ ἐκπορθῇ ὁ ἐχθρός. Ἄν τὰς ἐξεπόρθῃ, θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι γίνεται ἄλλοι, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκκλησίαι, οἰκογένεια καὶ Κράτος εὐρίσκονται εἰς ἀπόλυτον ἁρμονίαν καὶ συνάρτησιν, διότι ὅλη ἡ θεμελίωσις τοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι χριστιανική.

Δυστυχῶς ὁ περιορισμένος χρόνος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει εὐρυτέραν ἀνάλυσιν τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐκεῖνοι ὁμοῦ, ποῦ θὰ διαβάσουν τὰ ἀπλά καὶ ἀπέρριττα λόγια του θ' ἀντλήσουν διδάγματα, θὰ ἐμποτισθοῦν ἀπὸ τὰς ὑψηλότερας ἐννοίας τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐξηγήσουν, ἂν δὲν τὸ ἐξήγησαν ἤδη, διατὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

«Από την συγκέντρωση των γονέων και κηδεμόνων.»

«Εν πρώτοις ευχαριστώ τον Σύλλογον Γονέων δια την τιμήν, την οποίαν μου έκαμε να με εκλέξη επίτιμον Πρόεδρόν του. Όφειλω όμως να διακρίνω ότι το ενδιαφέρον μου δια τον Σύλλογον Γονέων δεν το έχω από την στιγμήν που εξέλεγην Πρόεδρος του· το ενδιαφέρον μου δια τον σύλλογον τούτον έχει αρχίσει από μακρού χρόνου, από δύο περίπου έτών, όποτε έμαθα την ύπαρξίν του, χάρις εις την Καν Φράγκου και έζητаса μετά προσοχής τα κατ' αυτόν. Είδα τότε ότι επρόκειτο δια σύλλογον θαυμασίων, ό όποιος καλώς οργανούμενος και αναπτυσσόμενος θα έγινετο σπουδαίος βοηθός εις την Κυβέρνησιν της χώρας, μάλιστα δε εις τον ύπουργόν της Παιδείας, δια την φροντίδα περί τα νέα παιδιά. (Ζωηρόταται έκδηλώσεις και χειροκροτήματα).»

Τώρα εδώ μιλω προς τους γονείς αυτούς καθ' έαυτούς. Οί άλλοι παρευρισκόμενοι εδώ, έφ' όσον είναι γονείς, καίτοι δεν ανήκουν εις τον Σύλλογον Γονέων, θα ακούσουν, πιστεύω, ευχαρίστως τους λόγους μου, όσοι δε δεν είναι γονείς θα ενδιαφέρονται βεβαίως επίσης δια την ανάπτυξιν των παιδιών. «Όταν λέγωμεν «Γονείς» εννοούμεν τας φροντίδας, τας μερίμνας δια το παιδί. Δεν υπάρχει κανείς άλλος λόγος ν' απασχοληθώμεν δια τους γονείς, ως πρόσωπα κοινωνικά, παρά δι' ότι άφορά την σχέσιν προς το παιδί και το μέλλον του. Οί γονείς μαζί με τα παιδιά αποτελούν την οικογένειαν.»

Ημείς εδώ, εις την Ελλάδα, δεν θα εξέτάσωμεν εάν η οικογένεια είναι θεσμός απολύτως αναγκαίος δια την ανθρωπίνην κοινωνίαν, διότι ήμάς τους Έλληνες μάς άρκει ότι είναι απολύτως αναγκαίος δι' ήμάς και αυτό δεν το άμφισβητεί κανείς. «Όσον άφορά το τί συμβαίνει εις τα άλλα Έθνη και άν εκεί σκέπτονται κατ' άλλον τρόπον και άλλα φρονούν αυτό δεν μάς ενδιαφέρει. Μάς ενδιαφέρει η Ελλάδα και δι' ήμάς τους Έλληνες η οικογένεια είναι θεσμός, ό όποιος είναι βαθύτατα συνυφασμένος με την ύπαρξιν της Έλληνικής Κοινωνίας, φυσιολογικός δε μαζί της συνδεδεμένος. Ο λόγος δε του φαινομένου τούτου είναι πρώτον ότι η έλληνική εθνότης έχει ύποστη πολλάς καταστροφάς, πολλάς ύποδουλώσεις. Πολλές φορές και δια μακρούς αιώνας η έλληνική εθνότης δεν απέτελεσε κράτος και έπομένως όλη η παράδοσις, όλος ό πολιτισμός της φυλής είχε συγκεντρωθή συνεπυγμένος μέσα εις την οικογένειαν. Ένεκα τούτου βλέπετε όλοι και

Ιδιαίτερος όσοι καταγίνεσθε με τας λαϊκάς παραδόσεις, με τα παραμύθια, με τα δημοτικά τραγούδια της Ελλάδος, θα ίδητε ότι την πρωτεύουσαν θέσιν εις όλα κατέχει η οικογένεια.»

Και δεύτερον είναι τούτο: Λόγος θρησκευτικός. Ημείς οί Έλληνες είμεθα κατά μεγίστην πλειοψηφίαν ορθόδοξοι. Μεταξύ των όκτώ εκατομμυρίων, εις τα όποια υπολογίζεται ότι άνέρχονται οί Έλληνες του Βασιλείου, μόλις διακόσιαι, το πολύ διακόσιαι πενήκοντα χιλιάδες είναι αλλόδοξοι, μη ορθόδοξοι. Όλοι λοιπόν οί Έλληνες είναι ορθόδοξοι. Έπομένως όφειλομεν να εξέτάσωμεν πώς ιστάται η ορθόδοξος Εκκλησία προς την Οικογένειαν. Η Έλληνική Ορθόδοξος Εκκλησία θεωρεί την οικογένειαν θεσμόν ιερόν, διότι η οικογένεια βασίζεται επί του γάμου, ό όποιος αποτελεί μυστήριον, όπως ό σύνδεσμος των παιδιών με την εκκλησίαν γίνεται δια του βαπτίσματος, το όποιον επίσης είναι μυστήριον. Έπομένως η έλληνική εκκλησία βασίζει τον θεσμόν της οικογενείας επί δύο μυστηρίων. Η χριστιανική έλληνική οικογένεια άσπαζεται βεβαίως και τα άλλα μυστήρια της Θρησκείας μας, αλλά η οικογένεια βασίζεται ειδικώς επί των δύο μυστηρίων, του γάμου και του βαπτίσματος.

Είναι έπομένως θεσμός θείος και όσοι από σας άσχολείσθε με την Γραφήν θα εδιδάσκατε τας θαυμασίας σελίδας του Αποστόλου Παύλου δια τον θεσμόν του γάμου, τον σύνδεσμον άνδρός και γυναικός, την αγάπην, την όμολογίαν, την ύπακοην και τον σεβασμόν μεταξύ των συζύγων και την φροντίδα δια τα παιδιά. Άρα και από άπόψεως αναπτύξεως φυσιολογικής και από θρησκευτικής άπόψεως είναι άπαραιτήτως συνδεδεμένη η έλληνική κοινωνία με την οικογένειαν. Η οικογένεια αποτελεί το κύτταρον της έλληνικής κοινωνίας. Και όπως εις τους οργανισμούς τους ζώντας η υγεία του συνόλου εξαρτάται από την υγείαν των κυττάρων, κατά τον αυτόν τρόπον η υγεία και η εύδαιμονία της κοινωνίας εξαρτάται από την υγείαν και την εύδαιμονίαν της οικογενείας. Και αντίθετως, όπως εις ένα οργανισμόν ζώντα, άν δεν πηγαίνη καλά, θα επιδράση η κακή του αυτή κατάσταση και επί των κυττάρων βαθμιαίως, έτσι και η κακή κατάσταση της κοινωνίας θα επιδράση βαθμιαίως και επί της οικογενείας. Αυτό τα έννοείτε πολύ καλά όλοι σας και δεν είναι ανάγκη να σας τα είπω με παραδείγματα, διότι έζησате όλοι εις την Ελλάδα και γνωρίζετε πόσην, ένεκα της καταπτώσεως της γενικής του Έθνους, που έπαρασάμεν, κατάπτωσιν υπέστη και η έλληνική οικογένεια.

Από την εποχήν κατά την οποίαν η οικογένεια ήρχισε να αντιδρά, και ό Σύλλογος Γονέων αποτελεί την πλέον τρανήν απόδειξιν της ανανήψεως ταύτης, βλέπετε πως το έλληνικόν έθνος αναπτύσσεται και αναβίω έν τω συνόλω του.

Η οικογένεια αποτελείται από τους γονείς και τα παιδιά. Και έρχεται άμέσως ένα ζήτημα σπουδαιότατον: Ποία πρέπει να είναι η σχέση του γονέος προς τα παιδιά; οί γονείς έχουν απόλυτον δικαίωμα να κάμουν τα παιδιά των, ό,τι θέλουν; Ναι ή όχι;

Αυτό το ζήτημα είναι σπουδαιότατον, το όποιον ό Σύλλογος Γονέων πρέπει να τό έχη θέσει ως βάσιν δια την δράσιν του.

Βεβαίως εδώ έχομεν να κάμωμεν με μίαν κατηγορίαν γονέων, η όποία είναι έξω και μακράν των κατηγοριών που θα σας αναφέρω τώρα. Αυτά που θα αναφέρω τώρα ανήκουν εις κατηγορίας γονέων ανωμάλους, αλλά πρέπει και σεις να τα ακούσητε δια να ίδητε και αντιληφθήτε το μέγεθος του κακού που γίνεται.

Είναι μία κατηγορία γονέων η όποία λατρεύει τα παιδιά της μέχρι σημείου μανίας, η όποία σχεδόν θεοποιεί τα παιδιά της. Δι' αυτούς τους γονείς τα παιδιά των είναι άλάθητοι, έχουν πάντοτε δίκαιον. Πρέπει να προχωρήσουν όπως-όπως εις την κοινωνίαν τα παιδιά των, διότι αυτά είναι τα πλέον άξια και τα μόνα άξια παιδιά. Άν είναι άρσενικά, αυτά πρέπει να γίνουν οί μεγαλύτεροι αξιωματούχοι του κράτους και της κοινωνίας, άν είναι κορίτσια, αυτά πρέπει να φθάσουν εις την κορυφήν της κοι-

νώνας. Αυτά πρέπει να γίνουν το πάν, διότι αυτά είναι τα αξιώτερα. Άν δε θελήση ό παπάς της έννορίας να επέμβη δια να τους είπη ότι τα παιδιά των έκαμαν μίαν άταξίαν, ό παπας είναι καταδικαστέος. Άν θελήση ό δάσκαλος να τιμωρήση το παιδί των θα άκούση, ό,τι δεν φαντάζεσθε. Πώς έτόλμησε να τιμωρήση το παιδί των, που είναι το καλύτερο παιδί; Άν δε τό άφήση μεταξιστατών το παιδί των, δεν περιγράφεται το τί θα κάμουν. Θαυμάζει κανείς πως βρίσκουν ένα σωρό επιχειρήματα ύπέρ του παιδιού και κατά του διδασκάλου. Άλλοτε προσέφευγαν εις τους βουλευτάς, οί όποιοι επενέβαιναν δια να αναγκάσουν τον διδάσκαλον να προβιθάση το παιδί των. Άλλως ήπειλουν τον βουλευτήν ότι δεν θα τον ψήφισαν ποτέ πλέον. Σας αναφέρω τί συνέβη εις έμέ προσωπικώς εις τον τόπον μου επικειμένον των εκλογών του Αυγούστου του 1928 κατά τας όποιας και έπεσα. Άμα έπήγα εκεί με έπεσκέφθη ένας μεγάλος αριθμός γονέων, οί όποιοι μου κατήγγειλαν τον σύλλογον των Καθηγητών διότι άφήκε τα παιδιά των μετεξεταστέα. Είδα τον Γυμνασιάρχην, ό όποιος μου είπεν: Αυτά τα παιδιά είναι άμελέστατα. Και τότε έγω έκάλεσα τους γονείς και τους συνεβούλευσα να αναγκάσουν τα παιδιά των να εργάζωνται, να διαβάσουν και να μελετούν. Τους τα είπα αυτά, τους είπα ότι αυτό είναι δια το καλόν των παιδιών και δια το συμφέρον και των παιδιών και τό ίδικόν των. Μ' όλα ταύτα δυσανεστήθησαν, με κατεψήφισαν όλοι και έπεσα και από βουλευτής.

Άμα μεγαλώσουν αυτά τα παιδιά τί θα γίνουν; Άμα μεγαλώσουν πρέπει όλα να εισέλθουν εις το Πανεπιστήμιον και τότε κορίτσια πρέπει να εισέλθουν εις την κοινωνίαν. Πρέπει όλος ό κόσμος να τα θαυμάζη! Όυαί και άλλοιμονον εις εκείνον που θα τον ακούσουν να πη ότι η θυγατέρα των δεν είναι όμορφη, δεν χορεύει καλά, δεν στέκει καλά. Κακμιά συγκατάθεσις! Πρέπει να βγούν και να γίνουν σπουδαίοι άνθρωποι!

Άμα κληθί η κλάσις των εις τον στρατόν, τους ακούετε να λέγουν: Το παιδί μου θα πάη στρατιώτης; Στρατιώτης θα πάη ό πτωχός. Θα πρέπει να υπάγουν όλοι οί άλλοι και όχι τα ιδικά των παιδιά. Αυτά τα παιδιά συνήθως, και ως είναι φυσικόν, καταστρέφονται. Και δεν υπάρχει καμμία άμφισβολία περί αυτού. Τα άρσενικά γίνονται άρριθίστα και τα κορίτσια τυχοδιώκτρια πανδρειάς. Και αυτά τα άποτελέσματα είναι βαρύτερα δια τα παιδιά. Άν όμως καμμίαν φοράν «κατά στραθού» επιτύχουν, άσφαλώς λημονούν τους γονείς των και τους άγνοούν. Και έτσι οί γονείς αυτοί άποτυγχάνουν και εις την βάσιν που θέτουν ότι θα τους γηροκομήσουν μίαν ήμεραν τα παιδιά των αυτά τα έξαιρετικά. Και αυτό είναι μία δικαία τιμωρία—ήμωροούμεν να είπωμεν— δια τους γονείς τους ούτω σκεπτομένους.

Μία άλλη κατηγορία των γονέων είναι η κατηγορία των γονέων εκείνων, οί όποιοι θεωρούν ότι έχουν λάβει μόρφωσιν από έφημερίδας, από περιοδικά, από χίλια δύο αναγνώσματα και νομίζουν ότι έχουν εις το κεφάλι των έκπαιδευτικά συστήματα δια τα παιδιά των. Τους ακούετε να σας λέγουν ότι τους τα έξηγούν όλα, μά όλα, δεν αφήνουν τίποτε χωρίς να τους τό έξηγήσουν. Έννοείτε περί τίνος πρόκειται. Πρόκειται περί του σεξουαλισμού. Βεβαίως αυτό είναι μία φυσική ροπή του ανθρώπου, η όποία αναπτύσσεται εις μίαν άρισμένην ηλικίαν, εις την οποίαν πρέπει να καταβάλλεται μεγίστη προσοχή υπό των γονέων και η όποια πολλάκις είναι επικίνδυνος και δια την σωματικήν και ψυχικήν υγείαν των.

Αί, λοιπόν, αυτοί οί γονείς, αυτά τα πράγματα από πριν τους τα μαθαίνουν όλα εις τα παιδιά των έκ των προτέρων! Τίποτε δεν τους αφήνουν, τους ακούτε να σας λέγουν. Τώρα έννοείτε τό αποτέλεσμα.

Άλλά και δεν σταματούν εκεί, πηγαίνουν και πάρα πέρα. Ακούεις τον γονέα ό όποιος... διαβάζει έφημερίδες και νομίζει ότι τα κατέ-

χει όλα να λέγη εις το παιδί του: Ο Θεός; Είναι άνοησία! Είναι κατασκευάσμα, το όποιον έκαμαν οί τύραννοι δια να καταπιέζουν τους λαούς, δια να τους κάμνουν να λημονούν ότι πρέπει να αγωνίζωνται εις τον κόσμον αυτόν τον έπίγειον, άφού θα έχουν την άνταμοιβήν των εις την μέλλουσαν ζωήν. Και έπομένως εις τον έπίγειον κόσμον πρέπει να συγκεντρώνεται κάθε προσοχή. Έμείς οί έλεύθεροι άνθρωποι, τους ακούετε να λέγουν, πρέπει να τα σταματήσωμεν αυτά. Δεν σταματούν δε εκεί, αλλά αναπτύσσουν το παιδί των επί τη βάσει της άθειας, επί τη βάσει της άθρησκείας. Καταλαβαίνετε τώρα ποιόν είναι τό αποτέλεσμα; Γίνονται οί μεγαλύτεροι κακοϋργοι—και δεν έννοώ τους κακοϋργους τους όποιους εγκλείομεν εις τας φυλακάς και τους όποιους τιμωρούν τα δικαστήρια, έννοώ τους κακοϋργους της κοινωνίας, τους όποιους δεν ήμπορεί να συλλάβη ό νόμος δυστυχώς, διότι είναι πολλά πράγματα, τα όποια δεν ήμπορεί να προβλέψη ό Ποινικός Νόμος και των όποιων η άπόδειξις δεν είναι εύκολος. Αυτοί είναι οί χειρότεροι κακοϋργοι, οί όποιοι άπατούν τα κορίτσια του κόσμου, οί όποιοι, άγόρια και κορίτσια, θάζουν ήθική φωτιά εις τα σπίτια του κόσμου. Υπεύθυνοι γιά όλα αυτά είναι η άμάθεια και η κακία των γονέων.

Είναι και άλλη κατηγορία γονέων, είναι η κατηγορία εκείνων οί όποιοι δεν δίδουν πεντάρα, όπως λέγομεν, δια τα παιδιά των. Είναι εκείνοι που έμπιστεύονται τα παιδιά των εις μίαν ταντά και άπ' εκεί και πέρα τα παιδιά των θα γίνουν, ό,τι θα γίνουν μόνοι των. Και να σας είπω την αλήθειαν: Άπό τας τρεις αυτάς κατηγορίας έγω προτιμώ αυτήν την τελευταίαν, διότι δι' αυτό το παιδί, δια το όποιον δεν φροντίζει κανείς γονεύς, φροντίζει ό Θεός, ό όποιος μέσα εις την ψυχήν του παιδιού έχει βάλει την συνείδησίν του, η όποία οδηγεί το παιδί καλύτερα από ό,τι θα τό δώγουν οί τέτοιοι γονείς. Αυτά τα παιδιά οδηγούμενα από την συνείδησίν των βγαίνουν καλύτερα από τα προηγούμενα. Άλλά αυτό βέβαια δεν ήμπορεί να θεωρηθί και να χρησιμεύη ως βάση. Σταματώ έως εδώ τα παραδείγματα ανωμάλων κατηγοριών γονέων, τα όποια άνεφερα δια να σας δείξω πόσον έσφαλμένως παίρνουν οί γονείς την ζωήν των παιδιών.

Τό βασικόν λάθος των γονέων είναι που νομίζουν ότι τα παιδιά των άλλον προορισμόν δεν έχουν παρά τους γονείς των. Ο σκοπός των είναι πως να εύτυχήσουν οί γονείς, από τα παιδιά των, πως τα παιδιά των να γηροκομήσουν τους γονείς, πως να άποτελέσουν τό καμάρ των, πως να τιμήσουν τό όνομά των. Αυτό είναι ένας έγωϊσμός, τον όποιον όλοι οί γονείς τον έχομεν μοιραίως ποιάς πολύ ποιάς λίγο μέσα μας.

Πρέπει όμως να έννοήσωμεν ότι ό προορισμός των γονέων είναι πως θα γίνη το παιδί εύτυχές και όχι πως θα εύτυχήσουν αυτοί δια του παιδιού. Αυτό είναι το πρώτον λάθος των γονέων. Τό άλλο είναι ένα γενικόν σφάλμα, το όποιον έχει η κοινωνία. Οί γονείς να λέγουν: Είμεθα απολύτως κύριοι των παιδιών μας. Κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να άναμυγθή. Αυτό είναι επίσης βασικόν σφάλμα, διότι η άπλουστερά λογική άρκει δια να δείξη ότι, άν υπάγουν οί γονείς αυτοί, αυτό τό όφείλουν εις την κοινωνίαν. Υποθέσατε ότι καταλύεται η κοινωνία. Είναι δυνατόν πλέον να ζήσουν αυτοί οί ίδιοι τότε; Είναι δυνατόν να σωθή η τιμή των, η περιουσία των; Έπομένως όφείλουν την ύπαρξίν των οί ίδιοι γονείς εις τό κοινωνικόν περιβάλλον, εις την κοινωνίαν, εις τό Έθνος όπως λέγομεν την κοινωνίαν, διότι τό Έθνος δια την Ελλάδα είναι έν και τό αυτό.

Έπομένως πως είναι δυνατόν να σκέπτονται ότι εις την ανατροφήν των παιδιών δεν είναι δυνατόν να λάβουν μέρος άλλοι; Αυτό είναι σφάλμα τεράστιον, διότι έτσι θα έπήρχετο μία αναρχία πλήρης, της όποίας τό αποτέλεσμα θα είναι η λύσις των κοινωνικών δεσμών, όποτε καταλύεται και η οικογένεια και τα πάντα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπάρξῃ σκοπι-
μωτέρα ἑορτή κατὰ τὴν ἐναρέν-
ειά τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπὸ τὴν κα-
θιερωθεῖσαν κατ' ἔτος εἰς ἅπαντα
τὰ σχολεῖα «εορτή τῆς Ση-
μασίας». Ἡ μαθητιῶσα νεότης
τῆς Ἑλλάδος θορυβεῖται ἐπὶ τῶν
τὴν ἐργασίαν τοῦ ἔτους ἐπὶ τῶν
ισχυροτέρων βάθρων — τῶν ἐθνι-
κῶν — μὲ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ λε-
ρωτέρου συμβόλου τῆς Ἑλληνι-
κῆς Πατρίδος — τῆς Σημασίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἡ ευαρέσκεια τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας πρὸς τοὺς 30 φαλαγγίτας τοῦ στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς εἰς τὸ δάσος παρὰ τὸν Ἅγιον Πέτρον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεότης ὑπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ὅργανωσιν Νεολαίας ἀποβαίνει ὅτι ἡθέλησε νὰ τὴν καταστήσῃ τὸ Ἀρχηγός. Δηλαδὴ δύναμις δημιουργικῆς συντηρήσεως μὲ γόνιμον αὐτενέργειαν καὶ πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία, ὅταν χρειάζεται, ἐκτελεῖται ὀχι μόνον μὲ θέρμην καὶ ἐνθουσιασμόν ἀλλὰ καὶ μὲ γενναιοῦτητα μέχρις αὐτοθυσίας. Εἰς τὴν ευαρέσκειαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἡ Ὅργανωσις μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερφραγείας ἀπευθύνει καὶ τὰ ἰδικὰ της συγχαρητήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Εἶναι πραγματικά συγκινητικὸν τὸ γεγονός ὅτι Ἕθμοι, Κοινότητες, Δημοῖοι ὄργανισμοὶ καθὼς καὶ ἰδιῶται, καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, παραδίδουν γῆπεδα καὶ κτήματα εἰς τοὺς νέους της Ε. Ο. Ν. πρὸς καλλιέργειαν. Δὲν ἵσχυρεὶ ναὶ ὑπάρξη ἀμφιβολία ὅτι τὰ τμήματα τῆς Ὁργάνσεως καὶ οἱ Φοιταγταὶ θὰ αἰσθανθοῦν βαθύτατα τὴν τιμὴν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν ἀμειλλόμενα, διὰ νὰ παρουσιάσουν τὴν καλλίτεραν καὶ ἀποδοτικτέραν ἐργασίαν κατὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν παραδιδόμενων εἰς αὐτὰ ἐκτάσεων γῆς. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐκπληρώσουν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ὀφείλουσιν νὰ διαθῶσιν ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὸν προέχοντα τὴν στιγμήν ταύτην ἔθνικον ἀγῶνα. Τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν γεωργικὴν ἐπάρεκλειαν τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Ἡ κοινὴ γνώμη ὅλων τῶν οὐδετερῶν Χωρῶν, καὶ ἰδιαίτερως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ὑπέδεχθη μὲ εὐκρινὴ εὐχαρίστησιν τὴν τριμερὴ ἀγγλογαλλοτουρκικὴν συμφωνίαν ἀμοιβαίας βοηθείας, τὴν υπογραφεῖσαν εἰς τὴν Ἀγκυρὰν τὴν περασμένην ἑβδομάδα. Ἡ συμφωνία αὕτη, μολονὶ προνοεῖ περὶ αὐτομάτου συμπάξεως τῶν τριῶν συμβληθεισῶν Δυνάμεων, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ Τουρκία θὰ γένοιτο ἀντικείμενον ἐπιθέσεως ἐκ μέρους εὐρωπαϊκῆς Δυνάμεως ἢ αἱ δύο ἄλλαι Δυνάμεις θὰ ἐντελέοντο εἰς πόλεμον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μεσογείου, ἥ διότι θὰ ἐπροκαλετο περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν ὅρων τῆς ἐγγυήσεως τῆς παρασχεθείσης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανίαν διὰ τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς δηλώσεως τῆς 13 Ἀπριλίου 1939, ἐκρίθη ὀρθῶς ὡς ὀργανον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας διὰ τὴν Βαλκανικὴν καὶ διὰ τὴν μεσογειακὴν περιοχὴν. Πρῶτον διότι δὲν περιέχει καμμίαν ἐπιθετικὴν αἰχμὴν ἐναντίον οὐδενὸς Κράτους καὶ δευτέρον διότι προοριζέται σαφῶς τὸν προανατολιμὸν τῆς Τουρκίας, τῆς ὁποίας εἶναι τόσον σημαντικὴ ἡ θέσις εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τόσον ἀξιωμασιώτως ἡ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς ἐγγυτέρας Ἀσίας.

ὅσον αξιοσημειώτως η̑ επιρροή του. Ὡς χαρακτηριστικόν πρέπει νά σημειωθῇ τὸ γεγονός ὅτι καὶ ὁ Τύπος τῆς Μόσχας, παρὰ τὴν ἐπιφαιακτικότητά των σχολίων του, καὶ μοιλοῦντι ὑπογραμμίζει τὴν δέσμευσιν ἣν συνεπάγεται διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας τὸ σύμφωνον, οὐδόλως φαίνεται ἀνησυχῶν δι' αὐτό, ἀλλὰ τοῦσαντίον τονίζει «ὅτι ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν ἔχει λόγον νά φοβῆται δι' ὅ, τι συνέβη».

Τέλος μία περικοπή άρθρου ούγγρικης έφημερίδας υποδηλοί ότι δεν προβλέπεται περίπτωσης μεταφοράς της συνάραξης εις την Μεσόγειον και επομένως ούτε περιπτώσεις εφαρμογής του αγγλογαλλοτουρκικού συμφώνου. Καί η δήλωσις αύτη αποκτά σημασίαν, δεδομένου ότι η Βουδαπέστη έπηρεάζεται άμεσώτατα εις τας γνώμας της από την Ρώμην.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας οἱ ἀδιάσπαστοι δεσμοὶ
φιλίας καὶ συμμαχίας μας μετὰ τῆς Τουρκίας παραμένουν
ἀναλλοιώτως ἰσχυροὶ καὶ ἡ ὁποία οὐδέμιαν παρέλειψεν
εὐκαιρίαν διὰ νὰ διαδηλώσῃ ἔργω τὴν προσήλωσιν τῆς εἰς
τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασίν της νὰ ὑπεραμυνθῇ
δι' ὅλαν τῆς τῶν δυνάμεων τῆς ἀνεξαρτησίας, ἡ συμ-
φωνία τῆς Ἀγκύρας ἐξαιρετικῶς ἐλκρινῶς ὥς εἰς ἐπὶ
πλέον πολῦτιμος συντελεστὴς σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας
εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

‘Από τὴν ἑκκλησίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πληρωμα ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν μαθητικῶν συσσιτίων, τῆς ὁποίας κάθε γραμμὴ ἀποπνέει ἀγάπην καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀμφισβάλloμεν ὅτι θὰ εὕρῃ προθυμοτάτην ἀτήχησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας καὶ ἰδιαίτερώς μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἠγωνίζονται ἀπὸ τὴν τύχην τόσον, ὥστε ἀνάγκη νὰ ἡμποροῦν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν τὴν χαρὰν τοῦ νὰ δίδουν ἀπὸ τὸ περίσσευμά των εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, ἐπιβάλλεται ἰδιαίτεράς νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἐξῆς περικοπή: «Ὅπως τὸ σῶμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐρωσθῇ, ὅταν πάσχη ἐν μέλος, οὕτω καὶ ἡ Κοινωνία δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὑγιαίνει, ὅταν πλεῖστα μέλη τῆς εἶναι καχεκτικά, συνεπεία τοῦ ὑποσιτισμοῦ». Μὲ τὴν περικοπὴν αὐτὴν τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν θέτει τὸ ζήτημα τῆς ἀλληλεγγύης ἐκεῖ ὅπου πάντοτε ὠφελεῖ νὰ τίθεται εἰς κάθε ἀληθῶς χριστιανικῇ Κοινωνίᾳ. Ἐπὶ τῆς βάσεως δηλαδὴ τῆς ὑγιούς αὐτοσυνητρήσεως. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν ποὺ εἶναι διψασμένη ἀπὸ δικαιοσύνην ὅσον καμμία ἄλλη, μία Κοινωνία ποὺ ἔχει μέσα τῆς τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ πολιτεύεται ἄλλως παρὰ ὥς ἡ πρώτη Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ἐτοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ ἦτο μίκα καὶ κανεὶς κανὲν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τοῦ δὲν ἐνόμιζεν ὡς ἴδιον, ἀλλ’ ἦσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα κοινά. Διότι μόνον οὕτω αἰσθανομένη καὶ πολιτευομένη ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν συνειδήσιν τῆς ἡμερον καὶ νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀσφαλὴς διὰ τὴν αἰώνιον.

Liopulipon

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰς πρὸς τὰς βαθμοφόρους ὁμιλίας τοῦ περὶ τῶν ὁποίων ἐγράψαμεν εἰς προγενέστερα τεύχη, ἐξήρην ἰδιαίτερως τὴν συντελούμεν ἐν τὴν Ε. Ο. Ν. ἐργασίαν τῶν τιμημάτων Θηλέων καὶ ἰδιαίτε-
 ρως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργώδους κινήσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ὡς Θηλέων Πρωτεύουσας, ὀφει-
 λομένης βεβαίως εἰς τὴν πρωτοθυλίαν καὶ τὴν ἀξι-
 ᾶν πάσης τιμῆς ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ὁργανώ-
 σεως τῆς Διοικητηρίας αὐ-
 τῆς.

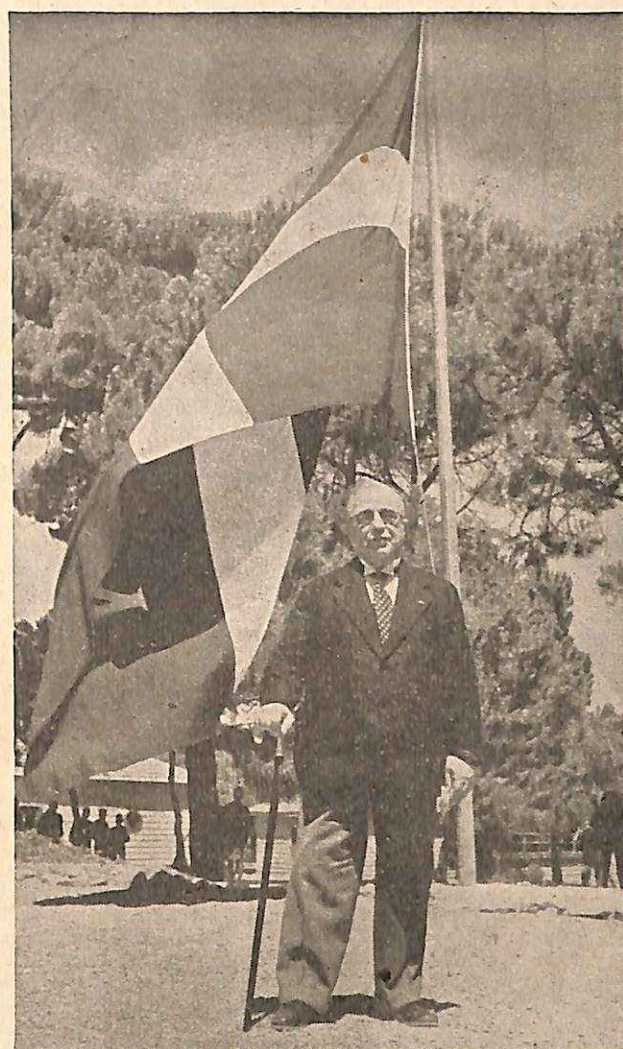
Ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἀ-
θορύβως συντελουμένη καὶ
μὲ τὴν σεμνότητα ἣ ὅποια
διακρίνει πάντοτε τοὺς ἀγα-
θοὺς ἐργάτας πάσης ἰδέ-
ας, ἔδωκε καὶ δίδει τὰ ἀ-
ποτελέσματα ἐκεῖνα τὰ ὁ-
ποῖα μετὰ τόσης τιμῆς ἀνέ-
φερον ὁ Ἀρχηγός.

Παράλληλως όμως ο Άρχηγός εξήρε γενικά την γυναίκα, η οποία συστηματοποιεί, φύσει, περισσότερο του άνδρος τὰ ἔργα με τὰ ὅποια καταπιάνεται.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ
ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

Εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ὄνω δι-
μιλάς καὶ τὰς σοφὰς ὑπο-
θήκας ἃς ἔδωκε πρὸς τὰς
βαθμοφόρους τῶν θηλέων
ἰδιαιτέρως ὁ Ἀρχηγὸς ἐτό-
νισε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀνα-
πτύξεως τῆς ἐμπιστοσύνης
πρὸς τὰς μητέρας, αἱ ὁποί-
αι πάντοτε μετ' ἰδιαιτέρας
φροντίδος ἀποθλέπουν εἰς
τὰς ἐξωσπυτικάς συνανα-
στροφὰς καὶ ἀσχολίας τῶν
θηλέων αὐτῶν τέκνων, τὰ
ὁποῖα μετὰ δυστακτικότη-
τος πάντοτε ἐμπιστεύονται.

Ἡ ἄμεμπτος ἐπομένως συμπεριφορά ἐν παντὶ τῶν φαλαγγισισσῶν, αἱ ἐπωφελεῖς ἀσχολαίαι αὐτῶν εἰς τὴν Ὁργάνωσιν, ἡ παιδαρχημένη καὶ σεμνὴ ἑμφάνισις αὐτῶν, οἷα ἀκριθῶς παρουσιάζεται σήμερον εἰς τὰ μέλη τῆς Π. Δ. Θ. Π. θὰ ὄρῃ πᾶσαν τυχὸν διστακτικότητα τῶν μητέρων ἵνα ἐκπιστεύωται τὰ τέκνα των εἰς τὴν Ὁργάνωσιν, διότι αὕτη συνεχίζει καὶ συμπληρῶνει τὸ ἔργον τῆς μητρὸς.

ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης).

«Αὐτὴ ἡ σημαία ποὺ σᾶς ἔδωσαν σήμερα στὰ χέρια σας δὲν εἶναι ἓνα κομμάτι πανί. Ἔχει μέσα της ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας. Πατρίδα μας δὲ εἶναι ἡ Ἑλλάς».

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι τίποτε ξένον ἀπὸ σᾶς, κατοικεῖ μέσα σας, μέσα στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, μέσα στὴν κάθε μία ἀπὸ σᾶς. Εἶναι ἓνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖτε νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ μέσα σας ποτέ, οὔτε νὰ τὸ ἀποχωρισθεῖτε ποτέ εἰς ὅλην σας τὴν ζωὴν.

Μία μέρα, όταν θα μεγαλώσετε, θα έχετε να της προσφέρετε μεγάλα πράγματα και το μεγαλύτερο πράγμα που έχετε, το ωραιότερο και καλύτερο, είναι η ζωή σας. "Αν χρειασθῇ να της δώσετε τη ζωή σας, θα την δώσετε όχι μόνο με ένθουσιασμό, αλλά και διότι είναι η φύσις του πράγματος τέτοια.

Διότι, ἂν δὲν τῆς τὴν δώσετε μιὰ μέρα τῇ ζωῇ σας, ἐκείνου πού θὰ ἔλθουν ὑπὲρα από σας θὰ εἶναι δούλοι, δὲν θὰ εἶναι "Ἕλληνες. Καὶ τώρα πρέπει νὰ μάθετε ὅσοι εἰσαθε μικροὶ ἀκόμη καὶ σεις ὅι μεγαλύτεροι ἀκόμη πρέπει νὰ μάθετε πὼς θὰ ἐργασθῆτε μιὰν ἡμέραν διὰ τὸν τόπο σας, διὰ νὰ γίνετε μιὰν ἡμέραν πολῖται καλοί. Καὶ ἅμα μάθετε ἕνα ἔργον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ζήσετε, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε, ὅτι δουλειὰ θὰ κάμετε, θὰ εἶναι δουλειὰ πού θὰ προσφέρете στὸ σύνολο τῆς κοινω-νίας».

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

διάκος του Ναυπλίας 'Ιακώβου, υπό το όνομα Γερμανός.

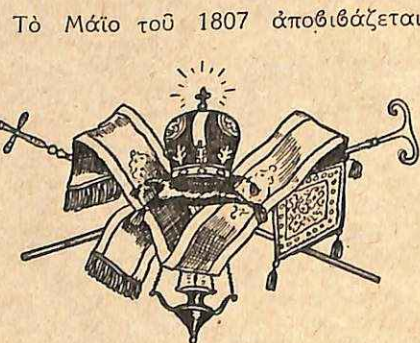
Αλλά ο όριζων του "Αργους ήταν πολύ μικρός για να κλείσει την αδόμαστη φιλοδοξία του νεαρού κληρικού. Φιλομαθής και σοδαρός, μαζί με μια παράδοση φλόγα που αδιάκοπα τον κατακαίει, εγκαταλείπει κρυφά, ένα πρωί το "Αργος και διά μέσου της "Υδρας καταφεύγει στην "Ασία. Η βουλή της Θείας Προνοίας τον σπρώχνει κοντά στον Γρηγόριο της Σμύρνης, ο "Εκείνον, που ύστερα από λίγα χρόνια, ως οίκουμενικός Πατριάρχης, θα ανοίξει την ένδοξη σειρά των θυμάτων της έλευθερίας και θα καθαιγάση με το αίμα του τον ιερό άγωνα της φυλής.

"Εξάρχος στην Πελοπόννησο, γυρίζει στην Πόλη για να ακολουθήσει τον Γρηγόριο στην έξορία του "Αθω. "Επειτα ξαναβρίσκεται στην Πόλη, και, ως διάκος του συνοδικού "Ιωακείμ, γίνεται έφορος της διεξαγωγής των υποθέσεων των αρχιερέων των έπαρχιών, παίρνει μαθήματα φιλοσοφίας από τον περίφημο Πρώτον, και με την ακοίμητη φιλοδοξία που του κατακαίει αδιάλειπτα την ισχυρή ιδιοσυγκρασία του, έτοιμάζεται πάνοπλος διά την τελευταία του μάχη. Μετά ένα χρόνο ο Κυζίκου "Ιωακείμ, γέρος και άρρωστος πιά, παραιτείται υπέρ αυτού. "Αλλ' ο θρόνος είναι τριτοβάθμιος και ο κανών του Πατριαρχείου άδυσώπητος. Θα συμπληρωθεί ο κενωθείς θρόνος μόνον με την προαγωγή του αρχαιότερου. Τότε οι φίλοι και θαυμαστά του Γερμανού ιεράρχα μεταθέτουν τον Παλαιών Πατρών Μακάριον στο θρόνο του Κυζίκου, και ο Γερμανός χειροτονείται θριαμβευτικά την 25ην Μαρτίου 1806 Μητροπολίτης Παλαιών Πατρών.

"Επί τέλους! Η προτελευταία βαθμίδα της ιεραρχίας έπατήθη. "Από εκεί ως τον τελικό θρίαμβο δεν μένει παρά ένα βήμα.... Και ο σεπτός ιεράρχης με την άκατάλυτη ψυχική του δύναμη δραματίζεται τον τελικό θρίαμβο. "Αλλά αί βουλαί της Θείας Προνοίας και η καλή τύχη τον προορίζουν για έναν άλλον ρόλον, περισσότερο ιστορικό, τον ρόλο του πρωταγωνιστού της "Εθνικής παλιγγενεσίας.

Η Δημητσάνα ήταν εκείνη την εποχή ή ένδοξη Πατρίδα τόσων λογίων και τόσων ήρώων, το μοναδικό πνευματικό κέντρο της Πελοποννήσου. Σ' όλη σχεδόν την άλλη Πελοπόννησο βασιλεύει ή άμάθεια και το σκοτάδι. Στο περίφημο και έακουστό σχολείο της ο μικρός Γκόζιαν διδάσκει από τον "Αγάπιο Λεονάρδο «τά εκκλησιαστικά» και την «θύραθεν παιδείαν».

"Αργότερα στο "Αργος μαθαίνει γαλλικά και τον άπορροφά ή ιστορία και χειροτονείται, σχεδόν άμέσως,

Το Μάιο του 1807 αποβιβάζεται

στην Πάτρα ο τριακονταετής Μητροπολίτης για να κατακτήσει, έντός ολίγου, άπεριόριστο τον σεβασμό και την εκτίμησι "Ελλήνων και Τούρκων.

Προστατεύει τους Χριστιανούς κατά της αθαιρείας των τυράννων και άφοπλίζει τους τελευταίους με την αξιοπρέπεια και την γενναϊοδωρία του. Περιτέλλει τις κατακτήσεις των Τούρκων υπαλλήλων με έντονες αναφορές και γενναία φιλοδορήματα, όταν ή ανάγκη το καλή.

"Απειλεί και πληρώνει. Είναι το δόγμα της Σχολής του Φαναρίου, εις την οποίαν ο Γερμανός δεν έσπούδασε ματαιώς. Γεννημένος έξοχος πολιτικός, χρησιμοποιεί την δύναμιν και το κύρος για να συγκεντρώσει και συνδέσει άρρηκτα περί αυτόν και άλλους όλους τους προεστούς της Πελοποννήσου. Καλλιεργεί τις σχέσεις μεταξύ των υποδούλων και ύποστηρίζει με φανατισμό πρωτοφανή την άποκατάστασι και σύσφιγξι μεταξύ των Χριστιανών στενής και άδιαταράκτου φιλίας. "Ετσι με την ενέργεια αυτή διαγράφεται καθαρά, κάτω από τον καθαρότερο "Ελληνικό ούρανό, το πρώτο πολιτικό κόμμα στη Νέα "Ελλάδα, με σκοπό τη βελτίωσι της τύχης του "Εθνους και με "Αρχηγό το Γερμανό. Είναι μία περίεργη σύμπτωση. Ο Γερμανός άγνωεί καν την ύπαρξί της μουσικής Φιλικής "Εταιρείας, και όμως, άπαράλλακτα όπως εκείνη, θέτει ως σκοπό των ενεργειών του τον σύνδεσμο των "Ελλήνων διά της ελικοκρινούς φιλίας και αγάπης, κατά το σύστημα του θεμελιωτού της Θρησκείας μας, του γλυκύτατου Ναζωραίου.

Και ή μεγάλη στιγμή της αναστάσεως του "Εθνους, που σαν θρύλος και σαν παραμύθι φερούσθαι από χριστιανό σε χριστιανό και έαπλωνότανε στους κάμπους και στα βουνά, πλησιάζει. Οι παράγοντες της "Ελληνικής "Επαναστάσεως έχουν συντελεσθή. Η ώραία ιδέα της άπολυτρώσεως του γένους έχει ώριμάσει και το όνειροπόλημα των τριών έμπόρων της "Οδησού παίρνει τα όρια της πραγματικότητας.

"Απόστολοι έμπνευσμένοι περιτρέχουν τα κέντρα του "Ελληνισμού, προσηλυτίζοντας τους πάντας. Στην "Αχαΐα κατεβαίνει πρώτος ο "Αντώνιος Πελοπίδας, ο οποίος έπρόσθεσε στη χορεία των Φιλικών τη σοβαρότερη φυσιογνωμία της Πελοποννήσου, τον Γερμανό. Η ιστορία διέσασε τα πρώτα του λόγια: «Παραστάτης "Ελλήνων ήλθον προς σέ, τον ποιμένα των Πατρών».

Ο Γερμανός τον άκούει με προσοχή θυμάται μερικές ύποπτες κινήσεις των "Ελλήνων της Κωνσταντινουπόλεως, όταν ήταν συνοδικός, και άναπαλεί μίαν αίνιγματικήν φράσιν έπιστολής του Μαυροκορδάτου από την Πίζαν «οτι ήλπιζε μίαν ήμέραν να αξιω-

θής να άσπασθής την δεξιάν του, έπ' άγαθώ της "Ελλάδος», διδαι την έξηγήσι του έξωθεν παρασκευαζομένου κινήματος και άφίνει να κατηχηθή. Η είσοδος του Γερμανού στη Φιλική "Εταιρεία άποτελεί σταθμόν στην ιστορία του άναγεννωμένου "Εθνους. Αυτόματως όλοι οι προύχοντες της Πελοποννήσου, ένθερμοι φίλοι του, γίνονται επίσης ένθερμοι ύποστηρικται του έργου της "Εταιρείας.

Το κυοφορούμενον κίνημα άποκτά τον πολιτικό και τον δεξιότεχνη διπλωμάτη του. Ο Γερμανός είναι εκείνος ο οποίος διεάγει νικηφόρος τη διπλωματική μονομαχία με τον "Αλή Πασά και τον άρμοστή των "Ιονίων νήσων Μαϊτλανδ. "Εκτελεί με Μετερχλίνιον μαεστρίαν το μέγα πολιτικό σχέδιο της συγκρατήσεως του παμπόνηρου σατράπη των "Ιωαννίνων και τον σπρώχνει στην γνωστή άναρσία του κατά της Πύλης, ή οποία τόσες ύπηρεσίες έπρόσφερε στην άρχή του άγώνος μας.

"Εν τω μεταξύ στα στήθη των ύποδούλων φουσκώνει ή ιδέα της "Επαναστάσεως. "Από παντού φθάνουν μηνύματα χαρούμενα. Η ματαίωσις της εισόδου των προεστών στην Τρίπολι, που τόσο έντεχνα έπραγματοποίησε ο Γερμανός, έπαυκόβαλε τους κατακτητάς, οι οποίοι κλείονται εις το φρούριον των Πατρών και εκείθεν από το άπόγευμα της 21ης Μαρτίου άρχίζουν τις έπιδρομές κατά της πόλεως: στα Καλάβρυτα οι πρόκριτοι πολιορκούν τους αγάδες. Η ώρα της άπολυτρώσεως έφθασε. Καμιά δύναμις δεν είναι ίκανή να σταματήσει το φλογερό κύμα της "Επαναστάσεως.

Είναι μιά άνοιξιάτικη αύγή της 23ης Μαρτίου. Στην πλατεία του "Αγίου Γεωργίου Πατρών, πλήθη ένόπλων "Ελλήνων συγκεντρώνονται γύρω από ένα πλίνθινο βωμό, σκεπασμένο με δάφνες. Στα σιωπηλά μάτια τους είναι ζωγραφισμένη ή άπόφασις του θανάτου, και την ύπέροχη και υπερήφανη ψυχή τους την κατατράγει ή φλόγα της λευτεριάς....

Ο Π. Π. Γερμανός στέκεται έμπρός στο βωμό με τα χρυσοστόλιστα άμφιά του, που λαμποκοπούν στο Μαρτιάτικο ήλιο, και θαρρείς πως μοιάζει με Βυζαντινό Αυτοκράτορα, ψηλός και μεγαλοπρεπής όπως είναι. Το σπαθί της λευτεριάς είναι περασμένο στη ζώνη του και άστράφτει. Η στιγμή είναι ιερή και άθάνατη.... τα πάντα βουθαίνουν και άκίνητούν.... με το ένα χέρι κρατεί τη σημαία του Σταυρού και με το άλλο εύλογει τα πλήθη που γονατίζουν με χαρά.... γύρω του πενήντα ένοπλοι μοναχοί του Μεγάλου Σπηλαίου ψάλλουν το τρισάγιο.

Η ήμέρα είναι ιστορική και ή ώρα ύψηλή, και ο Γερμανός βρίσκεται στο ρόλο του που ξέρει να τον κρατήσει καλύθων από τον καθένα. Συγχωρεί τους άμαρτωλούς, καταλύει την νηστεία και εύχεται υπέρ των μελλοθανάτων....

«...»Αναστήτωσαν οι "Ελληνες».... βροντοφωνεί... και μιά φωνή συγκινητική άκούγεται από τα στόματα όλων: «Ζήτω ή έλευθερία!».

Κοσμάς Βέρριοις

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟ

Ο θρύλος του «Μικρού Βλαχόπουλου» άνήκει στον κύκλο των άκριτικών τραγουδιών που μιλάνε για την τεράστια δύναμι και τις υπερφυσικές πολεμικές ικανότητες των ήρώων των. Στον ίδιο κύκλο που άνήκει και το μεγάλο έπος «Διγενής "Ακρίτας». Ο θρύλος όμως του «Μικρού Βλαχόπουλου» που είναι ένα άπ' τα ώραότερα δείγματα του Βυζαντινού ήρωϊσμού, φαίνεται να ναι πολύ νεότερος του «Διγενή "Ακρίτα». Το τραγούδι αυτό άκόμα σήμερα τραγουδιέται σε μερικές περιφέρειες της Στερεάς "Ελλάδος.

"Αλλά άς δούμε τί έστειψε ο λαός μας για τον ήρωα αυτόν:

Ο Κωνσταντίνος ο μικρός κι' ο
[Αλέξης ο άντρειωμένος
και το μικρό βλαχόπουλο, ο κα-
[στοροπολεμής
άντάμα τρών και πίνουνε και γλυ-
[κοκουβεντιάζουν.

Ο "Ιστορικος και σημαντικώτατος "Ελληνας μελετητής της λαογραφίας Ν. Γ. Πολίτης ύποστηρίζει ότι ο Κωνσταντίνος του τραγουδιού «...είναι ο πολλάκις εις τα άκριτικά άσματα μνημονεύμενος υιός του "Ανδρονίκου, το δέ μικρό βλαχόπουλο είναι το αϊχμάλτων τέκνον αυτού...»

Πρόκειται, όπως θα κατάλαβε ο άναγνώστης που παρακολουθεί την σελίδα τούτη, για τον "Ανδρόνικον τον παππού του Διγενή "Ακρίτα, που ύπηρετά—κατά τον θρύλο πάντοτε—σατραηγός του Βυζαντινού κράτους.

Μαζί, λοιπόν, οι τρεις άνδρειοι «τρών και πίνουνε» και μαζί έχουν δώσει στον ίδιο πλάτανο τ' άλογά τους. "Εδώ ή λαϊκή φαντασία προσδίδει ύπερφυσικές δυνάμεις και στ' άλογα άκόμα των προσφίλων της ήρώων. Το άλογο....

Του Κώστα τρώει τα σίδερα τ' "Α-
[λέξη τή λιθάρι
και του μικρού βλαχόπουλου τα
[δέντρα ξεριζώνει.

"Ενώ όμως έτρωγαν και πίνανε και ξεδεήλωναν τη χαρά τους οι τρεις άνδρειοι....

Πουλάκι πήγε κι' έκάτσε δεξιά με-
[ριά στην ταύλα
δέν κελαϊδούσε σαν πουλί δεν έ-
[λεε σαν άηδώνι
μόν' έλαλούσε κι' έλεγε ανθρώπι-
[νη κουβέντα:
"Εσείς τρώτε και πίνετε και λια-
[νοτραγουδάτε

και πίσω σας κουρσεύουνε Σαρα-
[κηνοί κουρσάροι
πήραν του Κώστα τα παιδιά τ' "Α-
[λέξη τή γυναίκα....

Βλέπουμε κι' έδώ, τι συχνότατα συναντάμε στα τραγούδια του λαού μας: "Ενα πουλί να μιλάει ανθρώπινα.

Συχνά ο λαός δίνει ανθρώπινες δυνατότητες — όπως είπαμε κι' άλλοτε μιλώντας πιδ έκτεταμένα πάνω σ' αυτό το ζήτημα — όχι μόνον σε ζώα άλλα και σε άψυχα αντικείμενα. "Εδώ το πουλί μιλάει όπως θα μιλάγε ένας άγγελιαφόρος. Ο ποιητής δεν βάζει άγγελιαφόρο, γιατί θέλει να παρουσιάση το ξαφνικό της φοβερης είδήσεως σε μία στιγμή χαράς των ήρώων του.

Ωστε να στρώση ο Κωνσταντής
[και να σελλάσση ο "Αλέξης
έθρεθη το βλαχόπουλο στο μαυ-
[ρο του καβάλλα....

Χωρίς δέ καμιά καθυστέρηση ο ρομύει, κατά τη συμβουλή των συντρόφων του, «στη βίγλα να βιγλήση» (στη σκοπιά να παρατηρήση). "Οταν όμως έφθασε εκεί, κάθε άλλο παρά πενήντα και έκατό ήσαν όπως τους φανταζόταν.

Και ο ήρωας βρίσκει σε άμνησιν. «Νά πάη πίσω (να φωνάξη σε βοήθεια και τους άλλους) ντρέπεται, να πάη έμπρός φοβάται». Σκύβει λοιπόν, φιλεί τ' άλόγο του

και το ρωτάει αν μπορεί να πλέξει στο αίμα των έχθρων. Ο «μαύρος» του — είναι κι' αυτό ένα από τα συνθιβεμένα όνόματα των άλόγων των ήρώων στα δημοτικά τραγούδια — χωρίς διαταγή, άπαντάει πως μπορεί να πλέξει στο αίμα και να πατήση όσα κορμιά θα κόψη το σπαθί του άνδρείου άφέντη του.

Τέλος ο ήρωας παίρνει την άπόφασι να πολεμήση μόνος του και ψιθυρίζει: Σαΐτες μου "Αλεξανδρινές καμιά
[να μη λυγίση
και συ σπαθί μου δαμάσκι να μην
[άποστομάσχη.

«Στο έμπα — συνεχίζει ο θρύλος — μπήκε σαν άητός, στο έβγα σαν πε-
[τρίτης»

«Στο έμπα χίλιους έκοψε, στο έ-
[βγα δυο χιλιάδες

και στο καλό το γύριμα κανέναν
[δεν άφήνει.

Παίρνει του Κώστα τα παιδιά τ' "Α-
[λέξη τή γυναίκα

Ηρωϊσμοί, κατορθώματα, ευγενικά συναισθήματα. Νά τα στοιχεία που άποτελούν τα δημοτικά τραγούδια της χώρας μας.

Δημ. Σιατ.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κι' ὁ Δημήτρης μὲ τὴ σειρά του τώρα, τοῦ εἶπε πὼς τὸ περίφημο δέιπνο εἶχε ὀριστῇ γιὰ αὐριο βράδυ, πὼς ὁ ἴδιος ὁ Δομέστικος μαθαίνοντας τὴν καταστροφή τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς ζήτησε νὰ συναντήσῃ τὸν Γρηγόρη καὶ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ τί ἔτρεξε στὴν πρώτη ἐπιδρομῇ, πού βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ πὼς ὁ Πρωτοσπαθάρης πρόθυμα ἀνέλαθε νὰ παρακαλέσῃ τὸ Φωκά νὰ πάρῃ μαζί του στὴ βασιλεύουσα τὸ γιό τοῦ ἀκριτο Κομιτᾶ μιά καὶ ἦταν μάλιστα πατριωτὰκι του ἀπὸ τὴν Καππαδοκία κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Ἀθανασίου ἔμεινε χωρὶς πόρο ζωῆς...

«Κοντὰ στοὺς Φωκάδες θὰ προκόψῃ ὁ φίλος σας» εἶπε πῆ ὁ Πρωτοσπαθάρης στὸ Δημήτρη... «Φτάνει νὰ φανῇ πὶς στὸς κι' ἐξυπνοὺς καὶ γενναίους σὺν τὸν πατέρα του... Κάποτε μάλιστα, ἂν θυμάται τὸ καλὸ ποὺ τοῦ κάναμε, μπορεῖ νὰ φανῇ χρήσιμος σὲ ὅλους μας. Ποῖος ξέρει!».

Ἔτσι ὅλα γυρίζουν στὸ καλὸ, καθὼς βλέπεις, ἐπρόσθεσε ὁ Δημήτρης. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ χωρῖσούμε γιὰ νὰ σμιζοῦμε ποῖος ξέρει πιά ποὺ καὶ πότε...

Ἔνας κόμπος εἶχε ἀνεβῇ στὸ λαϊμὸ τοῦ Γρηγόρη. Ἡ χαρὰ ἀναπάντεχα ἔτσι καθὼς ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς προηγουμένης βραδυᾶς τὸν ἔπνιγε, θαρρεῖς, καὶ δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ. Ἐσφίξε μονάχα δυνατὰ τὰ χέρια τῶν φίλων του καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησή του.

Ὁ καιρὸς ὡς τὸ βράδυ τοῦ δείπνου πέρασε σ' ἓνα ἀδιάκοπο πῆγαινε ἔλα ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη ὡς τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Χρυσοθέργαινας, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ ὁ Ἀθανάσιος. Τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, πού ἦταν ἀπὸ δικὸ τοῦ πρόσχαρο καὶ κόμμοδο, πῆρε ἄλλῃ ὄψη. Ἐβαλαν χαλιά χνουδωτὰ στὸ πάτωμα καὶ στοὺς τοίχους, ἀναψαν φωτιά στὸ τζάκι καὶ μιά γερόντισσα βγάινε θρονιάστηκε ἐκεῖ κοντὰ, πρὸθύμῃ νὰ τρέξῃ εὐτὺς πὼς θέλει κάτι. Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς πῆγαινε καλύτερα.. Ἡ σπιθα τῆς ζωῆς ἀναψε πάλι στὰ μάτια του ποὺ κοίταζαν ὀλοῦθε καὶ δὲν μπορούσαν ἀκόμα νὰ κατατοπιστοῦν. Πὼς καὶ γιατί βρισκόταν ἐκεῖ; Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ, μὰ κάθε φορὰ πού πῆγαινε ν' ἀνοιγῇ τὸ στόμα του, ὅσοι ἦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἔβαζαν τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλῃ γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλήῃ.

Ἦς τόσο ἡ ζέστα θέρμαινε τὰ γεροντικά του κόκκαλα. Ἡ σιωπὴ γύρω καὶ ἡ πρόσχαρη γαλήνη τὸν παραστέκανε σιτορικά... Ξεκαθαρίζαν οἱ σκέψεις σιγά-σιγά, μέσα ἀπὸ τὴν πηχτὴ πᾶντῃ πού τις σύγγυζαν καὶ τις ἔπνιγαν, κι' ἔπαιρναν μορφὴ πάλι σταθερὴ καὶ θεμελιώσαν τὸ γκρεμισμένο λογικὸ του.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Πρωτοσπαθάρης κάλεσε τὸν Γρηγόρη.

— Ἐλὰ δὼ Κομιτᾶ, τοῦ εἶπε... Ἀπόψε θὰ παρουσιαστῇς στὸ Δομέστικο. Θέλει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου τί ἔτρεξε τότε στὸ μοναστήρι καὶ πρέπει σὺν ἀντρας θαρρετὰ νὰ σταθῇς μπροστὰ στοὺς ἀρχόντους καὶ νὰ ἱστορήσῃς τὸ κάθε τί καὶ ν' ἀπαντήσῃς πρὸθύμῃ σ' ὅ,τι σ' ἐρωτήσουν. Μὲ τὸν τρόπο πού στέκει, πού κοιτάζει καὶ πού μιλεῖ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται πολλές φορές ἡ μόρση του καὶ ἡ καρδιά του... Δὲ σοὺ κρύβω πὼς ἀπὸ τὴν ἐντύπωση πού θὰ κάμῃς ἀπόψε κρίνεται ἡ τύχη σου. Αὐτὰ μόνάχα σοὺ λέω. Θάρρῃς νωρὶς καὶ θὰ περιμένῃς ἐκεῖ δίπλα στὸ Τρίκλινο ὡς πού νὰ σὲ καλέσω... Πῆγαινε τώρα κι' ὁ Θεὸς μαζί σου.

Τὰ δείπνα ποὺ ἔκαναν οἱ Βυζαντινοὶ ἀρχόντες ἦσαν ἑακουστὰ γιὰ τὴν πολυτέλειά τους. Συνήθεια ἴσως πού ἀποκατοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρώμης, ὅταν οἱ πραιτορες πού γύριζαν ἀπὸ τὴ διοίκησι καμμιᾶς Ἀνατολικῆς ἐπαρχίας καὶ οἱ στρατηγοί, ποὺ εἶχαν ὑποτάξει λαοὺς ἐπαναστατημένους, καμάρωναν νὰ δείχνουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς τὰ πλούτη πού κέρδιζαν μὲ τὸ σπαθί ἢ μὲ τὴν καταποσύνῃ τους. Σερ-

βίτσια βαρεῖα ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀσημι, ἀρπαγμένα ἀπὸ θησαυροὺς βασιλέων, ἀραδιάζονταν πάνω στὰ μεγάλα τραπέζια καὶ οἱ μαγέροι πού εἶχαν ὄνομα σ' ὅλον τὸν κόσμῳ τσακίζονταν νὰ σκαρῶσουν φαγιὰ, πού νὰ κοστίσουν τόσο ὅσο θὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ τραφοῦν κάμποσες χιλιάδες ἀνθρώποι ἀπὸ τὸν ἀνεργο καὶ πεινασμένο ὄχλο τῆς Ρώμης. Ἀμα ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως ἔγινε ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους καὶ διαδόθηκε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν στὴ Δύση ἀπὸ τοὺς δούλους καὶ τοὺς κατρεγμένους ὡς τοὺς περήφανους ἀρχόντους, τοὺς παλατιανοὺς καὶ τοὺς αὐτοκράτορες, ἄλλαξαν τὰ μυαλὰ τοῦ κόσμου. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀρχισε νὰ ὀρίζῃ τις πράξεις τους καὶ νὰ δίνει ἄλλῃ μορφὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας... Ὁ φτωχὸς καὶ ὁ σκλάβος ἦταν ἀδερφὸς πιά καὶ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἰσότημῳ μὲ κάθε ἄλλο.

Δὲν ἔφερε ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τέτοια ἀλλαγὴ ὅπως θὰ περίμενε κανεῖς. Πολλὲς συνήθειες, πού ἦταν βαθειὰ ριζωμένες, βρήκανε τὸν τρόπο νὰ προσαρμοστοῦν μὲ τὴ νέα κατάσταση καὶ νὰ ζήσουνε κι' ὅσο κι' ἂν πάλαιψε ἡ ἐκκλησία νὰ τις ξεριζώσῃ μὲ ἀφορεμοὺς καὶ κατάρεις, στάθηκε τὼν ἀδυνάτων ἀδύνατο. Τὸ μόνον πού κατάφερε ἦταν, ἄλλες ἀπὸ τις συνήθειες τοῦτες νὰ τις παραδεχτῇ δίνοντας τους Χριστιανικὰ ὀνόματα κι' αἰτιολογίες, κι' ἄλλες νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ νὰ κἀνῃ πὼς δὲν τις βλέπει. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμὸς σὲ πολλὰ σημεία ἦταν νὰ ποῦμε σὺν ἓνα διάφανο βερνίκι, πού πέρασε πάνω ἀπὸ τις πλαστικὲς μορφές τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, σὲ τρόπο πού ἓνα καλὸ παρατηρητικὸ μάτι θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ κάτω, ὅχι βέβαια πιά τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τις ἀδιάφορες μορφές τῶν ἀρχαίων θεῶν, μὰ δίχως ἄλλο τὸ σχῆμά τους, σὰ σκιά ἀνάλαφρη νὰ ξεχωρίζῃ... Καὶ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπτότισε σιγὰ σιγὰ τις συνειδήσεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, σὰ μιά ἀλήθεια πού παρουσιάζεται ἐαφνικὰ καὶ δίνει τὴ λύση πού τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ ἡ βασανισμένη καρδιά ζητοῦσε... Δὲν ἦρθε σὺν κατακτητῆς πού θρονιάζεται μὲ τὴ βία κι' ἀφανίζει κάθε πρᾶμα πού ἐναντιώνεται στὴ θέλησή του...

Παραμυθένια ἦταν ἡ πολυτέλεια πού βασιλεῦσε στὸ Βυζαντινὸ παλάτι. Τὰ φαγητὰ σερβιρόνταν πάνω σὲ τεράστιο ἀσημένιο τραπέζι πού κατασκεύασαν οἱ περίφημοι χρυσοχόοι τῆς βασιλεύουσας κατὰ διαταγὴ τοῦ «φιλολόγου» Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Κι' ἐπάνω στὸν ἀσημένιο κάμπο διάφορα ψηφιδωτὰ χρωματιστὰ παράσταιναν σκηνές ἀπὸ τὴ Γραφὴ Ἰσως ἢ συμπλέγματα ἀπὸ λουλούδια ἢ παγώνια μὲ ἀνοιγμένη τὴ μυριοπλούμιστῃ ριπιδωτῇ οὐρὰ τους. Τὰ πῆταν

τὸ ἴδιο ἦσαν χρυσὰ κι' ἀσημένια μὰ καὶ οἱ κρατῆρες καὶ τὰ ἐπὶλοιπα ἐπιτραπέζια σκεύη. Πανέρια μαργαριτοστόλιστα κατέβαιναν μὲ μηχανήματα ἀπὸ τὸ ταβάνι γεμάτα ὀπωρικά καὶ γλυκίσματα, σὺν κανίσκι πού ἔστελνε ὁ οὐρανὸς στοὺς διαλεχτοὺς του. Γιὰ νὰ παγώσουν τὸν Χιῶτικο ἀνθοςμῖα κουβαλοῦσαν χιόνι ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο τῆς Βιθυνίας. Ὁ Θεοδόσιος εἶχε ὀλόκληρο τάγμα ἀπὸ μαγέρους καὶ ὁ Ἰσαάκιος Ἀγγελὸς ὥρισε γιὰ τὸ καθημερινὸ ἔξοδο τοῦ δείπνου τοῦ τὰ κομέρκια ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Οἱ ἀρχόντοι παίρναν βέβαια μέτρο ἀπὸ τὸ παλάτι κι' ἔτσι πρέπει νὰ φανταστοῦμε πὼς τὰ ἴδια κάνανε κι' αὐτοὶ στὸ ἀρχοντικὸ τους κι' ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα του, θὰ προσπαθοῦσε, ὅσο μπορούσε περισσότερο, νὰ μοιάσῃ τὸν ἀφέντη καὶ Κύριό του.

Ὁ κύρ Γρηγορᾶς, ὁ Πρωτοσπαθάρης, πού εἶχε δὴ μὲ τὰ μάτια του τὰ δείπνα τοῦ χρυσοτρικλίνου κι' εἶχε καθίσει μάλιστα στὸ αὐτοκρατορικὸ τραπέζι, ἦταν σὲ θέση βέβαια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μιά κι' εἶχε ἔξω ἀπὸ τὴ γνώση καὶ τὴ μόρση, νὰ κάμῃ ἐντύπωση στ' ἀρχοντολόι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὸν ἴδιο ἀκόμα τὸ Δομέστικο, ὅχι μόνάχα γιὰ τὸν πλοῦτῳ μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρχοντιά του.

Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ τὸ σκοπὸ του. «Μιά καὶ βρέθηκε μιά τέτοια εὐκαιρία νὰ βρισκεται στὴν πολιτεία μας», σκέφθηκε, «ἔνας ἀπὸ τοὺς δυνατώτερους ἀνθρώπους τῆς αὐτοκρατορίας, γιατί νὰ μὴν προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ καινουργίσω τις σχέσεις μου μαζί του καὶ νὰ κερδίσω τὴ φιλία καὶ τὴν ὑποστήριξί του; Ὁ γιός μου καὶ ὁ ἀνιψιὸς μου ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μποῦν στὴ δούλεψη τοῦ αὐτοκράτορα γιὰ ν' ἀκολουθήσουν, ὅπως κάθε ἀρχοντόπουλο, τὴ σειρά πού τοὺς πρέπει. Δίπλα στοὺς Φωκάδες θάχουν ἀνοιχτὸ δρόμῳ μπροστὰ τους γιὰ ν' ἀνεβούν γρήγορα τὰ σκαλιά τῆς ἱεραρχίας καὶ νὰ ἀποχτήσουν δύναμη κι' αὐτοὶ κι' ἀξιώματα. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βολεύεται σὲ κάθε περίστασι. Γιὰ νὰ προκόψῃς χρειάζεται ὅχι μόνάχα ἐξυπνάδα μὰ καὶ τέχνη. Νὰ ὁ σμιζοῖσαι ἀπὸ μακριὰ τὴν περίστασι, σὺν τὸ καλὸ λαγωνικόν... νὰ τὴ φερμάρῃς μὲ ὑπομονή, ἂν βρῖσκεται κρυμμένη, καὶ τὴ στιγμή πού χρειάζεται χύσου κι' ἀρπαξέ τὴ ἀπὸ τὰ μαλλιά... Λίγο νὰ χρονοτριβήσῃς, πᾶει τὴν ἔχασες, καὶ μπορεῖ ποτέ πιά νὰ μὴν παρουσιαστῇ μπροστὰ σου... ἢ νὰ περιμένης χρόνια καὶ χρόνια... Τις πιότερες φορές ἀπὸ τούτῃ τὴ στιγμή κρίνεται ἡ τύχη σου...»

Ἔτσι σκέφτηκε ὁ κύρ Γρηγορᾶς κι' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ προσκάλεσε μόνον τέσσαρες πέντε, τὴν ἄλλῃ μέρα ἀνοίξε τὸ κάλεσμά κι' ἀπὸ ἄλλο δέιπνο ἐτοίμασε ὀλόκληρο συμπόσιο γιὰ νὰ παρουσιάσῃ μὲ τὴν εὐκαιρία τούτῃ ἐπίσημα, νὰ ποῦμε, τὸ γυιό του καὶ τὸν ἀνιψιό του στὸ Δομέστικο καὶ τ' ἀρχοντολόι τῆς Θεσσαλονίκης.

Γύρω ἀπὸ πλατὺ τραπέζι, σκεπασμένο μὲ χρυσοκέντητο ὑφάδι, καθισμένοι σὲ μεγάλες καρέκλες ἀπὸ βαρὺ ξύλο καρυδιάς, ὅπου ἦσαν σκαλισμένα λουλούδια κι' ἐξαπτέρυγα μὲ ἀνοιγμένα πτερὰ, οἱ ἀρχόντοι γεύονταν ἀργὰ τὰ διαλεχτὰ φαγητὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἄνθρωπος ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχὼν τῆς Συναγωγῆς. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε εἰς

τὴν πόδια τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρακαλοῦσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι αὐτὸς εἶχε μιά μονάκριβη θυγατέρα καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος (ὁ Ἰησοῦς) ἐπήγαινε, ὁ πολλὸς κόσμος τὸν ἐστενοχωροῦσε πολὺ. Καὶ μιά γυναῖκα πού ἔπασχε ἀπὸ αἰμορραγίαν πρὸ δωδεκαετίας, καὶ ἡ ὁποία ἐπέρασε τὴν ζωὴν τῆς εἰς τοὺς ἱατροὺς καὶ κανεῖς δὲν κατάρθωσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ, πλησιάζασα τὸν Ἰησοῦν ἔπιασε τὴν ἀκρὴν τοῦ φορέματός του, καὶ ἀμέσως τῆς ἔσταμα-

τησεν ἡ αἱμορραγία. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ποῖος με ἤγγισε; Καὶ ἐνῶ ὅλοι ἤρνουντο τοῦτο, τοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ: Διδάσκαλε, ὁ κόσμος πού εἶναι ἐδῶ σὲ στενοχωρεῖ καὶ σὲ σπρώχνει καὶ λέγεις ποῖος σὲ ἤγγισε; Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς ἐπέμεινε καὶ εἶπε ἄπιν: Κάποιος με ἤγγισε, διότι ἐγὼ ἑκατάλαθα ὅτι κάποια δύναμις ἐξῆλθε ἀπὸ ἐμέ. Ἀφοῦ τότε ἡ γυναῖκα εἶδε ὅτι δὲν τοῦ διέφυγε, ἦλθε πλησίον τοῦ τρέμουσα καὶ ἀφοῦ ἔπεσε μπροστὰ τοῦ τοῦ εἶπε διὰ ποῖον λόγον τὸν ἤγγισες καὶ ὁμολόγησεν ὅτι ἀμέσως μόλις ἔκαμε τοῦτο ἔθεραπεύ-

σεν τὴν θυγατέρα, ἦλθε κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχόντος τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη του καὶ ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ βάλῃ σὲ κόπον τὸν διδάσκαλον. Ἀκούσας δὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Ἰάειρον: Μὴ φοβεῖσαι, ἔχει μονάχα πίστιν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ. Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἀφῆκε νὰ εἰσελθῇ ἄλλους κανεῖς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Πέτρου, Ἰάκωβον καὶ ἰωάννην καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐκλίκον δὲ ὅλοι καὶ ἐθρηνούσαν διὰ τὸν θάνατόν της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: Μὴ κλαίετε, δὲν ἀπέθανεν αὐτὴ ἀλλὰ κοιμάται. Μερικοὶ δὲ ἀρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν γνωρίζοντες ὅτι ἡ κόρη ἀπέθανε. Αὐτὸς τότε ἀφοῦ εἶπεν εἰς ὁλοῦς νὰ βγοῦν ἔξω, ἔπιασε τὸ χερί τῆς νεκρᾶς καὶ τῆς ἐφώνασε: Κορίτσι, σὴκώ ἐπάνω. Καὶ ἐπανήλθε ἡ ψυχὴ της καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώ-

σουν νὰ φάγῃ. Οἱ γονεῖς τότε τοῦ κοριτσιοῦ ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἀπὸ τὸ θαῦμα, ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς συνέστησε νὰ μὴ ποῦν εἰς κανένα τίποτε.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς πίστεως. Τόσον ἡ θεραπευθεῖσα γυναῖκα ὅσον καὶ ὁ Ἰάειρος ἔχοντες ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέτυχαν τὴν βοήθειάν Του. Ἡ μὲν γυναῖκα ἐθεραπεύθη, τοῦ δὲ Ἰαειροῦ ἡ κόρη ἐπανήλθε εἰς τὴν ζωὴν. Παραδειγματίζόμενοι ὅθεν καὶ ἔγωγε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο πρέπει νὰ ἔχωμεν τυφλὴν πίστιν εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, δηλαδὴ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ζητεῖ τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὴν πίστιν. Δὲν μᾶς βιάζει ὅμως εἰς τοῦτο. Εἴμεθα ἐλεύθεροι εἶτε νὰ πιστεύσωμεν εἶτε ὄχι. Φυσικὰ ἡ ἀπειρος ἀγάπὴ τοῦ Θεοῦ

μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς οδηγεῖ, ἀλλὰ συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν διαφωτισμὸν αὐτόν. Ἀπειροὶ εἶναι οἱ καρποὶ τῆς πίστεως: 1) Ἀπαλλαγόμεθα ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. 2) Ἐπιτυγχάνομεν τὴν συμφιλίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. 3) Μᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας.

Αὐτὰ τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐπιτυγχάνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πίστιν. Δι' αὐτὸ πάντοτε ὡς δεικνύομεν τὴν ἀληθινὴν μας πίστιν μὲ τὰ καλὰ μας ἔργα. Ἀς γίνωμεν ἐτοιμοὶ νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὴν μεγάλην φράσιν: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!».

Τὸν παράστεκε μιά γερόντισσα βγάια.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟΥ 21 ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η σημαία που σήκωσε ο Δημήτριος Υψηλάντης, εις τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδοβλαχίας καὶ εἰς τὸ Μοναστήρι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1821, κηρύσσοντας τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι, δὲν εἶχε τὰ ἴδια σχήματα μετὰ τὴ σημερινή· οὐτε τὸ ἴδιο χρῶμα μ' αὐτή.

Ἡ σημαία τοῦ Ὑψηλάντη, ποὺ πρὶν κατεβῇ στὸν ἀγῶνα τοῦ τὴν εὐλόγησε ὁ Μητροπολίτης Βενιαμίν ἦτανε τρίχρωμη· κί· ἔφερε στὴ μέση ἕναν φοῖνικα καὶ τὸ ρητόν: «Ἐκ τῆς κόνεώς μου ἀναγεννῶμαι».

Πρέπει νὰ σημειωθῇ πὼς κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ σημαία ἀγωνίστηκαν καὶ ἐφανεύθησαν ὅλοι οἱ Ἱερολοχίτες στὸ Δραγατσάνι.

Ἡ «παντιέρα» τοῦ Ρήγα Φεραίου (ἔτσι ὠνόμασε τὴν σημαία του) εἶχε κί· αὐτὴ τρία χρώματα: τὸ ἄσπρο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μαῦρο, τὰ ὁποῖα συμβολίζανε τὸ μὲν πρῶτο τὸ δίκαιον τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, τὸ δεῦτερον τὸ αὐτεξούσιον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὸ τρίτον τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Τὸ λάβαρον τοῦτο τοῦ Ρήγα Φεραίου, ἔφευρεν ἀκόμη στὴ μέση τὸ ράπαλον τοῦ Ἡρακλῆ μετὰ τρεῖς σταυρούς.

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης πρὶν κηρυχθῇ ὁ πόλεμος, τὴν 26ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1820 ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Σουλίου ἔστησεν ὀλόλευκη σημαία μετὰ τὴς λέξεις «Ἐλευθερία - Ὁρθοκεία - Πατρίς».

Ὁ Παπαφλέσσας ἀγωνιζόμενος πάντα ἔχοντας μπροστά τὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης, ἀντὶ σημαίας, ἕναν πελώριον σταυρὸ.

Λέγεται ὅτι σὲ μιὰ μάχη σὰν ἔχασε τὸν σταυρὸ αὐτὸ ἔσχιζε ἀπ' τὸ γαλάζιο ράσο του μιὰ πλατεῖα λωρίδα, ζήτησε κί· ἀπ' τὸν ἀγωνιστὴ Κεφάλαι μίαν ἄλλη ἀπ' τὴν ὀλόλευκη φουστὰ γέλλα του, σταύρωσε τὴς δυὸ αὐτὲς λωρίδες κί· ἔφτιαξε ἕνα λάβαρον μετὰ ἀσπρογάλαζο χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τότε ἐχρησιμοποιοῖ γιὰ σημαία.

Οἱ κλέφτες καὶ οἱ καπεταναῖοι ὠνόμαζαν τὴς σημαίες αὐτὲς ἄλλοι «παντιέρες», ὅπως ὁ Ρήγας, καὶ ἄλλοι «μπαϊράκια».

Ἄλλοι καπεταναῖοι, ὅπως ὁ Πλαπούτας καὶ οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, χρησιμοποιοῦσαν ὀλόλευκη σημαία μετὰ

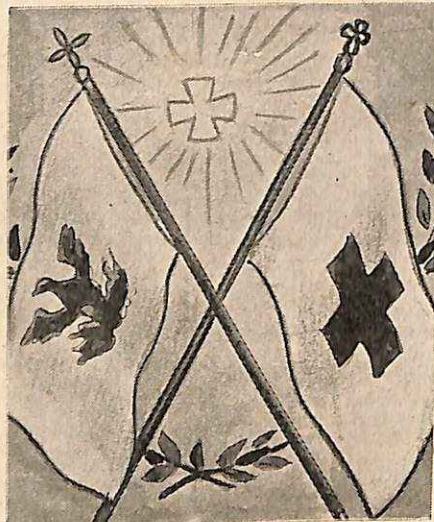
λάζιο σταυρὸ στὴ μέση καὶ τὰ γράμματα: I - X - N - K (Ἰησοῦς Χριστὸς Νικῶ).

Ἡ πρώτη σημαία ποὺ ὑψώθηκε στὴν Πελοπόννησο ἦταν ἡ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ στὸ Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Λαύρας.

Ἦτανε τὸ χρυσοκέντητο παραπέτασμα τῆς Ὁραίας Πύλης, ὀλομέταξο, ποὺ στὴ μέση ἔφευρε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Αὐτὴ ἡ σημαία ὑψώθηκε στὴς 20 Μαρτίου τοῦ 1821, λίγες μέρες πρὶν ἀνάψη καὶ φουντώσῃ τὴν ψυχὴ τους, ἐκεῖνο τὸ «μεγάλο, τὸ ὠραῖο, καὶ τὸ ἀληθινὸ» τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ποὺ τοὺς ὠδήγησε στὴν μεγαλουργία καὶ στὸ θάυμα....

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν σημαίων οἱ Ἑλληνες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21

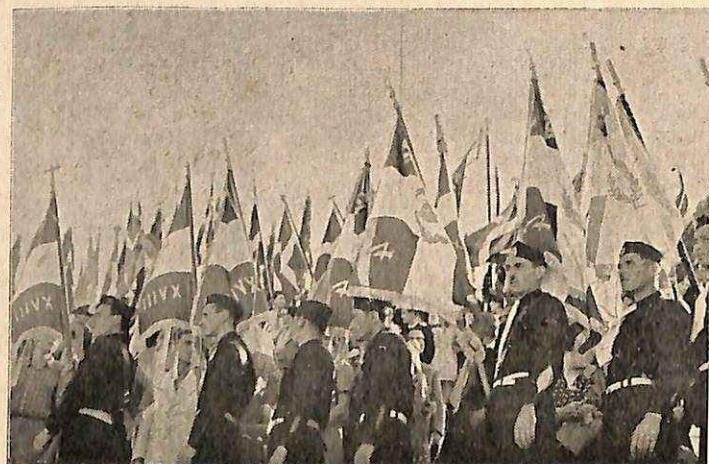
μεταχειρίζοντο καὶ ἄλλες.

Ἡ ἱστορία μᾶς λέει πὼς στὰ πανηγύρια καὶ στὴς γιορτὲς χρησιμοποιοῦσαν τὰ φλάμπουρα. Ὁ λαϊκὸς ποιητὴς ἔτσι τ' ἀπαθανάτισε τὸ ἔθιμο τοῦτο:

Λὲς καὶ πανηγυρὶ
φλάμπουρ' ἀνεμίζουν
κάτω στὸ Μωριά
κεῖ στὰ Βιλαέτια
λὲς πανηγυρίζουν
φλάμπουρ' ἀνεμίζουν
κάτω στὸ Μωριά.

Ἀλλὰ καὶ στὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα τὴς ἴδιας σημαί-
ες μεταχειρίζονταν.

Οἱ θαλασσινοὶ καπεταναῖοι πῆραν ἀπ' τοὺς Ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς Κλέφτες τὴς ἴδιας σημαί-
ες μετὰ τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ἴδια χρώματα καὶ τὰ ἴδια ὀνόματα.

Λίγο ἀργότερα ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδάουρου ὥρισε ὡς χρώματα τῆς Ἑθνικῆς Σημαίας τὸ γαλάζιο καὶ τὸ ἄσπρο, καὶ ὕστερα ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Κορίνθου καθώρισε ὡς σημαία τῆς θάλασσας γαλάζιο πανὶ ποὺ νὰ χωρίζεται μετὰ τέσσερες ὀριζόντιες λευκὲς λωρίδες σὲ ἑννέα παραλληλόγραμμα.

Ἡ θαλασσινὴ αὐτὴ σημαία ἔφερε ἀκόμη πάνω-πάνω γαλάζιο τετράγωνο μετὰ ἄσπρο σταυρὸ.

Ὅλα τὰ πλοία, φορτηγά, ἐπιβατηγά, πολεμικά κλπ., μεταχειρίζονταν τὴν ἴδια αὐτὴ σημαία. Ὁ Καποδίστριας πρὸς διακρίσιν τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀπὸ τὰ ἄλλα ὥρισε τὸ πολεμικὸν σημεῖον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀργότερα ὁ Ὁθων καθώρισε τὸ μήκος τῆς σημαίας καὶ τὴς ἀναλογίες, ἐπὶ πλέον δὲ στὴν ἐπάνω ἐσωτερικὴ γωνία ἐποθεύετο τὰ παράσημα τοῦ Κράτους, τὰ ὁποῖα καθιερώθησαν πάλι στὴς 19 Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 διὰ διατάγματος.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' τὸ 1863 ἐπέφερε ἐλαφρὰς μεταβολάς.

Πρόσθεσε δηλαδὴ εἰς τὴν Βασιλικὴν σημαίαν τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταυροῦ τῶν ἐμβλημάτων τὰ οἰκόσημα τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου.

Ἐπίσης ὥρισε οἱ σημαίαι τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν φρουρῶν νὰ φέρουν χρυσοκίτρινον τὸ βασιλικὸν στέμμα.

Ἡ σημαία τῶν ταγματῶν τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ καθωρίσθη τὸ 1864.

Αὕτη ἀποτελεῖτο ἀπὸ γαλάζιο μεταξωτὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ἔφερε κρόσια χρυσοῦ τριγύρω καὶ εἰς τὸ μέσον τὸν Σταυρὸν. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταυροῦ ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐπὶ βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ' ὠρίσθησαν πέντε βασιλικὲς σημαίαι: τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλίσσης, τοῦ Διαδόχου, τῆς Βασιλομήτορος καὶ ἡ ἄλλη τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Σήμερα ἔχομεν τὴν Βασιλικὴν σημαίαν, τὴν Ἑθνικὴν, τὴν Ἐπίσημον καὶ τὴν τοῦ Στρατοῦ.

Παῦλος Βέργας

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Ι. ΜΕΤΑΞΑ

25 Ὀκτωβρίου 1936.—Ὁ ἀρχηγὸς μιλεῖ στὸ λαὸ τῆς Θεσσαλονίκης γιὰ τὸ ἔργο τῆς 4ης Αὐγούστου κί· ἀρχίζει ἔτσι τὴν ὁμιλίαν του:

«Σὰν σήμερα ἐδῶ καὶ 24 χρόνια, μίαν ἡμέραν βροχερή, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐδιάβαινε ἐπάνω-κάτω σὰν αὐτὴ τὴν ὥρα τὸν Ἀξιόν. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ 20 ἡμέρας ἀπὸ τὰ παλὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, ἔδωκε μάχες στὸ δρόμο, ἐδιάθηκε ποταμούς, σκαρφάλασε βουνά, πέρασε μέσα ἀπὸ ἔλη καὶ ἀπὸ τέλματα χωρὶς νὰ τὸν σταματήσῃ τίποτε, ταχύτατα, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ φάγῃ ψωμί στὸν δρόμο, κί· ἔφθασε μπροστὰ στὸν Ἀξιόν. Τὸ πέρασμα συνεχίσθηκε ὅλην τὴν νύκτα. Δυὸ μεγάλες φωτιές ἦσαν ἀναμμένες ἢ μίαν στὸ ἕνα ἄκρο τῆς γεφύρας κί· ἡ ἄλλη στὸ ἄλλο. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ βροχὴ καὶ μέσα στὴν ὁμίχλη ἐκυλοῦσε ὁ Ἀξιὸς τὰ πολλὰ νερά του βουίζοντας καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν γέφυρα ἐδιάβαινε πεζικό, ἐδιάβαινε ἱππικό, ἐδιάβαινε πυροβολικό, μέσα σὲ μιὰ ἀπόλυτη σιγή. Ποὺ καὶ ποὺ ἀκούονταν κανένας κιλίθας πυροβόλου νὰ τρίζῃ ἢ κανένας ποδοβολητὸ ἀλόγου ἢ καμμιὰ κλαγγὴ ὅπλου τοῦ πεζικοῦ. Ἐρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πεδιάδος τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἐπερνοῦσαν τὴν γέφυραν, κί· ἐχανόντανε μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Τὴν νύκτα ἐδιάθηκε ὁ Ἀρχιστράτηγος μετὰ ὀλίγους ἀξιωματικούς του, ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντῖνος, κί· ἐτράβηξε πρὸς τὸ Τοψίν. Μέσα στὴ νύκτα αὐτὴ ἀνοίξε ὁ στρατὸς σὰν ἕνα πελώριο πέταλο. Τὸ δεξιὸ του ἦτανε στὸ Τεκελί, τὸ κέντρον στὸ Τοψίν, τὸ ἀριστερὸ του ἐτραβοῦσε κατὰ τὴν Μπάλασσα καὶ Δριμυγκλαθᾶ καὶ πρὸς τὴν Γιουβέσσα. Ἐνα πελώριο πέταλο σὰν μιὰ μεγάλη ἀγκάλῃ γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν Θεσσαλονίκην. Βροχή, σκοτάδια, οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθηκαν ἐπάνω στὴ βρεγμένη λάσπη καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς χωρὶς νὰ φάγουν, ὅπως καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος. Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν εἶχε νὰ φάγῃ ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῒ, σὰν αὐριο πρωῒ, ἐξεκίνησεν ὁ στρατὸς ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ σὰς εἶπα καὶ ἐτράβηξε ἀπ' ὅλες τὴς μεριεὶς πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Σὰν αὐριο τὴν νύκτα ἡ Θεσσαλονίκη παρεδίδοτο στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔμεινε πλέον στὰ χερία τῆς ἑως σήμερον καὶ γιὰ πάντα. Ὁ ἀντίπαλός μας ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρειότερους στρατοὺς τῆς Εὐρώπης, γενναῖος καὶ ἱπποτικός, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε τιμὴ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸ τὸ ὅτι διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς ἕνα τέτοιον ἀντίπαλο καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐκτίμησις ποὺ ἔχει ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον μᾶς ἔκαμεν ὥστε τώρα νὰ γίνουμε φίλοι μετὰ τοὺς πρώην ἀντιπάλους μας καὶ θὰ εἴμεθα φίλοι ὅσον ὑπάρχει τὸ Αἰγαῖον ποὺ εἴμεθα ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη».

Εἶναι μιὰ σύντομη, μιὰ πιστὴ ἀφήγησις τῆς ἱστορίας τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει γράψῃ μετὰ τὸ ἴδιο του τὸ χερί τὴν ἱστορίαν τῆς... Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του... Κί· ὅμως ἦταν ἀνάμεσα στοὺς συντελεστάς τῆς νίκης, δίπλα στὸ μεγάλο πρωταγωνιστὴ, τὸν τότε Διάδοχο, τὸ Βασίλειον Κωνσταντῖνον, καὶ Ἀρχιστράτηγον. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν νίκη τῶν Γιαννιτσῶν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προχώρησε μ' ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν κατάλη-

ψι τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Διάδοχος μετὰ τὸ Ἐπιτελεῖο του εἶχε φθάσει πιά στὸ Τοψίν κί· ἀπὸ κεῖ εἶχε δώσει τὴ διαταγὴ τῆς ἐξορμήσεως. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ ἔγραφε καὶ πάλι μιὰ ἐνδοξὴ σελίδα στὴν ἱστορίαν του...

Αἰφνης εἰς Τοψίν φθάνουν, ὀλίγον μετὰ τὴν 3ην μ. μ. τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1912, οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρόξενοι καὶ ὁ Τοῦρκος φρούραρχος τῆς πόλεως, καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἑλληνα Ἀρχιστράτηγον νὰ παραδώσῃν ὑπὸ δρους τὴν πόλιν. Ὁ ἀρχιστράτηγος Ταχσίν πασᾶς ζητεῖ ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὸν Τουρκικὸν στρατὸν νὰ ἀποχωρήσῃ ἐνοπλὸς εἰς Καραϊσκεινὸν ὅπου θὰ παρέμενε μέχρι πέρας τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἑλλὴν ἀρχιστράτηγος ἀπορρίπτει ἀσυζητήτῃ τοὺς δρους. Ζητεῖ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως καὶ πρὸ πάντος τὴν παράδοσιν τῶν τουρκικῶν ὅπλων... Καὶ ἀξιόξ ἀμεσον ἀπάντησιν.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δίδεται τὴν 3 μ. μ. τῆς ἐπομένης. Ὁ Ταχσίν πασᾶς δέχεται τὴν ἀνευ ὄρων παράδοσιν!

Ὁ συνταγματάρχης Δούσανης καὶ ὁ λοχαγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Διαδόχου, μεταβαίνουν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συναντῶνται μετὰ τοῦ Τοῦρκου ἀρχιστράτηγου, καὶ ὑπογράφουν τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως τῆς 11 μ. μ. τῆς 26 Ὀκτωβρίου.

Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τὸ ἱστορικὸν ἔγγραφο:

«Ἀρθρον 1ον. Τὰ ὅπλα τῶν Τούρκων στρατιωτῶν τοποθετούμενα εἰς ἀποθήκας θὰ φυλαχθῶσιν ὑπ' εὐθύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἀρθρον 2ον. Οἱ Τούρκοι στρατιῶται θὰ κατανεμηθῶσιν εἰς Καραϊσκεινὸν καὶ εἰς τοὺς στρατῶνας πυροβολικοῦ ἐν Τοψίν, θὰ διατρέφονται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Θεσσαλονίκης.

Ἀρθρον 3ον. Ἡ Θεσσαλονίκη παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν μέχρι τῆς υπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἀρθρον 4ον. Οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ διατηρήσωσι τὰ ξίφη των καὶ θὰ παραμείνωσιν ἐλεύθεροι ἐν Θεσσαλονίκῃ. Οὗτοι θὰ δώσωσι τὸν λόγον τῶν ὅτι δὲν θὰ λάβωσι μέρος κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος πολέμου.

Ἀρθρον 5ον. Ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι θὰ εἶναι ἐλεύθεροι.

Ἀρθρον 6ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ φέρωσι τὰ ὅπλα των.

Ἀρθρον 7ον. Τὸ Καραϊσκεινὸν θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαμονὴ τῶν ἀόπλων Τούρκων στρατιωτῶν. Τὰ πυροβόλα καὶ πολεμικὰ μηχανήματα θὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἑλληνας.

Ἀρθρον 8ον. Τὰ ὑπὸ τοῦ 1ου ἁρθρου διαλαμβανόμενα θὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ αὐριον Σάββατον 27 Ὀκτωβρίου 1912. Ἡ διορία αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ τῇ συγκαταθέσει τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιστράτηγου...

Ἀρθρον 9ον. Ἡ κατάστασις αὕτη θὰ τηρηθῇ μέχρις υπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἀρθρον 10ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ ἡ Τουρκικὴ ἀ-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 127)

Ὁ Λευκὸς Πύργος καὶ ἡ προκυμαία τῆς Θεσσαλονίκης.

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΧΙ Η ΜΙΑ....

«Εάν έχετε εις τόν Σχηματισμόν σας 500 νέους προτιμῶ νά ἴδω ἔστω μέτρια ἀποτελέσματα καί ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν 500 παρὰ ἄριστα γιά τοὺς 50 μόνον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο Κορίτσι,

Ποιά ἐποχή καί ποιά γενεά εἶδε κι' ἄκουσε ἕναν τόσο βαθύ, ἕνα τόσο θετικό, ἕνα τόσο στοργικό παιδαγωγό; Ξεφυλλίζω τὴν ἱστορία τῆ μακρινῆ καί τῆ ταρινῆ γιά νά βρῶ ἕναν ἀνάλογο ἄνδρα, μιὰ ἀνάλογη ἐποχή, ἕνα ἀνάλογο ρητὸ γιά νά παραβάλω καί ὁμως πούθενά δὲν φαίνεται, πούθενά δὲν ἀκούεται. Εἶχαμε, εἶναι ἀλήθεια, ἐνδοξες ἐποχές στὴν ἔθνική μας ζωὴ, εἶχαμε ἄνδρες γενναίους καί ἑξακουστούς μὰ τὰ λόγια αὐτὰ τὰ γεμάτα ἀπέραντη ἔννοια καί γνώσι δὲν ἀκούστηκαν ὡς τὰ σημεῖρα. "Εἶσι μπορούμε νά πούμε πῶς ὁ "Αρχηγὸς δὲν ἀντιγράφει κανένα καί δὲν ἀντλεῖ ἀπὸ κανέναν. Σκύβει σιωπηλὸς καί βαθυστόχαστος στὴν πηγὴ τῆς δικῆς του ψυχῆς, ἀφουγκράζεται προφητικά τοὺς ἡ-χούς τῆς δικῆς του γνώσης, παίρνει ἀπὸ κεί τὴν ὀρυμνὴ καί τὸ θάρρος καί σοῦ μιλά μὲ αὐτὰ τὰ λόγια. «Οχι οἱ 50, ἀλλὰ οἱ 500, οχι οἱ 10, ἀλλὰ οἱ ἑκατόν, οχι ἡ μιὰ ἀλλὰ ὅλες σας». Πόσο βαθειά εἶναι ἡ ἀγάπη του καί πόσο πρέπει νά μᾶς συγκινή ἡ στοργή του! Δὲν φροντίζει αὐτὸς γιά τοὺς λίγους καί γιά τίς λίγες, πού στέκουν ψηλά ἢ πού φερμένοι ἀπὸ φυσικὲς ἢ ἄλλες αἰτίες θ' ἀνεβῶν τὰ σκαλοπάτια πῶς πάνω. "Εκείνον τὸν ἐνδι-φέ-ρου-με ὅλοι μας! Γιατί καί μιὰ ἀληθινὰ στοργικὴ μὲν ἀνδιαφέρεται γιά ὅλα τῆς τὰ παιδιά μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη. Χαρίζει τὴν ἴδια στοργή σ' ἐκεῖνα πού ἀνέβηκαν ψηλά καί σ' αὐτὰ πού στάθηκαν στὴ μέση. Στὰ ἔξυπνα καί στὰ λιγώτερο ἔξυπνα, στὰ δυνατὰ καί στ' ἀδύνατα, στὰ ὠραῖα καί στὰ ἄσχημα.

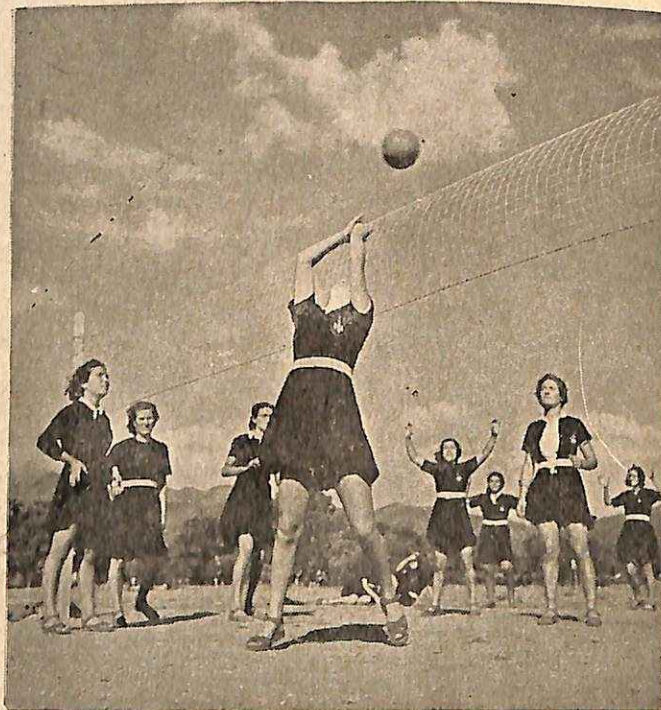
Νέο Κορίτσι,

Καλὰ νά στοχαστῆς τὰ λόγια αὐτὰ τὰ λίγα, μὰ τόσο σοφά. Συγκεντρώσου γιά μιὰ στιγμή ἀπόλυτα στὸν ἑαυ-τό σου καί σκέψου. Μέσα στοὺς λαοὺς ὡς τὰ τώρα προ-σέχτηκαν καί λιθανίστηκαν οἱ μερικοὶ γι' αὐτὸν ἢ ἐκεῖ-νον τὸν λόγον. Τὰ πνεύματα στὰ γράμματα, στίς καλὲς τέχνες, στίς ἐπιστῆμες, οἱ πλούσιοι, οἱ πρωταθλητές! Μὰ θὰ μπορούσαν αὐτοὶ νά υπάρξουν ἂν δὲν τοὺς πλαισίω-νε ὁ λαὸς τους, ἂν τὸ σύνολο δὲν γινόταν ἡ πυραμίδα τῆς ὁποίας κορφή νά στηθοῦν οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἐκλεκτοί; Μπορεῖ ὁμως νά υπάρξῃ κορυφὴ χωρὶς βάσι; Τί νά τὴν κάνουμε λοιπὸν τὴν κορυφὴν σὰν δὲν ἔχουμε πῶς νά τὴν στηρίξουμε; Μήπως δὲν ζήσαμε μιὰ τέτοια μαύρη περίοδο στὴν ἔθνική μας ζωὴ; "Οταν πάρθηκε ἡ Ἑφτάλοφ, τῆς βυζαντινῆς κορώνας τὸ διαμάντι, πολλὰ πνεύματα σκορ-πίστηκαν σὰν τὰ πουλιά στὰ ξένα. "Ητανε κι' αὐτὰ ἡ κο-ρυφὴ χωρὶς βάσι. "Ο λαός, ἡ πλειονότης, κόπηκε καί λίγο ἔλειψε τότε νά καταστραφοῦν κορφή καί βάσι, μειο-νότης καί σύνολο.

"Οταν σ' ἕναν λαὸ μόνο μερικοὶ περνοῦν τὴν πλατεῖα τῆς ζωῆς λεωφόρο, ἐνῶ τὸ σύνολο σπρώχνεται ἀσφυ-χτικά στὰ στενὰ πεζοδρόμια, τότε ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἀργά ἢ γρήγορα θὰ ξεφύτῃ σὲ φάδι καί στημόνι.

Μόνον μ' ἕναν Πλάτωνα, μ' ἕναν Γκαίτε, μ' ἕναν Ντα Βίντσι ἢ ἕναν Γκούττεν μὴν μποροῦν νά ζήσουν τὰ λαϊκά σύ-νολα. Τὰ πνεύματα ξεφεύγουν σιγά-σιγά ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς χώρας τῶν καί γίνονται διεθνή, παγκόσμια. "Ομως ἐμεῖς σήμερα δὲν θέλουμε νά λέμε «Αὐτὸς εἶναι "Ελ-λην» καί νά φουσκώνουμε ὅλοι μὲ τίς πράξεις ἢ τίς ἰδιό-τητες τοῦ ἐνός. Θέλουμε νά λέμε: «Εἴμαστε "Ελληνες, εἴμαστε ὁ ἑλληνικὸς λαός!» "Εἶσι δὲν θὰ μπορούμε νά σβύσουμε, ὅταν σβύσῃ ὁ "Ενας ἢ μερικοὶ, γιατί θὰ εἴμαστε ἕνα μυριόδιπλο σύνολο, γερὰ σμιλεμένο καί σφυρηλατημένο ἀπὸ τὴ σμίλη κι' ἀπὸ τὸ σφυρὶ "Εκείνου, πού μᾶς ἀγάπησε ὅλους ἐξ ἴσου, ἔξυπνους καί λιγώτερο ἔξυπνους, ὠραίους καί λιγώτερο ὠραίους, δυνατοὺς καί λιγώτερο δυνατούς. Μιὰ ἰδεώδης κοινωνία, πού οὔτε αὐ-τὸς ὁ Πλάτων δὲν τὴν φαντάστηκε.

Σ. Καρ.

....ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ

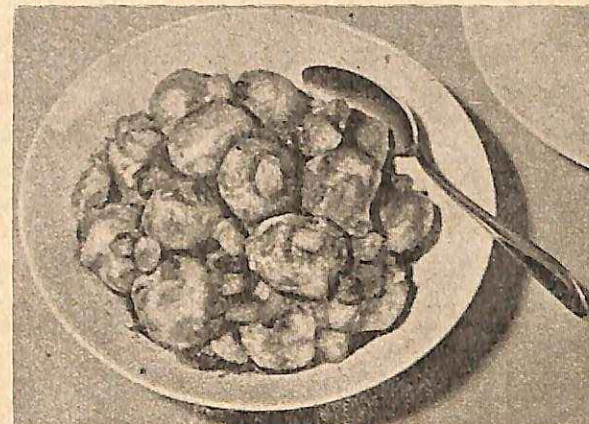
τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΙΠΕΡΙ

Οἱ Οὐγγαρέζοι φημίζονται γιά τὰ καλὰ καί νόστιμα φα-γιά των. "Αφοῦ μπάσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχο μας τὴν πα-τάτα στὴν κουζίνα ὡς βασιλί-σα, δὲν θὰ διστάσουμε νά ἱστο-ρήσουμε πῶς τὴν μεταχειρίζον-ται καί σ' ἄλλες χώρες. "Ισως αὐτὸ δώση ἀφορμὴ σὲ κάποιον ἔξυπνο γυναικεῖο μυαλό καί σὲ κάποιον προκομμένα ἡρακλὰ νά παρουσιάσουν τὸν χειμῶνα τοῦ-τον κάτι νέο μὲ βάσι τὴν πατά-τα στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι. Τώρα μάλιστα πού ἔχουν καθι-ερωθῇ οἱ χωρὶς κρέας μέρες εἶ-ναι ἀνάγκη τὸ μυαλό μας νά εἶ-ναι ἀληθινὰ θηλυκό.

Στυλῶστε λοιπὸν τ' αὐτιά σας, ἀγαπημένες μου. Μιὰ ὁκτὰ παστρεμένες πατάτες βράσετέ τις σὲ νερὸ μὲ ἀλάτι. Μὴν τίς βράσετε καλὰ. "Εν τῷ μεταξύ κόψετε ἕνα μεγάλο κρεμμύδι σὲ φέτες καί 75 δράμια λαρδί κο-πανιστὸ ἢ καπνιστὸ χοιρινὸ πλευρὸ — τ' ἀγοράζετε ἀπὸ κάθε κατάστημα μὲ λουκάνικα — σὲ μικρὰ κομματάκια. Βάλετε τὸ χοιρινὸ σὲ μιὰ σιδερένια κατσαρόλα κι' ἀφή-σετέ το νά τσιγαρισθῇ. Τότε ρίξτε μέσα καί τὸ κρεμ-

Τρόπος σερβίρισματος.

Νά εἰσθε βέβαιη πὼς κι' ὁ σύζυγος καί τὰ παιδάκια σας θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ τραπέζι εὐχαριστημένοι καί θὰ σᾶς θαυμάσουν γιά τὸ νέο καί πραγματικὰ νόστιμο φα-γητό, ἔστω κι' ἂν τὸ μιμηθῆκατε ἀπὸ τοὺς Οὐγγαρέζους. Μ' αὐτὸ φυσικὰ δὲν βλάπτεται ὁ ἐθνισμὸς μας, ὠφελεῖται μοναχὰ ἡ λαϊκὴ μας οἰκονομία καί στερεώνεται ἡ λαϊκὴ μας ὑγεία.

ΕΝΑ ΦΡΕΣΚΟ ΑΥΓΟ!

"Ενα φρέσκο αὐγὸ γιά τὸ παιδί μας εἶναι πραγματικὰ ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ. Μὰ γιά νά γίνουμε ἀξίες γι' αὐτὸ τὸ δῶρο πρέπει νά κουνήσουμε λιγάκι τὰ χέρια μας. Μποροῦμε ἀκόμα καί μέσα στίς πόλεις, ἂν ἔχουμε ἕνα μικρὸ κη-πάκι πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μας νά δη-μιουργήσουμε ἕνα μικρὸ κοττέτσι. Κι' ἔτσι ἕνα φρέσκο αὐγὸ γιά τὸ παιδί μας.

Οἱ καυμένες οἱ κόττες εἶναι τόσο εὐ-κολα καί ὀλιγαρκὴ ζῶα. Λίγη τροφή, λίγη καθαριότητα κι' αὐτὲς κάνουν τὸ καθήκον τους. "Εἶσι θὰ σηκώσουν τὸ πρωῒ, καλὴ νοικοκυροῦλα, κι' ἀκούον-τας τὴν ὀρνιθία σου νά σοῦ ἀναγγέλλῃ τὸ αὐγὸ τῆς θὰ χαίρεσαι γιατί κάτι ἔκανες γιά τὴν ὑγεία τῆς οἰκογενείας σου. Μὴ φοβάσαι τοὺς κόπους! "Η χαρὰ σου θὰ σὲ ἀνταμείψῃ.

ΦΡΟΥΤΑ! ΦΡΟΥΤΑ!

Καί ποῖο νά πιάσουμε, καί ποῖο νά-φήσουμε; "Η ὠραία μας χώρα μᾶς δί-νει τόσο πολλὰ καί τόσο ὠραῖα. "Η ἀγορὰ φρούτων ἀποτελεῖ χάρμα τῶν ματιῶν.

Μῆλα, ξυνά, γλυκά, γλυκόμενα, δροσιτικά καί ὠφέλιμα στὸ στομάχι. Κομπόστα, ἑξάισια γιά τὸ παιδί.

"Ενα πορτοκάλι πρὶν ἀπὸ τὸν καφέ τὸ πρωῒ ἐνεργεῖ σὰν τὸ καλὸ φάρμακο γιά τὴν χώνεψι.

Τὰ σταφύλια, ἀχλάδια, κυδώνια, τὰ τελευταῖα βρασμένα μὲ ζάχαρι εἶναι διουρητικά. Τὰ κυδώνια ὠμα δὲν ὀφε-λοῦν. "Ας μὴν τὰ δίνουμε ποτὲ στὸ παιδί.

Τὰ ρόδια εἶναι στυπτικά, ὁμως ἐξαι-ρετικά ὠφέλιμα γιά τὸν φάρυγγα καί τὴ σταφυλίτιδα. Τὸ ζουμί τους ἑξάισιο καί γιά τὸ βρέφος ἀκόμα.

Τὰ δαμάσκηνα εἶναι εὐπεπτα καί γευστικά! Γιά μικρὰ παιδιά, πού δὲν θέλουν νά πάρουν καθαρτικὸ μονα-δικὰ ὡς κομπόστα. Στους μεγάλους προλαμβάνει ἡ κανονικὴ των χρῆσις τὸν ἀρθρισμὸ. Τὰ καρύδια καί τὰ σῦκα εἶναι θρεπτικά, ἀλλὰ λίγο θα-ρειά, γιά ἀδύνατα στομάχια.

Τὰ ροδάκινα, ὅταν εἶναι ὥριμα, πρέπει νά τρώγονται μὲ τὸ φλοῦδι, ἀ-φοῦ πλυθοῦν καλὰ, γιατί κάτω ἀπὸ τὸ φλοῦδι ἀκριβῶς εἶναι ἀποθηκευ-νές οἱ βιταμίνες. "Αν δὲν εἶναι τόσο ὥριμα, ὅπως πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νά φαγωθοῦν βρασμένα. Τότε εἶναι καί γιά τὰ παιδιά πολὺ ὠφέλιμα.

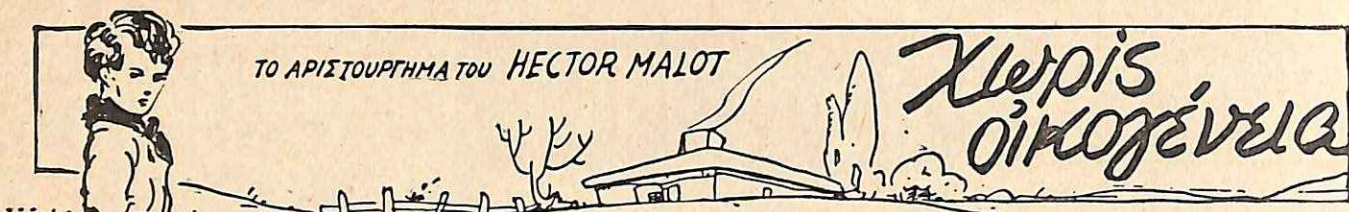
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ!

Κάποια μοῦ ἔλεγε ὅτι φοβάται νά πλησιάσῃ κουζίνα γιατί χαλοῦν ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τὰ μαλλιά της! Τί πρέπει λοιπὸν νά γίνῃ; Καί ὁμως πρέπει νά πᾶμε στὴν κουζίνα νά μαγειρέψουμε, γιατί τὰ στόματα τῶν παιδιῶν μας πε-ριμένουν ἀνοιχτὰ σὰν τῶν νεαρῶν σπουργιτιῶν.

Μποροῦμε ὁμως καί νά προφυλά-ξουμε τὰ μαλλιά μας. Πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νά τὰ δέσουμε μ' ἕνα... νό-στιμο μαντήλι. "Επειτα νά τὰ εὐφύουμε πρὶν ἀρχίσουμε τὸ μαγεῖρεμα μ' ἕνα στρώμα μπριγιαντίνης. Προφυλάσσει. "Οταν τελειώσουμε ἕνα δυνατό, καλὸ βούρτσισμα μὲ σκληρὴ βούρτσα τῶν μαλλιών.

"Εἶσι καί τὴ δουλειά μας δὲν φοβό-μαστε καί τὰ μαλλιά μας δὲν βλά-πτονται.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς οίκογένεια

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

Καθήσαμε, έβγαλα το χάρτη και τον άπλωσα μπροστά μας στο χορτάρι. "Αργησα κάπως να προσανατολισθώ" θυμήθηκα ύμως πώς έκανε ο Βιτάλης και κατάφερα τέλος να χαράξω το δρομολόγιό μας: —Μά τί είν' αυτό; ρώτησε ο Μاتیας δείχνοντας το χάρτη μου.

Του είπα πώς ήταν χάρτης και του εξήγησα τι χρησίμευε.

—Μά τότε, είπε, πρέπει να ξέρη κανείς να διαβάξη.

—Φυσικά. Έσύ δεν ξέρεις;

—Όχι.

—Καλά, θά σε μάθω.

—Στο χάρτη μπορεί κανείς να βρή το δρόμο από το Ζιζόρ στο Παρίσι;

—Βεβαίωτατα, είναι πολύ εύκολο.

Και του τον έδειξα.

Μά στην αρχή δεν θέλησε να πιστέψη, πώς ήταν αυτός ο δρόμος που έκαμε στο χάρτη το δάκτυλό μου από τη λέξι Ζιζόρ ως τη λέξι Παρίσι.

—Έγώ τον έκαμα με τα πόδια, είπε, κι' ήταν πολύ πιό μακρός από τόσο.

Του εξήγησα τότε όπως μπορούσα — δηλαδή, όχι και πολύ καθαρά, — πώς σημειώνουνταν τα διαστήματα στους χάρτες. Μ' άκουσε με την ίδια προσοχή, δεν έδειξε όμως πώς τον έπεισε στην έντέλεια ή σοφία μου.

Καθώς είχ' ανοίξει το σακκάκι μου για να βγάλω το χάρτη, μου ήλθε ιδέα να επιθεωρήσω το περιεχόμενό του. Είχα τρία πουκάμισα, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, δλα καινούργια, κι' ένα ζευγάρι παπούτσια, λιγάκι παλγά.

Ο Μاتیας θαμπώθηκε.

—Αμ' έσύ τί έχεις; τον ρώτησα.

—Το βιολί μου, κι' ό,τι φρωώ.

Καλά, του είπα, θά τα μοιρασθούμε, αφού είμαστε σύντροφοι. Θάχης δυο πουκάμισα, δυο ζευγάρια κάλτσες και τρία μαντήλια. Μόνο έπειδή είναι δίκιο να τα μοιραζώμαστε δλα, μιά ώρα θά κρατήεις έσύ το σάκκο μου και μιά έγώ.

Στην αρχή, ο Μاتیας δεν θέλησε να δεχθώ.

—Σηκώνω όσο θέλεις το σάκκο σου, είπε, μά τά πράγματά σου είναι δικά σου.

Τότε αναγκάσθηκα να του θυμίσω τη συμφωνία μας: —Είπες πώς θά μ' άκουεις σ' ό,τι προστάζω. Θά δεχθής λοιπόν, είδεμ ή κτυπώ!

—Κτύπα, μά όχι στο κεφάλι, φώναξε.

Κι' άρχισε να γελά, ένα γέλιο γλυκό κι' ανοιχτόκαρδο, δείχνοντας δλα του τά δόντια, πού ή άσπράδα τους άστραφτε άπάνω στο μελαχροινό, ήλιο-καμένο πρόσωπό του.

Στά πουκάμισα πάνω είχα βάλει τη θήκη της Στεφανίας, καθώς κι' ένα άλλο κουτάκι, πού είχε μέσα τό τριαντάφυλλο της Λίζας. Ο Μاتیας έκαμε να τ' άνοίξη, μά δεν τον άφησα και τό φύλαξα στο σάκκο, χωρίς να τ' άνοίξω ούτ' έγώ.

—Αν θέλεις να μ' ευχαριστήεις, του είπα, δεν θάγγιξης ποτέ αυτό τό κουτί. Είναι δώρο.

—Καλά, μου άποκρίθηκε, σου ύπόσχομαι να μη τ' άγγίξω ποτέ.

Τώρα πού ξαναφόρεσα την προβειά μου και ξαναπήρα την άρπα μου, ένα

πράμα με στενοχωρούσε πολύ: τό πανταλόνι μου. Μου φαίνονταν πώς ένας «καλλιτέχνης» δεν έκανε να φορή μακρύ πανταλόνι, παρά κοντό ως τά γόνατα, και μα-κρυές κάλτσες δεμένες σταυρωτά με χρωματιστές κορδέλλες. Τό μακρύ μου πανταλόνι ήταν καλό για ένα κη-πουρό: μά έγώ τώρα ήμουν καλλιτέχνης!

Δεν είχ' ανάγκη να ρωτήσω κανένα: άνοιξ' άμέσως τη θήκη της Στεφανίας κι' έβγαλα τό ψαλίδι.

—Όσο έγώ θά διορθώω τό πανταλόνι μου, είπα στο Μاتیα, έσύ θά παίξης βιολί, για να ιδώ τί ξέρεις.

—Ω, ευχαρίστως!

—Πήρε τό βιολί του κι' άρχισε να παίξη.

Έγώ είχα χάσει γενναία τό ψαλίδι στο πανταλόνι μου, λίγο πιό κάτω άπ' τά γόνατα, και γενναίωτερα άρ-χισα να κόβω την τσόχα.

Και όμως ήταν ένα ωραίο πανταλόνι από τσόχα σταχτιά, σαν τό γελέκι και τό σακκάκι μου, πού μου είχε κάμει μεγάλη χαρά τότε πού μου τό χάρισε ο πατέ-ρας. Άλλά δεν έπίστευα πώς τό χαλούσα έτσι: άπεναν-τίας μάλιστα.

Στην αρχή, άκουγα τό Μاتیα, κόβοντας όλοένα τό πανταλόνι μου. Σιγά-σιγά όμως έπαφα ν' άνοιγοκλεί-νω τό ψαλίδι κι' άκουγα έκστατικός: Ο Μاتیας έπαι-ζε τόσο καλά, σχεδόν όσο κι' ο Βιτάλης.

—Μά ποιός σ' έμαθε βιολί; ρώτησα στο τέλος χει-ροκροτώντας.

—Κανένας, από λίγο, όλοι. Μά πρό πάντων μελετού-σα μονάχου μου.

—Και ποιός σ' έμαθε νότες;

—Δεν ξέρω νότες. Παίζω με τ' αυτί.

—Έγώ θά σε μάθω.

—Μά δλα τά ξέρεις έσύ;

—Φυσικά! άφού είμαι θιασάρχης!

Δεν ύπάρχει καλλιτέχνης χωρίς κάποια φιλαυτία. Θέ-λησα να δείξω στο Μاتیα πώς κι' έγώ ήμουν καλός μου-σικός. Και πήρα άμέσως την άρπα μου κι' άρχισα να του τραγουδώ την περίφημη ναπολιτάνικη καντσονέττα μου:

Κλειστό παράθυρο, σκληρή παρθένα.

Γιά σάς τί δάκρυα πούχω χυμένα.

Τότε, όπως συμβαίνει μεταξύ καλλιτεχνών, ο Μاتیας μου γύρισε πίσω τά χειροκροτήματά μου και τά κομπλι-μέντά μου. Είχα μεγάλο ταλέντο. Είχε μεγάλο ταλέντο. Ταίριαζαμε!

Καλά και άγια δλ' αυτά. Μά τώρα έπρεπε να παί-ξουμε μουσική και για τους άλλους. Άλλοιόωτικά πώς θά τρώγαμε και πώς θά κοιμούμαστε;

—Εδεσα τό σάκκο μου κι' ο Μاتیας τον φορτώθηκε στον ώμο.

—Εμπρός!

Θά σταματούσαμε στο πρώτο χωριό πού θά βρίσκαμε στο δρόμο μας και θά δίναμε μιά παράσταση!

«Πρώτη εμφάνισι του θιάσου Ρεμής».

—Μάθε μου τό τραγούδι σου, μου είπε ο Μاتیας, να τό λέμε κι' οί δυο μαζί. Μου φαίνεται πώς θα μπορώ σε λίγο να σε άκκομπανιάρω και με τό βιολί μου. Θά είναι κάτι ωραίο!

Άλήθεια, θά ήταν πολύ ωραίο, κι' ή «έντιμη δηήγυρις» θά είχε πέτρινη καρ-διά, αν δεν μας γέμιζε πεντάρες!

Φθάσαμε σ' ένα χωριό, πού είναι ύ-στερα από τό Βιλλζουίφ, και ζητώντας τό κατάλληλο μέρος για την παράστα-σί μας, περάσαμε από ένα χωριάτικο σπίτι, πού ή μεγάλη πόρτα της αλλής του ήταν δλάνοικτη κι' ή αλλή του γε-

μάτη ανθρώπους πού φορούσαν τά καλά τους. Οί άν-θρωποι αυτοί είχαν όλοι μπουκετάκια δεμένα μ' ένα σω-ρό κορδέλλες, οί άνδρες εις την κομπότρνα του σακ-κακιού, οί γυναίκες στη ζώνη ή στο στήθος του φορέμα-τος. Δεν χρειάζονταν φιλοσοφία, για να καταλάβη κα-νείς πώς ήταν γάμος.

Σκέφθηκα τότε, πώς οί άνθρωποι αυτοί θά ήθελαν ίσως όργανα για να χορέψουν κι' άμέσως μπήκα στην αλλη με τό Μاتیα και με τον Κάπη. Έπειτα, με τό κα-πέλλο στο χέρι και μ' ένα χαιρετισμό, —τόν ευγενικό χαιρετισμό του Βιτάλη, —έκαμα την πρότασί μου στον πρώτο πού βρέθηκε μπροστά μου.

Ήταν ένα μεγάλο παιδί, πού τό κόκκινο σαν τουόλο πρόσωπό του ήταν τριγυρισμένο από ένα ψηλό, σκληρό γακά, πού του πριόνιζε τ' αυτιά του. Φαίνονταν όμως καλό παιδί και ήμερο.

Δεν μου άποκρίθηκε. Μά γυρίζοντας μονοκόμματο στους άλλους, —γιατί ή καινούργια του ρεδιγκότα, φαί-νεται, τον έστένεσε —έχωσε δυο του δάκτυλα στο στό-μα κι' έβγαλε μιά τόσο δυνατή σφυριγματιά, πού ο Κά-πης έτρόμαξε.

—Έ, σείς! τούς φώναξε. Τί θά λέγατε για λίγη μου-σικίτσα; Μας ήλθαν κάτι παιδιά πού παίζουν άρπα και βιολί.

—Ναι! ναι! άποκρίθηκαν άνδρες και γυναίκες. Μουσική! μουσική!...

—Και τίς θέσεις σας, για καντρίλλιες!

Σέ λίγες στιγμές σχηματίσθηκαν, στη μέση της αυ-λής, τά ζευγάρια των χορευτών, ενώ έφευγαν φοβισμέ-νες οί όρνιθες και τ' άλλα περτωτά κατοικίδια.

—Ξέρεις καμιά καντρίλλια; ρώτησα ανήσυχος τον Μاتیα, Ιταλικά και αγά.

—Ναι.

Και μουπαίξε στο βιολί του τις πρώτες νότες κάποιας καντρίλλιας. Ήταν κοινή και την ήξερα κι' έγώ. Σωθή-καμε!

Τράβηξαν ένα κάρρο από τό ύπόστεγο, τό αναποδο-γύρισαν και μας άνέβασαν άπάνω. Ήταν ή έξέδρα μας.

Αν και πρώτη φορά παίζαμε μαζί, ο Μاتیας κι' έγώ, δεν τά καταφέραμε πολύ άσχημα. Η άλήθεια είναι πώς ταυτιά πού μας άκούγαν, ούτε λεπτά ήταν, —ευτυ-χώς! —ούτε δύσκολα.

—Ξέρει κανένας από σάς να παίξη κορνέτο; μας ρώτησε τό κόκκινο παιδί.

—Ξέρω έγώ, άποκρίθηκε ο Μاتیας, μά δεν έχω.

—Θά σου φέρω ένα: γιατί καλό και τό βιολί, μά δεν άκούγεται τόσο.

—Καλέ σύ, και κορνέτο ξέρεις; ρώτησα Ιταλικά τον Μاتیα.

—Και τρομπόνι, και φλάουτο, και ό,τι όργανο θέλεις. Πολύτιμος, άλήθεια, αυτός ο Μاتیας.

Σέ λίγο ήρθε και τό κορνέτο κι' άρχισαμε πάλι να παίζουμε καντρίλλιες, πόλκες, βάλς, αλλά προσάπτων καντρίλλιες.

Παίζαμε έτσι ως τό βράδυ, χωρίς να μας άφήσουν οί χορευτές νάνασάνουμε στιγμή. Για μένα δεν ήταν και τόσο βαρύ: ήταν όμως πολύ για τον καυμένο Μاتیα, πρώτο γιατί αυτός έπαιζε με τό στόμα κι' έπειτα γιατί ήταν άδυνατισμένος από τις στερήσεις κι' από τό ταξί-δι. Τον έβλεπα κάθε τόσο να χλωμιάξη, λές και θάπεφτε άρρωστος: κρατιούνταν όμως κι' εξακολουθούσε να φυ-σά τό κορνέτο του. Ευτυχώς πού δεν είδα μόνον έγώ τη χλωμάδα του. Την παρατήρησε κι' ή νύφη.

—Φθάνει, είπε: ο μικρός δεν βαστά πιά. Και τώρα τά χέρια σας στην τσέπη, για τους μουσικούς μας.

—Αν έπιτρέπετε, είπα πηδώντας άπ' τό κάρρο, ο ταμίας πού θιάσου μας θά βγάλει δίσκο.

Κι' έρριξα τό καπέλλο μου του Κάπη, πού τό πήρε στο στόμα του.

Χειροκρότησαν πολύ τον σκύλο πού ήξερε να χαιρε-τά με τόση χάρι όσους του έρριχναν. Μά τό σπουδαιότε-ρο για μας ήταν ό,τι του έρριχναν πολλά. Καθώς τον άκολουθούσα, έβλεπα τάσημένα νομίσματα να πέφτουν στο καπέλλο βροχή. Η νύφη έρριξε τελευταία ένα δλα-καίρο πεντόφραγκο.

(Συνέχεια εις τό προσεχές)

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ευριστότατα τά τσοπανόπουλα έ-τοιμάζονταν να άφήσουν τά βουνά για να καταθούν στους κάμπους. Τον χειμώνα τά περισσότερα πρόβατα τά φέρνουν εις την Θεσ-σαλία. Η Θεσσαλία διαιρείται εις δύο κάμπους γιατί είναι στην μέση ή όρροσειρά του Δουδλάτα και του Τίταμειου όρους και την χωρίζει. Ο ένας κάμπος είναι της Λαρίσης. Οί άρχαίοι τον έλεγαν Πεοαλικόν πεδίον. Ο άλλος των Τρικκαίων. Οί άρχαί-οι τον έλεγαν Δότιον πεδίον. Σή-μερα όσοι κατοικούν εις τον κάμπον των Τρικκαίων λέγονται Καρρακουνήδες. Όσοι εις τον κάμπον της Λαρίσης, Κατζανά-δες. Σημαίνει ή λέξι Κατζανά- τον άφεντικό, τον άνθρωπο της πόλεως. Κατζάς, τουρκιστί, ή πόλις. Καρρακουνής δε σημαί-νει ή αυτόν πού φορεί μαύρη γούνα, ή αυτόν πού έχει μαύρα γόνατα, ή αυτόν πού κινεί τά κάρρα, ή τον κατ'έξοχην Έλληνα, τον καρά-γιουάν, ή γνήσιον Έλληνα. Αυτάς τάς εξηγήσεις δίνουν εις την λέξιν Καρρακού-νης. Άλλά εις μέν την Θεσσα-λίαν λέγονται έτσι οί γεωργοί, εις δε την Ήπειρον οί ποιμένες. Εις δε την άλλην Έλλάδα, ή λέ-ξι σημαίνει τον χωρικό. Ο Θεσσαλικός κάμ-πος τρέφει τά περισσότε-ρα πρόβατα των χει-μώων. Άλλοτε τά κοπάδια ήσαν πολύ μεγαλύτε-ρα. Τώρα γίνε-ται έντεταμένη καλλιέργεια με δημητριακά, κα-πνά, όσπρια. Μποστανικά και περιωρίθη ή κτηνοροφία. Άλλά πάλι τον χειμώνα βο-σκουν πολλά. Εις την Θεσσα-λίαν είναι και ο μικρότερος κάμ-πος του Άλμυ-ρού, άνεξάρτη-τος από τον με-γάλον κάμπον της Λαρίσης. Τρι-καίων. Και αυτοί έρχονται πολ-λές χιλιάδες πρόβατα. Οί άρ-χαίοι έλεγαν την Θεσσαλίαν έ-ριβάλακα. Σημαίνει ή λέξι την παχεία ή πλούσια γη. Την έ-λεγαν και πολύμηλον. Μήλα δε τά πρόβατα έλεγοντο κατά την εποχήν του Όμηρου. Ίσως από την λέξιν μήλον προήλθε τό μαλλί. Ίσως όμως να έχη ή λέ-ξι την σημασίαν του βουνού. Γιατί τό πρόβατο προτιμά τό βουνό από τον κάμπον. Προστα-τεύεται από τό πυκνό μαλλί του κατά του ψύχους. Αμάλες δε λέ-γουν εις πολλά μέρη τά γυνά-βουνά εις τά όποια άρέσκειται να βοσκή τό μήλον: δηλαδή τό πρό-βατον.

Η Θεσσαλία ύπηρεν ή άρ-χαϊστάτη κοιτίς της ελληνικής φυλής περιελαμβάνετο δε τότε εις την Θεσσαλίαν και ή Φθιώτις. Ο-λα μαζί έλεγοντο Θεσσαλία. Εις την έξοδον δε του Εύβοϊκού κόλ-που, ήτο ή άρχαία πόλις Φθία και ή άρχαία Έλλάς. Αυτόν ή-ταν τό βασίλειον του Άχιλλέως και οί πρώτοι Έλληνες από εκεί άνωμαθήσαν. Τώρα εις τά μέ-ρη αυτά είναι τό Γαρδικί, ή Σούρπη, τό Φτελιό. Ένας δρό-μος άμαξήτος πού έγινε τά τε-λευταία χρόνια, φέρνει από την Λαμία εις τον Άλμυρό, και από εκεί εις τον Βόλο, περνά την Όθρυ, πού είναι τό κατ'έξο-

χην βουνό του Άχιλλέως. Είναι ήμπαρλιακός κατά τό πλείστον αυτός ο δρόμος. Διασχίζει τό βασίλειον του Άχιλλέως και φθάνει εις τον Άλμυρό. Περί τον Άλμυρόν δε έβασίλευεν άλ-λος βασιλεύς, συγγενούς φυλής προς τούς Μυρμιδόνες του Ά-χιλλέως. Ήτο ο γενναίωτατος Πρωτεσίλαος. Πρώτος άπεβίθ-ασή εις την Τροίαν και πρώτος έπεσε κατά τον Τρωϊκόν πόλεμον. Είναι δε βρομείς σπουδαιότατοι όσοι κατοικούν εις τά μέρη αυτά της Φθίας και του Άλμυρού. Άν-τέχουν πάρα πολύ. Ο Άχιλ-λέως ήτο και έλεγτο κύκωπος. Οί τωρινοί άπόγονοι του Άχιλ-λέως εξακολουθούν να είναι ώ-κύκωδες. Από τά μέρη αυτά κατάγεται και ο μαρσθωνοδρό-μος μας Ραγάζος. Είχαν φθά-σει δε οί παλαιοί φθιώται μέχρι του Εύξεινου πόντου με τά πλοία. Και μετέφεραν και την λατρείαν του Άχιλλέως. Παρά την Όδη-σόν των Ρωσίας ήτο ένας λιμν-Άχιλλέως λεγόμενος και ένας δρόμος του Άχιλλέως. Η παρά-δοξις άνέφερεν ότι ο Άχιλλέως αυτός έγύμναζεν εις τον δρόμον τους στρατιώτας του. Ο δρόμος από την Λαμian εις τον Άλμυ-ρόν μας οδηγεί εις τον Βόλον.

Ο συχνάζομενος δρόμος πού φέρε εις την Θεσσαλίαν είναι ο σιδηρο-δρομικός, και ο άμαξήτος. Περνά κοντά από τον Δομοκό και από εκεί μπαίνει εις τον κάμπον της Λαρίσης. Σε λί-γο αυτός ο τό-πος θά γεμίση από πρόβατα.

Ο Θεσσαλι-κός κάμπος ήτο άλλοτε λιμνη. Έγινε μεγάλη γεωλογική α-ναστάσις. Έ-σπασαν τά Τέμ-πη πού έκαναν τά δύο βουνά, τον Όλυμπον και την Όσσαν, και από εκεί άρχισαν να χύνονται τά νερά εις την θάλασσα, προς τό μέρος πού λεγεται σήμερα Τσόγλεϊ και εκβάλλει ο Πηνειός ποταμός. Έγινεν ή Θεσσαλία κάμπος και εκάλλιεργήθη. Εις πολλά μέρη καθώς σκάδουν βρίσκουντοσρακα, πράγμα από τσιποποιεί ότι πρά-γματι ή Θεσσαλία ήτο κάποτε λιμνη. Διατηρείται δε και ή πα-ράδοξις εις τούς κατοίκους. Και δείχνουν διάφορα όρεινά μέρη εις τά όποια λέγουν ότι έδένοντο τά πλοία όταν ή Θεσσαλία ήτο λι-μνη.

Αι άρχαιότεραι παραδόσεις της ελληνικής φυλής είναι συγ-κεντρωμέναι εις την Ήπειρον, γύρω από τό μαγειον της Δα-δώνης. Άλλά είναι όλίγα αι παραδόσεις αυτές. Έχάθησαν μέσα εις την πάροδον των χρό-νων. Έπειτα ή ελληνική φυλή κατήλθεν εις την Θεσσαλίαν. Διατηρήσαν δε αι παραδόσεις. Σιγά-σιγά οί Έλληνες κατέ-βαιναν νοτιώτερα και κατέκλυ-σαν όλον τον άλλον τόπο και τά νησιά. Άρχαιότατα ίχνη συνοι-κισμών διατηρούνται εις την Θεσσαλίαν. Είναι συνοικισμοί μιας εποχής πού άπέχει από ή-μας πέντε χιλιάδες χρόνια. Ι-σως και περισσότερα. Κ. ΦΑΛΤ.

"Ακουγα έκστατικός..."

Ἡ ἔρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἄσκηται τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶναι ἡ πρὸ ἀπρόσιτη γωνία τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Βρίσκεται πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Καρμηλίου ὄρους, τὸ ὅποιον ἔχει χίλια μέτρα ὕψος καὶ εἶναι σὰν ἀδέρφι τοῦ Ἄθω, ἔτσι καθὼς πλαγιάζει στὴ ράχι του, στὰ ἀπόκρημνα καὶ φαλακρά φαράγγια τοῦ ἀκρωτηρίου Φονιά.

Φτάνοντας στὸ ἔρημο αὐτὸ λεκανοπέδιο, ἐπεὶ ἀπὸ τὴν ἀνηφορικὴ πορεία πρὸς περιγράψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, διακρίνουμε πού καὶ πού, ἀνάμεσα στοὺς βάτους καὶ τὶς ἀγκαθιές, κάτι χαμηλὰ καλύβια, σὰν ἐκεῖνα πού συναντᾷ κανεὶς διὰ λημέρια τῶν κτηνοτρόφων τῆς Ρούμελης, φτιαγμένα μετὰ πέτρες ἀχτιστές καὶ σκεπασμένα μετὰ πλάκες ἀπὸ τὰ νταμάρια τοῦ βουνοῦ. Καμμιὰ φωνή, οὔτε προσβάτου βέλασμα, οὔτε σκυλιοῦ ἀλύχτισμα, οὔτε κελάδημα πουλιοῦ, οὔτε κελάρισμα νεροῦ, οὔτε μουρμούρισμα βρύσης. Μόνον τὸ κύμα πού σπάζει στὰ βράχια, κάτω βαθειὰ στὸ ἀκρωτήρι, στέλνει μετὰ τὸ δυνατό ἀνεμὸ τὴ βοῇ του: Εἶναι ἡ μόνη φωνὴ πού ταράσσει τὴν νεκρικὴ γαλήνη τοῦ τοπίου. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, καὶ ἡ βλάστησι εἶναι ἀγνώστη. Γρανιτόλιθοι, βράχοι μονοκόμματοι πού στέκουν ὄρθιοι, πανύψηλοι, διαθρεμένοι ἀπὸ τὶς βροχές καὶ τὰ χιόνια, ἔχουν ἀφήσει νὰ τεχνουργηθοῦν σχήματα σὰν ἀλλόκοτες μορφές, πού κυριαρχοῦν στὴν ἔρημο σὰν στοιχεῖα τοῦ παραμυθιοῦ.

Μιὰν ἀναπάντεχη ἐκπληξὶ εἴχαμε ἐδῶ: Καθὼς ἀπὸ ἓνα ὕψωμα προσπαθοῦσαμε νὰ χορτάσουμε τὸ σπάνιο θέαμα τοῦ γκρεμοῦ, πού ὑψωνόταν ὄρθιος πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, τρία ζαρκάδια πῆρε τὸ μάτι μας, πού πῆγαιναν ἀλαφιασμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κύτταζαν κάτω μετὰ τρόμο τὸ γκρεμὸ καὶ ξαναγυρνοῦσαν προσπαθώντας νὰ βροῦν τόπο νὰ περάσουν. Ὁ πατὴρ Νεκτάριος, ὁ ἀγωγιάτης, μᾶς ἐξήγησεν ὅτι πολλὰς φορὲς στὸν τόπο τοῦτο τὰ ζαρκάδια, πού ἀφθονοῦν στὸ Ἁγίον Ὄρος, χάνουν τὸ δρόμο τους καὶ φτάνουν στὴν κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἀπ' ὅπου εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ γυρίσουν πίσω. Τότε, παλεύοντας νὰ βροῦν διέξοδο, κατακυλοῦν κάτω στὸ γκρεμὸ καὶ πολλὰς φορὲς οἱ θαλασσινοὶ πού περνοῦν ἀπὸ τὸν κάβο τοῦ Φονιά, βρίσκουν τὰ κουφάρια τους φουσκωμένα πάνω στὴ θάλασσα. «Κι' αὐτὰ πού βλέπετε φαίνεται πὼς θάχουν τὴν ἴδια τύχη, μᾶς εἶπε θλιβερά ὁ ἀγαθὸς καλόγηρος. Ἐκτὸς ἐὰν ἀνακαλύψουν τὸ στρατὶ πού πέρασαν πηγαίνοντας, πράγμα δύσκολο»...

Τὰ ζαρκάδια εἶναι τὰ μόνα ζῶα πού ζευγαρώνουν σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ὅπου δὲν ἔχει θέσι, ἀπὸ χιλίων ἐτῶν, οὔτε θηλυκὴ γάτα. Ἀλλῶς τε, ἐκεῖ στὰ ἀ-

ΤΟΠΟΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

πρόσιτα δάση τοῦ Ἄθω πού ἔχουν τὶς φωλιές τους, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σκανδαλίσουν τοὺς μοναχοὺς. Ὑπάρχουν ἀκόμη στὴ χερσόνησο τοῦ Ἄθω καὶ ἰδίως ἐδῶ στίς πλαγιές τοῦ ὄρους καὶ δυὸ - τρία ζευγάρια ἐλάφια. Εἶναι τὸ μόνο κομμάτι Ἑλληνικῆς γῆς ὅπου σώζεται ἀκόμα τὸ ὠραιότατο ἀγρίμι. Δὲν τὰ κυνηγοῦν ἐδῶ κ' ἔχουν πολὺ συνηθίσει τὸ ρᾶσο καὶ τὴν καλωσύνη του. Τὰ ζαρκαδάκια εἶναι τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τῶν καλόγηρων καὶ πολλὰς φορὲς τοὺς πλησιάζουν, παίρνουν τὸ ψωμὶ πού τοὺς δίνουν καὶ τοὺς λείχουν μετὰ χάρι καὶ χέρια πού τὰ εὐεργετοῦν.

Οἱ μπεκάρτες, τὰ τρυγόνια, τὰ ἀγριοπερίστερα, οἱ πέρδικες πηδοῦν στὰ χαμόκλαδα καὶ τὶς ἀγκαθιές, ἀναζητώντας τοὺς σπόρους καὶ τὰ ὀρτύκια εἶναι τόσο ἡμερωμένα πού περνοῦμε δίπλα τους καὶ δὲν τρομάζουν καθόλου. Κυνηγί, βλέπετε, δὲν γίνεται ἐδῶ ποτέ, ἀφοῦ κρέας οἱ καλόγηροι δὲν τρῶνε καθόλου καὶ τὶς λαμπρὲς ἀποκρεῦουν μετὰ ψάρι ἢ βακαλάο. Σὲ ξένους ἀπαγορεύεται τὸ κυνηγί καὶ μόνο σπανίως ἡ Ἱερά Ἐπι-

στασία, ἡ κυβέρνησις νὰ ποῦμε, τοῦ Ἄθω, ἐπιτρέψει σὲ κυνηγούς νὰ κυνηγήσουν ἀγριοχοίρους στὴν καρδιά τοῦ ὄρους.

Αὐτὴ, μετὰ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ἔρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἄσκηται τοῦ Ἄθω. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, οὔτε πηγὴ, οὔτε ποτάμι. Λάκκους ἀνύγουν μέσα στὰ νταμάρια οἱ πατέρες καὶ ἐκεῖ βρίσκεται νερὸ ἀπὸ τὸ χειμῶνα. Τοὺς σκεπάζουν μετὰ πλάκα γιὰ νὰ μὴν τὸ παίρνῃ ὁ ἥλιος κ' ἀπ' ἐκεῖ πίνουν καὶ πλένονται. Καθὼς μᾶς ἐδεβαίωσεν ὁ πατὴρ Νεκτάριος καὶ εἶδαμε κ' ἐμεῖς μετὰ τὰ ἴδια τὰ μάτια μας, οἱ ὅσοι αὐτοὶ ἄνθρωποι στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὸ νερὸ. Ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν πίνει καθένας πιότερο ἀπὸ ἓνα φλυτζάνι τὴν ἡμέρα.

Δὲν μένουν ἓνας καὶ δύο στὸν τόπο τοῦτο: Ὁ πατὴρ Γεράσιμος, υἱὸς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, πού μόλις τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὴν Εὐρώπῃ, ἦλθεν ἐδῶ ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, Γεράσιμος καὶ αὐτός, πού ἓνα πρῶτ' εὐχάρησε τὸ φαρμακεῖο του καὶ τὴν κλινικὴν του, μοίρασε τὰ λεπτὰ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καὶ ἦλθε ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ πατὴρ Δημήτριος μετὰ τὸ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν ὄψιν, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ λόρδου Μπάλφουρ, πού ἡσπᾶσθη τὴν ὀρθοδοξίαν στὴν Πολωνία καὶ μετὰ, ἀφοῦ ἀσκήτεψε λίγον καιρὸ στὸν Ἄθω, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς στὰς Ἀθήνας, ὅπου λίγοι ξέρουν τὴν τρανὴ καταγωγὴν του.

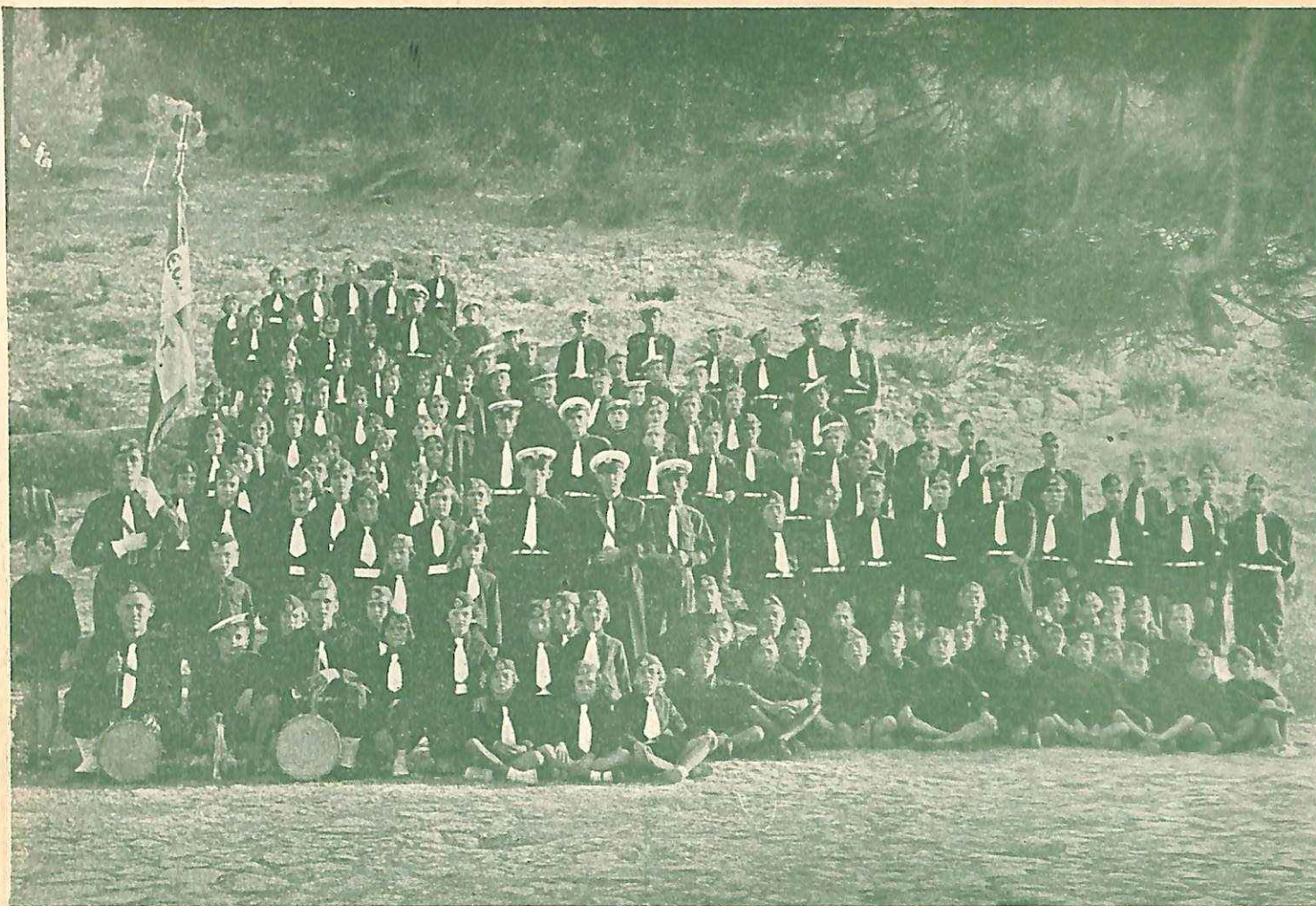
Ἡ σεβαστὴ αὐτὴ φυσιογνωμία τοῦ Χριστιανισμοῦ κάθε καλοκαίρι ἔρχεται καὶ μένει εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου βρίσκεται τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετᾷ βιβλία καὶ κώδικας τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ συγχρόνως νὰ λευκαίνει τὴν ψυχὴν του κοντὰ στοὺς ὁσίους πατέρας. Ἐδῶ ἐπίσης μένει καὶ ἄλλος πατὴρ Γεράσιμος, μιὰ γαλήνια μορφή μετὰ μεγίστην μόρφωσιν καὶ ποιητικὸν ταλέντο. Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ὁμολογῶντας τῆς Ἐκκλησίας μας. Μονάζουν καὶ περὶ τοὺς δέκα ἀκόμη καλόγηροι ἐδῶ.

Πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημον τοῦ ἁγίου Βασιλείου εἶναι ἡ ἀπροσπέλαστη σκῆτη Κατουνάκια, ὅπου μονάζει ὁ περίφημος ἀγιογράφος πατὴρ Παντελεήμων, οἱ ἀγιογράφοι Δανιηλῖδαι, γνωστοὶ εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν κόσμον, ὁ πατὴρ Σωφρόνιος, Γάλλος ἀριστοκράτης καὶ ζωγράφος μεγάλης μορφώσεως καὶ πρὸ κάτω, στὰ Καρούλια, ἄλλη ἀπόκρημνη καὶ ἀπρόσιτη πλαγιά, ὁ πατὴρ Παρθένιος, Ρώσος πρίγκηψ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ τελευταίου Τσάρου. Πῶς ζοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πῶς περνοῦν τὶς ὥρες των, πῶς προσεύχονται, πῶς στεροῦνται, θὰ σὰς ποῦμε σὲ ἄλλο ἄρθρον.

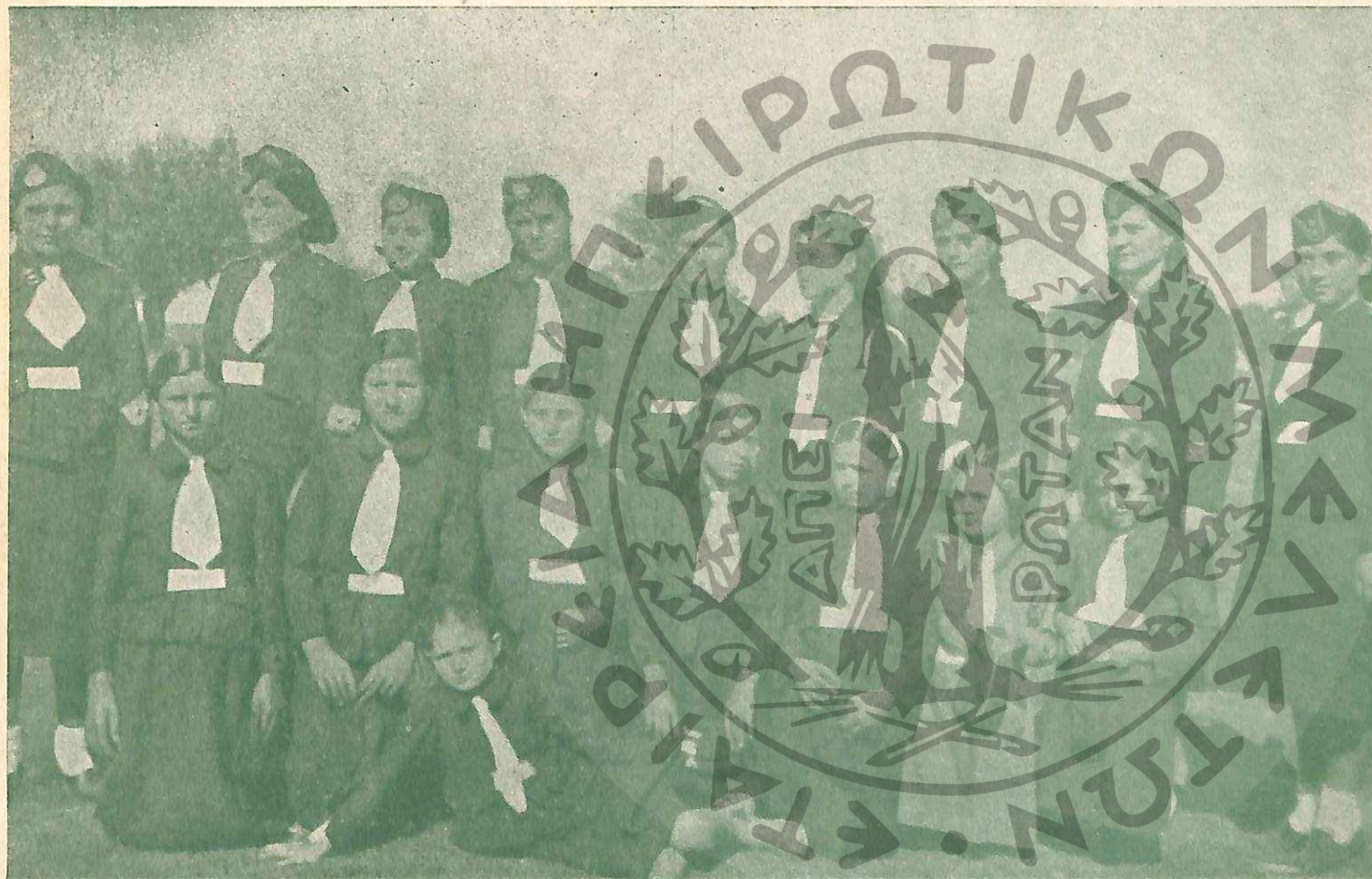
Ἰω. Καζ.

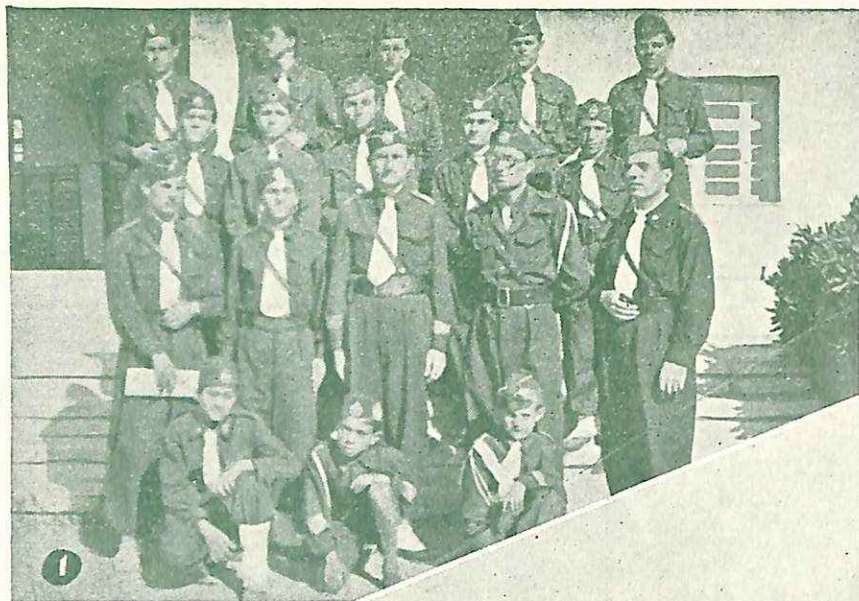
Ἡ αὐλόπορτα τῆς μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας.

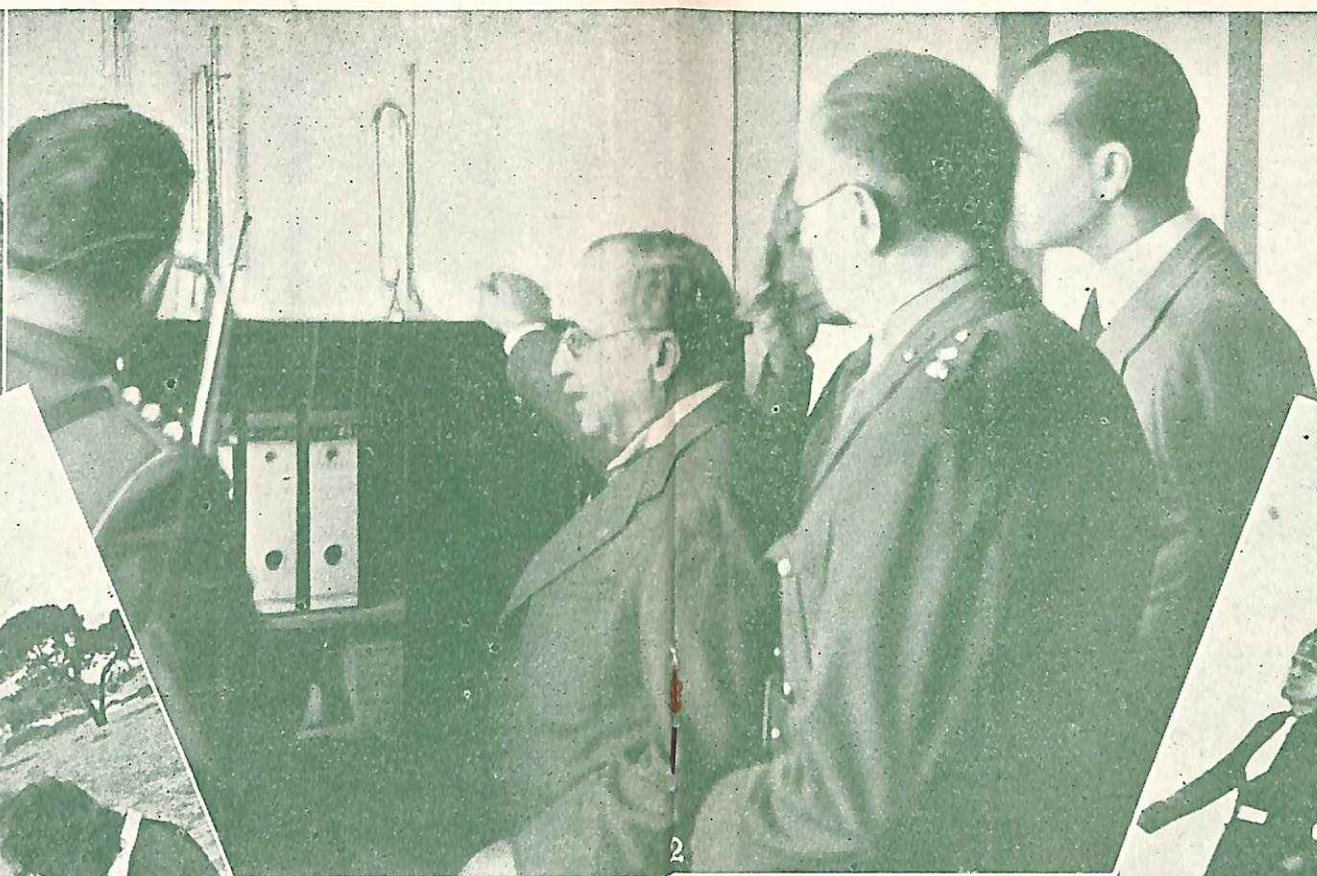
Τμήματα Ναυτοφαναγγιτῶν, Φαναγγιτῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὑδρας.

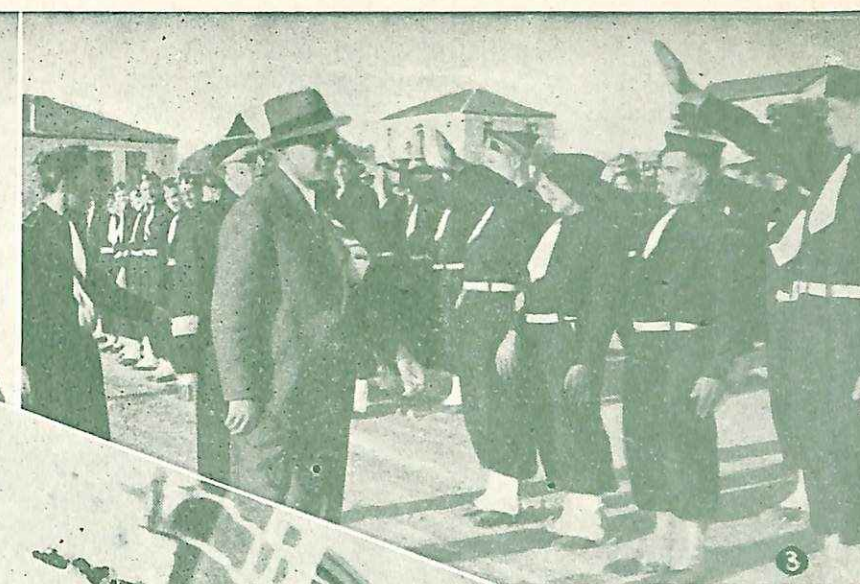
Φαναγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 2ου Λόχου Κοιμήσεως Σιντικής.

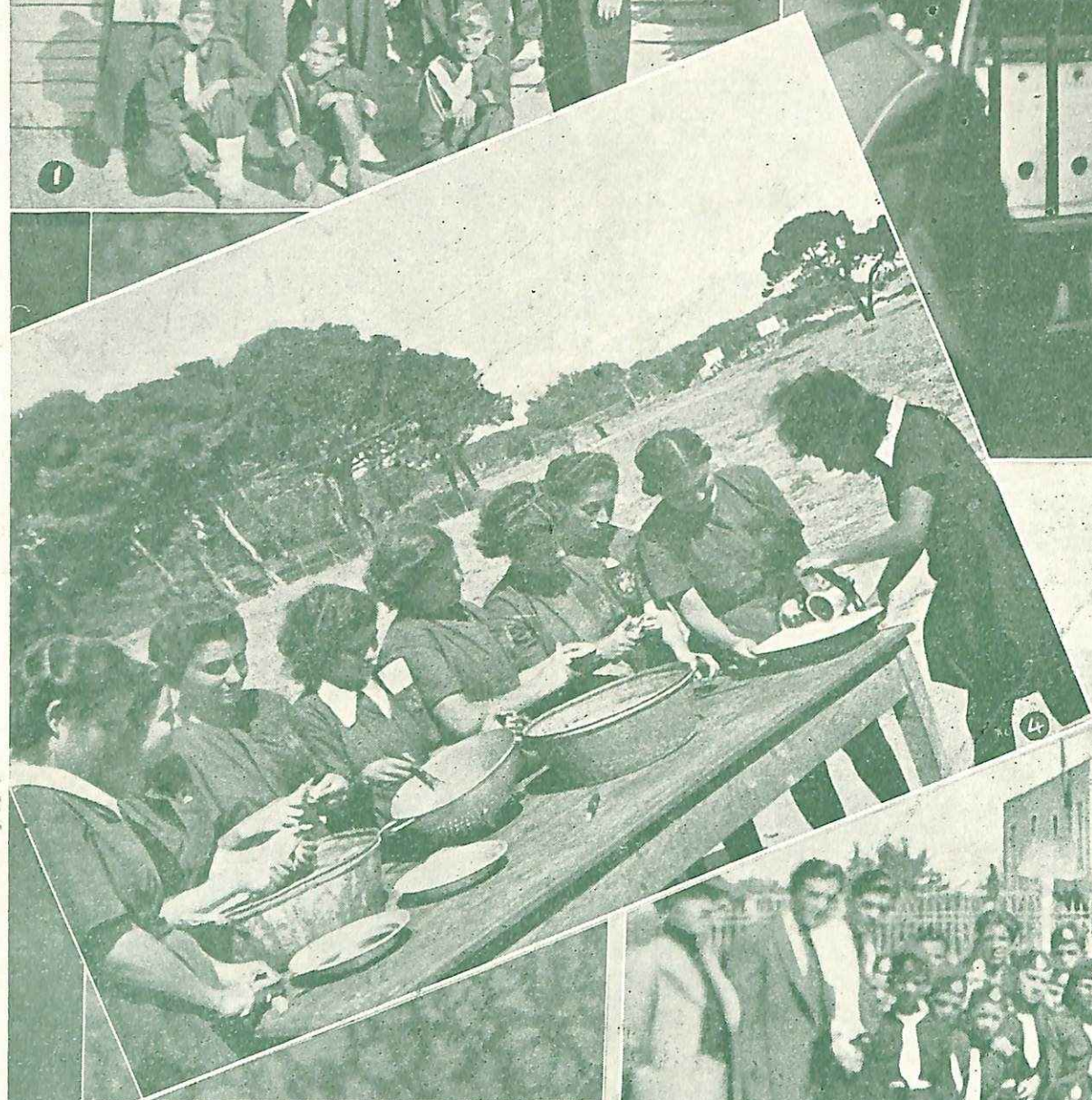
1

2

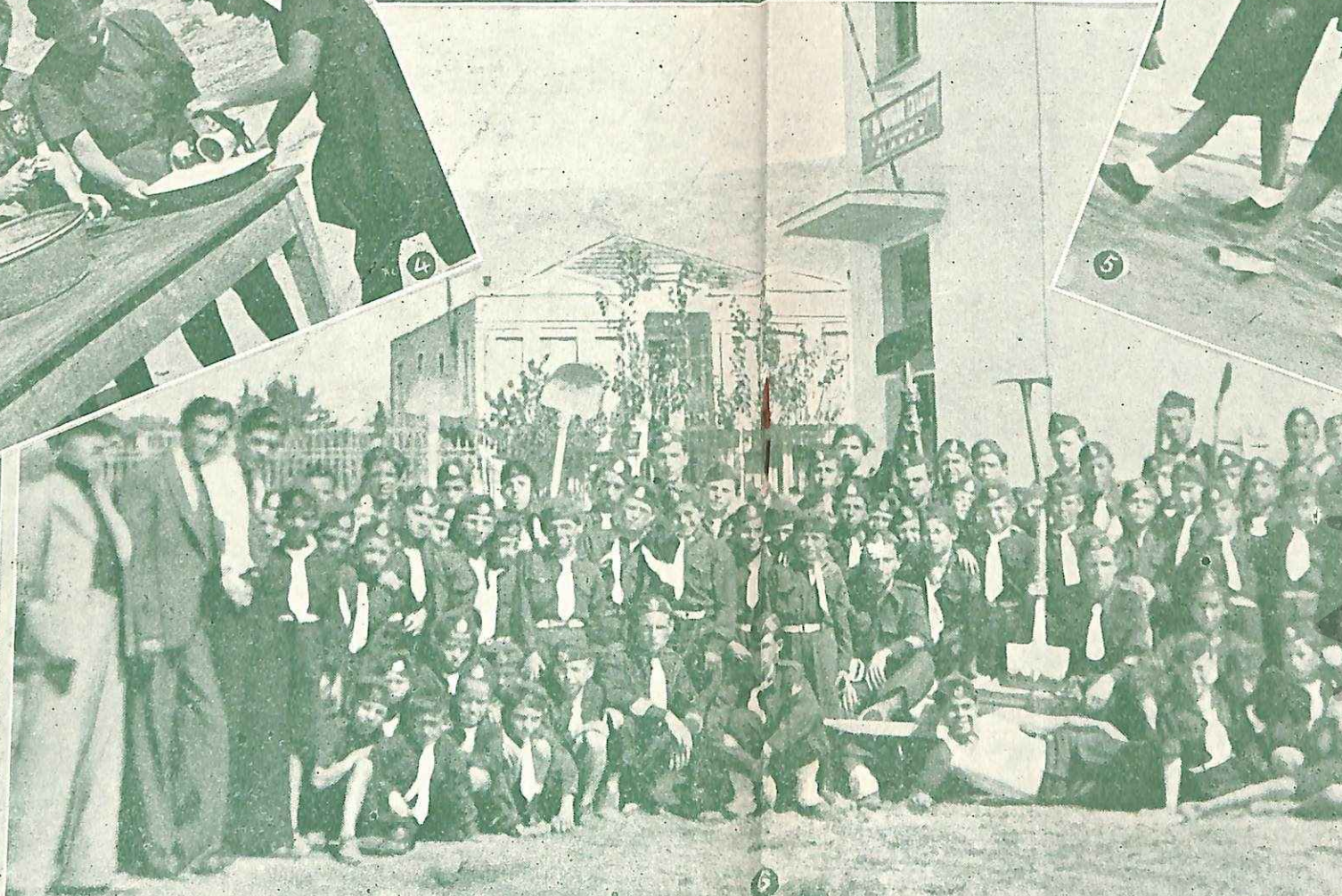
3

4

5

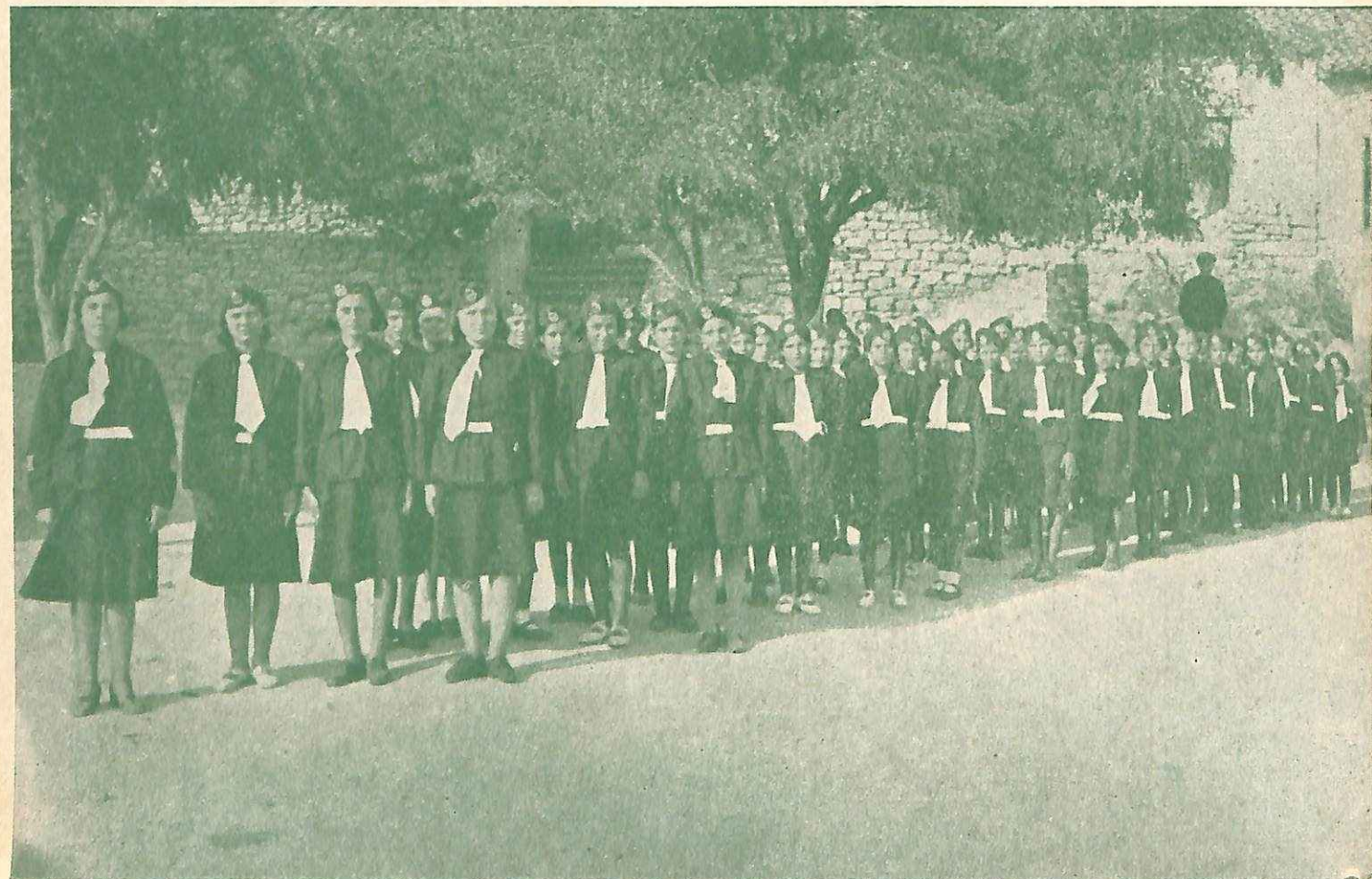
6

- 1) Βαθμοφόροι του 19ου Ύποτομέως μετά του Διοικητού των κατόπιν άσκήσεων.
- 2) Ο Άρχηγός κατά την επίσκεψίν του εις τά νέα γραφεία της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε. Ο. Ν.
- 3) Άπό μίαν επιθεώρησιν του Τάγματος Ροδολείβους.

- 4) Παρασκευή σουςιτίου υπό μελών της Π. Δ. Θ. Π. εις τό Στρατόπεδον «Ίω. Μετάξας» κατά την εκεί διαμονήν των.
- 5) Άπό μίαν παρέλασιν Φαλαγγιτιστών εις Πόρον.
- 6) Οί Σχηματισμοί της Ε. Ο. Ν. Δράμας έτοιμαζόμενοι διά την γεωργικήν έξόρμησιν.

Φαλαγγίτισσαι καὶ Φαλαγγῖται τῆς Ε. Ο. Ν. Μαρπήσης Πάρου.

Ὁ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Τριλόφου.

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

φωσφορικού λιπάσματος καὶ 4 δόκαδες χλωριούχου κάλι στοῦ κάθε στρέμματος, ὅταν θὰ βλαστήσῃ ὁ σάνος ρίχνουμε 12 δόκαδες νιτρικῆς σόδας κατὰ στρέμμα.

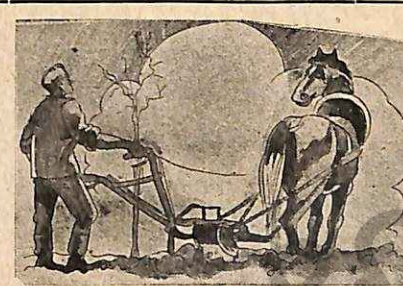
Τὴν ποσότητα τῆς νιτρικῆς σόδας μπορούμε νὰ τὴν ἐπαναλάβουμε τὴν ἀνοιξί, ὅταν δοῦμε ὅτι τὰ φυτὰ δὲν ἔχουν καλὴ ἀνάπτυξι.

Ἄν θέλουμε, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω λιπασμάτων, μπορούμε νὰ ρίξουμε τὸ φθινόπωρο — αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ — μαζί με τὸ τελευταῖο ὄργανο, ἢ μαζί με τὸ σπóρο παραχώνοντας μαζί σὲ μέρος ὅπου δὲν βρέχει πολὺ τὸν χειμῶνα 40 δόκαδες χημικὸ γκουανὸ με τύπο 4-11-5, σὲ μέρη δὲ ὅπου βρέχει πολὺ συχνὰ 40 δόκαδες κατὰ στρέμμα πολυφωσφορικὸ με τύπο 2-12-4.

Σπορὰ καὶ καλλιεργητικαὶ φροντίδες

Τὸ κριθάρι σπείρεται ἀμέσως μετὰ τὰ πρωτοβρόχια τοῦ φθινοπώρου, ἐκτὸς τῆς τριμηνήτικης ποικιλίας ποὺ σπέρνεται κατὰ τὸν Μάρτιο μῆνα.

Ὅπου ἡ σπορὰ δὲν γίνεται με σπαρ-

ΠΙΣΩ ΑΠ' Τ' ΑΛΕΤΡΙ

Μπορούσα ὡς τὴν Ἀθήνα ἀπ' τὸ χωράφι νὰ σὺρω ἐγὼ μὴ μακρινὴ αὐλακίαν κινώντας με τοῦ γήλιου τὸ χρυσάφι με τὸν ψαρή καὶ μ' εὐθυμὴ καρδιά.

Ἄντ'ς γιὰ τριάντα στρέμματα ποὺ ὀργῶνω — τὸ στόμα σας ἀνοίξετε πλατιά! — διακόσα μιλία πάγω κάθε χρόνο πίσω ἀπ' τ' ἀλέτρι μου τραγουδίστα.

Μὲ τὸ γεροδεμένο, βολικὸ ψαρή ποὺ μιλῶ γιὰ θέρος βλογημένο, γιὰ σπορά, μέσα φτερώνω σὰν πουλὶ ἡ ψυχὴ μου καὶ φαίνεται στὰ μάτια του ἡ χαρὰ.

Ψαρή γιὰτὶ κυτῶς; Δὲν με πιστεύεις; Εἴμαστε οἱ ἀξιοί, μάθε το ψαρή. Τὸ κήρυξεν Ἐκεῖνος! Τὶ χαζεύεις; περηφανέψου, ὅπως ἐγὼ καὶ σύ.

Καὶ κάνε τὰ καλά σου πιά ψαρή μου Τριάντα στρέμματα ὄργανο, σπορά!... νὰ χαίρεται ἡ ψυχὴ σου κι' ἡ ψυχὴ μου νάναγκαλιάζῃ κι' Ἐκεῖνοῦ ἡ καρδιά.

Μπορούσα ὡς τὴν Ἀθήνα ἀπ' τὸν ἀγρὸ μου νάρθω τοῦ χινόπωρου μὴν ἀόλη, μὰ ἄς κάνω πάλι ἐφέτος στοῦ χωριό μου διακόσα μιλία πίσω ἀπ' τὸ γυνί.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

τικὴ μηχανή, παραχώνουμε τὸ σπóρο εἰς μὲν τὰ ἀμμόδη ἐδάφη με ἓνα ἐλαφρὸ ὄργανο, εἰς δὲ τὰ ἄλλα με τὴ σθάρνα.

Ὁ σπóρος ἐμβαπτίζεται πρὸ τῆς σπορᾶς μέσα σὲ διάλυσι θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ κατόπιν ἀσθενώνεται, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται καὶ με τὸ σιτάρι, γιὰ νὰ προλάβουμε τὶς ἀσθένειες τοῦ ἀνθρακός καὶ τοῦ δαυλίτου.

Ὅταν σκοπὸς τῆς καλλιεργείας μας εἶναι ἡ παραγωγή σανού, ρίχνουμε 22-30 δόκαδες σπóρο κατὰ στρέμμα, ὅταν δὲ σκοπὸς μας εἶναι ἡ παραγωγή κριθαριοῦ, τότε ρίχνουμε 12-18 δόκαδες κατὰ στρέμμα.

Τὸ κριθάρι ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς σπορᾶς, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θερισμοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερα περιποίηση καὶ μάλιστα ὅταν τὸ χωράφι εἶναι καλὰ ὀργωμένο καὶ ὁ σπóρος καθαρὸς καὶ χωρὶς ἀγριάδες.

Ὅταν ὅμως τὸ χωράφι δὲν ἔχη καλὰ ὀργωθῇ καὶ ὁ σπóρος εἶναι γεμάτος ἀπὸ σπέρματα ζιζανίων, τότε πρέπει νὰ βοτανίσωμεν γιὰτὶ γρήγορα τὸ χωράφι γεμίζει ἀπὸ ξένα χόρτα ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ κριθαριοῦ.

Ἀπὸ τὰ ζιζάνια τὰ πιὸ ἐνοχλητικὰ εἶναι ἡ ραφανίς, ὁ ραφανίσκος, ἡ παπαρούνα καὶ τὸ σινάπι τὸ ἀρουραῖο.

Ὅταν τὰ ζιζάνια εἶναι πολλὰ καὶ ἡ καλλιεργεία φυσικὰ κινδυνεύῃ, ραντίζουμε τὰ ζιζάνια πρὶν νὰ μεγαλώσουν με διάλυσι 3-4% θεϊκοῦ χαλκοῦ, ἢ με 15% θεϊκοῦ σιδήρου ἢ ἀκόμη καλύτερα με διάλυσι 1% μόνον θεϊκοῦ ὀξέος 50 βαθμῶν.

Μὲ τὰ ραντίσματα αὐτὰ τὰ σιτηρὰ δὲν βλάπτονται καθόλου. Ἀπ' ἐναντίας καταστρέφονται τελείως τὰ ἄγρια χόρτα καὶ τὸ φυτὸ ἀναπτύσσεται ἐπομένως καὶ ἀποδίδει.

Τὸ θέρισμα

Τὸ σιτάρι, ὅταν καλλιεργητῇ γιὰ σανό, πρέπει νὰ θερίζεται μόλις ἀρχίζει νὰ ὀριμάζῃ τὸ στάχυ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι πράσινο, γιὰτὶ τότε μόνον ὁ σάνος γίνεται καλῆς ποιότητος.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ποσότητα ὅταν θερισθῇ ἐγκαίρως εἶναι μικρότερη, πολλοὶ προτιμοῦν νὰ τὸ θερίσουν ἀργότερα, εἰς βάρος φυσικὰ τῆς ποιότητος, γιὰτὶ ἀργότερα θερίζομενος ὁ σάνος κερδίζει εἰς βάρος.

Ἡ ἀπόδοσις σανοῦ κατὰ στρέμμα με εὐνοϊκὸ καιρὸ καὶ ἐπιτυχὴ καλλιεργεία μπορεῖ νὰ περάσῃ τὶς 500 δόκαδες.

Ὁ θερισμὸς τοῦ κριθαριοῦ, τοῦ καρποῦ δηλαδὴ, γίνεται ὅταν ὁ στάχυς ἔχη τελείως ὀριμάσει καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου, γιὰ τὰ πεδινὰ μέρη καὶ κατὰ τὸν Ἰούνιον γιὰ τὰ ὄρεϊνά.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ καρποῦ εἶναι 1 : 6 ἕως 1 : 8 κατὰ στρέμμα, ἢ 90 ἕως 120 δόκαδες. Ὁ θερισμὸς καὶ τὸ ἀλώνισμα τοῦ κριθαριοῦ γίνονται ὅπως καὶ τοῦ σιταριοῦ.

X

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Αρχισαν λοιπόν να την ξεφορτώνουν κι’ έβγαλαν ό,τι είχε από μέσα. Κατόπιν την ξαρμάτωσαν. Κατάρτια, κουπιά, τιμόνι, πάγκους, όλα τα κουβάλησαν μέσα στη σπηλιά.

“Εως ότου να τελειώσει το ξεφόρτωμα, η θάλασσα άγρίψει και τα κύματα άρχισαν να την κτυπούν με λύσσα.

Τη δέσαν λοιπόν με σχοινιά και της βάσαν από κάτω στρογγυλά ξύλα για να κυλίσει. Του άκου! ‘Η βареία βάρκα, χωμένη στην άμμο βαθειά, δεν κουνιόταν ούτε τόσο.

“Υστερ’ από κάμποση ώρα άρχισε να πέφτει ραγδαία βροχή, κι’ η θύελλα είχε θεριέψει. Από παντού άστραφτε φοβερά. Κεραυνοί κτυπούσαν τη βραχοσειρά κι’ άκουγες τα συντριμμία της να πέφτουν με όρμη πάνω στα φύκια. Με πολύν κόπο ο Χάρρυ Γκούλντ κι’ οί σύντροφοί του κατάρθηκαν να στέκουν κοντά στη βάρκα, που δεν ήθελαν να την εγκαταλείψουν. “Αξαφνα, ένα πελώριο κύμα, ψηλό έως εικοσιπέντε τουλάχιστο μέτρα, ξεκόλλησε τη βάρκα από την άμμο που ήταν χωμένη, τινάζοντάς την πάνω στα άγρια βράχια. Τα κομμάτια της, αφού στάθηκαν για λίγο πάνω στους άφρους, σταθήκαν κατόπιν πίσω από το βουνάκι. Και είναι θαύμα πώς το φοβερό αυτό κύμα δεν τους παρέσυρε, όταν γύριζε πίσω προς τη θάλασσα. Τα άγρια κύματα είχαν σαρώσει την μοναδική τους βάρκα κι’ όλη την άκρογιαλιά. Και τώρα; Πώς θαφύγαν απ’ αυτό το τρομερό ξερονήσι και πώς θα γύριζαν πίσω στους δικούς τους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ’.

Κατά τα μεσάνυχτα, όταν έπαψε πιά ο κατακλυσμός, ο ναύκληρος έβγαλε από ένα κοίλωμα των βράχων ξερά φύκια και τάναψε μπροστά στην είσοδο της σπηλιάς. Σ’ αυτή τη φωτιά στέγνωσαν γρήγορα τα ρούχα τους, που είχαν μουσκέψει απ’ τη βροχή κι’ από τα κύματα. “Αλλά η τρικυμία βάσταξε όλη τη νύχτα. “Ανεμος, άστραπές, βροντές, κεραυνοί. Τό πρωί, όταν βγήκαν έξω απ’ τη σπηλιά, βρήκαν την άκρογιαλιά σπαρμένη από συντριμμια βράχων.

—Τί δυστυχία! είπε ο Φρίτς. “Αν τουλάχιστο δεν είχαμε τις γυναίκες...

“Αλλά οί γυναίκες ήταν τό ίδιο ψυχραιμες όπως κι’ οί άντρες” και μάλιστα η Τζέννυ που είχε δυνατή ψυχή και δεν έγνώριζεν απελπισία.

“Ενα πλοίο, οποιοδήποτε, μπορούσε να περάσει και να τους πάρη, πριν τους βρή ο χειμώνας σ’ αυτή την άγνωστη ακτή. Δεν ήταν αδύνατο πράγμα! Μά κι’ αυτό να μη συνέβαινε, κι’ ο χειμώνας αν έρχόταν πριν από τό πλοίο, θα μπορούσαν επί τέλους να ξεχειμωνιάσουν. Στέγη, τροφή, κάσιμη ύλη είχαν. Μπορούσαν να ελπίζουν πώς δεν θα πέθαιναν τουλάχιστο.

“Εν τω μεταξύ ο πλοίαρχος Γκούλντ, ο Φρίτς κι’ ο Τζέιμς, τριγύριζαν σ’ άκρογιαλιά. “Ενθ’ ο Τζών Μπλόκ κι’ ο Φραγκίσκος είχαν πάει να ιδούν αν υπήρχαν ακόμη αυγά χελώνας.

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε που βγήκαν σ’ αυτό τό ξερονήσι. Κι’ είχαν περάσει κι’ άλλες πολλές εβδομάδες χωρίς να τους παρουσιασθή τίποτε έκτακτο. “Όσο για τροφή δεν έτρωγαν παρά χελώνες, χελωνοαυγά και διάφορα θαλασσινά, —καρβίδες, άστακούς, —που έπιανε ο Τζών Μπλόκ. Γιατί αυτός καταγινόταν συνήθως στο ψάρεμα, με τη βοήθεια κάποτε του Φραγκίσκου. Είχαν κάνει άγκιστρια από στραβωμένα καρφιά που βρήκαν από τα ξύλα της συντριμμένης βάρκας, κι’ έπιαναν μ’ αυτά λογής λογής ψάρια, λιθρίνια, κεφάλους κι’ άλλα.

“Ακόμη απ’ τα σκυλόψαρα που άφθονούσαν σ’ εκείνα τα νερά, προμηθευόντουσαν ένα ξύγκι, κατάλληλο όπως κατασκευάζουν πρόχειρα σπερματόετα. Μιά μέρα έπεσε κι’ ένα μεγάλο κοπάδι από ρέγκες. Μπόρεσαν να πιάσουν μερικές έκαιοντάδες απ’ αυτές, που τίς έκάντισαν και τίς φύλαξαν για τό χειμώνα.

Στό διάστημα αυτό των εξ εβδομάδων έκαναν κι’ άλλες άπώπειρες να σκαρφαλώσουν ως την κορφή της βραχοσειράς. “Αλλά δεν έκατάφεραν τίποτε, κι’ ο Φρίτς άποφάσισε τότε να τριγυρίσει κολυμπώντας τό ανατολικό βουνάκι. Τό σχέδιο του όμως δεν τό έπτε σε κανένα, παρά μόνο στον Τζών Μπλόκ. Γδύθηκε λοιπόν, κι’ άφου δέθηκε μ’ ένα μακρύ σχοινί, που την άκρη του θα την κρατούσε γερά ο Τζών Μπλόκ, έπεσε στη θάλασσα.

Με πολύν κόπο ο κολυμβητής μπόρεσε να προχωρήσει μερικά μέτρα,

—“Ελάτε να ιδήτε!... “Ελάτε...

έπειδη εκεί στά πόδια του πελώριου βράχου η θάλασσα άφριζε με λύσσα. “Αλλ’ όταν όμως, ύστερ’ από πολύν κόπο, και με κίνδυνο να τόν παρασύρη τό ρεύμα ή να τόν πετάξει τό κύμα πάνω στο βράχο, γύρισε πίσω, και τόν ρώτησε με άγωνία ο ναύκληρος τί είδε, αυτός άπήντησε:

—Βράχοι και μόνο βράχοι! Μιά συνέχεια από κολπίσκους κι’ άκρωτήρια! άποκρίθηκε ο Φρίτς, μόλις παίρνοντας την άναπνοή του.

—Καλά τ’ έλεγα εγώ! έψιθύρισε ο ναύκληρος.

Τό νησάκι τους δεν ήταν λοιπόν παρά ένας άκατοίκητος σωρός από βράχους. Και ποτέ δεν θα μπορούσαν να βγούν από τέτοια φυλακή.

“Ωστόσο ο καιρός διατηρούνταν καλός. “Εφθασε κι’ η τελευταία έβδομάδα του Δεκέμβρη. Μερικές θύελλες που έπακολούθησαν δεν είχαν την ένταση της πρώτης. Κι’ αν ή βραχοσειρά δεν έρριχνε μιά μεγάλη σκιά σ’ άκρογιαλιά, ή ζέστη θα ήταν άνυπόφορη.

Την έποχή αυτή σύχναζαν στο νησάκι διάφορα πουλιά, όχι μόνο γλάροι κι’ άλλα θαλασσοπούλια, παρά και γερανοί κι’ έρωδιοί. “Ακόμη έβλεπαν στην κορυφή του βουνού κορμιόρηνους καθώς κι’ άλμπατρος, σαν κι’ εκείνον που είχε χρησιμεύσει στην Τζέννυ για ταχυδρόμος, όταν ήταν στον “Αναμμένο Βράχο.

Μιά μέρα ο Τζών Μπλόκ τους μάζεψε με φωνές:

—“Ελάτε να ιδήτε!... έλάτε!

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Φρίτς.

—Μά δεν βλέπετε κείνα τα μαύρα σημάδια στη γραμμή;

—Μά είναι πηκούινοι, λιπαρόχηνες! έπρόσθεσε ο Φραγκίσκος.

—Ναί, ναι, έπεκύρωσε ο πλοίαρχος Γκούλντ.

Τότε ο Φρίτς συνεπέρανε, για να μωρέσουν αυτά τα πουλιά να σκαρφαλώσουν από τό όροπέδιο, θα πή πώς οί πλαγιές είναι πιό εύκολες από τό πίσω μέρος της βραχοσειράς.

Και ήταν λογικό. Οί πηκούινοι, πουλιά αδέξια, πολύν βαρειά, με κάτι τόσα δά φτερουγάκια, δεν θα μπορούσαν ποτέ να πετάξουν ως εκείνη τη ράχη. Θάνεθηκαν βεβαίως με τα πόδια. “Ωστε τό ανέβασμα θα ήταν πιό εύκολο από τό βορείνα. “Αλλά τί κρίμα να μην έχουν τη βάρκα, για να τριγυρίσουν τό νησί! Κι’ από τη βάρκα δεν τους έμεναν παρά τό κατάρτι, τό μεγάλο πανί, ο φλόκος, τό σχοινιά, τό τιμόνι, ή άγκυρα με την άλυσίδα της, οί σανίδες των πάγκων και τα βαρέλια του νερού, όλα προφυλαγμένα στη σπηλιά. Κι’ απ’ αυτά πάλι πολλά ήταν μισοσπασμένα.

“Ετσι γιόρτασαν μελαγχολικά τα Χριστούγεννα στην έρημιά. Και τό άπόγευμα στις 29 του Δεκέμβρη συνέθηκε κάτι, που αν και δεν άλλαξε την κατάστασί τους, τους θύμισε όμως πολλά:

“Ενα πουλί πήγε και στάθηκε στο άκρωτήρι και σ’ ένα μέρος προσιτό, ώστε με μιά θηλειά, ένα λάσσο, που

έκανε με τό μακρύ σχοινί της βάρκας ο Φρίτς, μπόρεσε να τό πιάσει.

—“Αχ! φωνάζει άξαφνα ή Τζέννυ. Είν’ εκείνος!... Τόν γνωρίζω!

—Ποιός Τζέννυ;

—Είναι ο άλμπατρος μου! ο σύντροφός μου στον “Αναμμένο Βράχο! Δεν κάνω λάθος! Σ’ αυτό τό πόδι έδεσα εγώ τό γραμματάκι εκείνο που έπεσε στο χέρι σου!

“Ηταν δυνατό; “Υστερα από τρία χρόνια ο άλμπατρος εκείνος, που δεν ξαναγύρισε στο νησάκι, ήρθε σ’ αυτή την άγνωστη ακτή των ναυαγών;

Πραγματικά ή Τζέννυ δεν έκανε λάθος. Κι’ έπεισθησαν όλοι, όταν τους έδειξε ένα κομματάκι σπάγκο, που ήταν ακόμη τυλιγμένο στο πόδι του.

“Αλλά τί ταξίδι που είχε κάνει! “Από τάντατολικά του “Ινδικού “Ωκεανού, στο δυτικά του Ειρηνικού! Χιλιάδες λεύγες!

Αυτά τα πουλιά έχουν άκούραστα φτερά και μπορούν να κάνουν πολύν μεγάλα ταξίδια.

Περιττό να πούμε τί χάδια και περιποιήσεις έτυχε ο ταχυδρόμος του “Αναμμένου Βράχου. “Ηταν ως ένας δεσμός που έωνε τους ναυαγούς με τους συγγενείς και φίλους της Νέας “Ελβετίας.

“Υστερ’ από δυό μέρες τελείωνε τό έτος 1817, που τό τέλος του στάθηκε γι’ αυτούς τόσο δυστυχισμένο. Τί όμως θα τους έφερνε τό καινούργιο, που έρχονταν τό ίδιο άβέβαιο, όπως κι’ αυτό που έφευγε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ’.

“Από την ήμέρα, που τους παρουσιάστηκε ο άλμπατρος του “Αναμμένου Βράχου αισθάνονταν τίς έλπίδες τους άναγεννημένες... Εύκολα ήμέρωσαν τό άγαπημένο αυτό πουλί, που συνήλθε γρήγορα από την κούρασι, και δεν ήταν ούτε άγριο, ούτε φοβισμένο. Γύριζε όλη τη μέρα σ’ άκρογιαλιά, τρέφονταν με ψάρια που τά έπιανε με θαυμαστή δεξιότητα και δεν έδειχνε καμμία διάθεσι για να φύγη.

“Ο καλύτερος φίλος του ήταν ο μικρός Μπόμπης. Μαζί έπαίζαν στην άμμουδιά, χωρίς να μαλλώνουν ποτέ.

Τέλος πάντων, άλλο περιστατικό δεν έποίκιλλε τη μονοτονία της ζωής τους. Κατασκευάζαν κεριά από ξύγκι σκυλόψαρου, για νάχουν κάποιο φωτισμό τις μέρες που ή κακοκαιρία θα τους έκλεινε μέσα στη σπηλιά.

Στις 17 του μηνός, τάπόγεμα, έν άπρόοπτο περιστατικό προέξνησε στους ναυαγούς τίς πιό ζωηρές άνησυχίες. Τί είχε συμβή;

“Υστερ’ από άκαρπες έρευνες σ’ όλη την περιοχή του άκρωτηρίου, είδανε πώς ο μικρός Μπόμπης μαζί με τό πουλί είχαν εξαφανισθή. “Η μητέρα του παιδιού, ή κυρία Ουόλστον, έτρεχε έδω κι’ εκεί σαν τρελλή. Τί έγινε λοιπόν τό παιδί της;

Μην έγλίστησε από κανένα βράχο κι’ έπεσε στη θάλασσα; “Η μήπως την περιοχή του άκρωτηρίου, είδανε πώς ο μικρός Μπόμπης μαζί με τό πουλί είχαν εξαφανισθή. “Η μητέρα του παιδιού, ή κυρία Ουόλστον, έτρεχε έδω κι’ εκεί σαν τρελλή. Τί έγινε λοιπόν τό παιδί της;

Μην έγλίστησε από κανένα βράχο κι’ έπεσε στη θάλασσα; “Η μήπως την περιοχή του άκρωτηρίου, είδανε πώς ο μικρός Μπόμπης μαζί με τό πουλί είχαν εξαφανισθή. “Η μητέρα του παιδιού, ή κυρία Ουόλστον, έτρεχε έδω κι’ εκεί σαν τρελλή. Τί έγινε λοιπόν τό παιδί της;

—Και τό πουλί; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

(“Ακολουθεί)

* Η ΥΔΡΑ *

Λαμποκοπά και άστράφτει εις τό φώς του ήλιού ή ήσυχη λίμνη. Εις την άσημένιαν επιφανείαν της έχουν εξαπλωθή άκίνητα τά μεγάλα φύλλα των υδροβίων φυτών. Κάτω από αυτά τά βαθυπράσινα φύλλα έχει καταφύγει ένα πολύν περιεργόν πλάσμα. “Α-είζει τόν κόπον να σάς διηγήσωμεν διά την ζωήν του, διότι θα γνωρίσωμεν πολλά περιεργα της ζωής του ζώου αυτού. Πρό 150 έως έτών τό περίεργον αυτό ζώον είχε κινήσει την προσοχήν των σοφών, και έκαστος εξ αυτών προσπαθούσε να προμηθευθή για να διατηρή εις τό σπουδαστήριόν του μέσα σε γυάλα ή η περισσότερα από αυτά τά ζώα, διά να μελετήσει τάς συνηθείας της ζωής του.

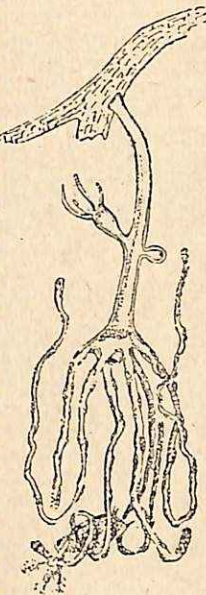
Ποιον είναι λοιπόν τό ζώον αυτό; Εις τό σχολείον έμάθατε από την Ιστορίαν κάτι διά τόν ήρωα “Ηρακλή και διά τά μεγάλα κατορθώματά του. “Ενα από τά κατορθώματα του “Ηρακλέους είναι και ο φόρος της Λερναίας “Υδρας.

“Η Λερναία αυτή “Υδρα ήτο τέρας, ήτο φίδι με έννέα κεφάλια, και όταν ο “Ηρακλής του έκοπτεν ένα κεφάλι, εφύτρωναν δύο εις την θέσιν του και, όπως ένθυμείσθε από τόν μύθον, μόνον όταν ο “Ηρακλής έπλενε εις τόν άνεμίων του “Ιόλαον να καυτηριάξη με ένα άναμμένον δαυλόν τό μέρος όπου έκοπτε τά κεφάλια της υδρας δεν εφύτρωναν πλέον νέα κεφάλια. “Ετσι κατάρθωσεν ο “Ηρακλής να φονεύση τό θηρίον και να γλυτώση τόν κόσμον από τό τρομερόν αυτό τέρας.

Τό ζώον αυτό περί του οποίου θα σάς διηγήσω λέγεται επίσης “Υδρα, αλλά δεν όμοιάζει καθόλου με την Λερναίαν “Υδραν του παλαιού καιρού, αν και ήμποτε κανείς να είπη ότι ή Λερναία “Υδρα δεν όπηρεζε ποτέ, ή τουλάχιστον δεν είχαν έννέα ή έπτά ή δύο κεφάλια, αλλά ένα, όπως όλα τά ζώα ή άνθρωπίνη φαντασία τό έγένησε και τό εμεγάλωσε τό τέρας του μύθου, όπως ή λαϊκή φαντασία πλάττει τους δράκους των παραμυθίων.

Διά την υδραν λοιπόν αυτήν έπλασαν πολλά άνύπαρκτα πράγματα εν τούτοις δεν είναι, όσα διηγούνται διά την υδραν, όλα παραμύθια. “Όπως εις τους μύθους των άρχαίων “Ελληνών υπάρχει μέσα κρυμμένη κάποια αλήθεια, τοιοιτοτρόπως και έδω π.χ. έλεγον ότι την υδραν μπορεί κανείς να την κόψη εις διάφορα μέρη, και τό καθεν από τά μέρη αυτά να σχηματίση νέαν τελείαν και ζωντανήν υδραν, και είναι αλήθεια αυτό. Είναι επίσης αλήθες ότι εις μίαν μεγάλην υδραν ήτο δυνατόν να φυτρώσουν άρκετά μικρά υδρα, όπως εφύτρωναν αί κεφαλαί της Λερναίας. “Ας ιδώμεν όμως πώς τον πώς είναι καμιαμένη ή υδρα.

“Ισως δεν είδατε ποτέ υδραν. Αυτό δεν μου φαίνεται παράδοξον, διότι ή υδρα είναι πολύν μικρόν ζώον εκτός δε αυτού τό πράσινον ή πρασινοκίτρινον σωμα της είναι ήμιδιαφανές. “Η υδρα έχει την ίκανότητα, όταν θέλη, να τενώνεται ως νήμα ή να συμμιαζέυεται ως μικρότατον σφαιρίδιον. “Όλον τό σωμα της ήμπορούμεν να τό παρομοιάσωμεν με σακκί τενωμένον και άνοικτόν, ή με κώδωνα. Γύρω γύρω εις τά χείλη του σάκκου, καθώς φαίνεται εις την εικόνα μας, φυτρώνουν τά μακρουλά χέρια της υδρας ή οί πλόκαμοί της, ως νήματα με τό άλλο άκρον της ή υδρα προσκολλάται και στήρίζεται εις διάφορα πράγματα που εύρίσκονται μέσα εις την λίμνην π.χ. εις τους κορμούς των υδροβίων φυτών ή εις την κάτω επιφανείαν των φύλλων των ιδίων φυτών. Κατορθώνει μάλιστα και να μετατοπίζεται, να αλλάσση την θέσιν της και να γλιστρή άρ-

γά, πολύν άργά, από έν εις άλλο μέρος. Με τους πλοκάμους της ή υδρα συλλαμβάνει μικρότατα ζώα και τά τρώγει. Αυτή είναι όλο —όλο ή κατασκευή του σώματος της υδρας!

Καθώς βλέπετε, ή κατασκευή του ζώου αυτού είναι πολύν απλή ή υδρα είναι άπλοον μικρόν άδειον σακκί με πολύν λεπτά τοιχώματα. Τό στόμιον του σασκίου είναι τό στόμα της ο πυθμήν είναι τό πόδι της γύρω εις τό στόμα εύρίσκονται τά χέρια της, οί πλόκαμοί της. “Αν έχετε την περιέργειαν να ιδήτε ζωντανήν υδραν, ζητήσατέ την εις παλαιούς λάκκους με νερόν ή εις μικράς λίμνας ή εις λίαν. Τό καλοκαίρι πρό πάντων είναι εύκολον να εύρετε υδρας. Συλλέξατε εις ύάλινον δοχείον πολλά μικρά φύλλα ράκια υδροβίων φυτών και μαζί με αυτά πιθανόν να είναι και καμμία υδρα. Πολύν πιθανόν να άποτύχετε δοκιμάσατε τότε εκ νέου, συλλέγοντες άλλα φύλλα συλλέξατε επί τέλους από άλλο μέρος της λίμνης ή του έλους. Κάπου, εις τόν ένα ή τόν άλλον λάκκον, θα εύρητε μίαν εκεί πλέον δύνασθε να συλλέξετε όσας θέλετε.

Διά την υδραν ή φαντασία των ανθρώπων έπλασεν, εις παλαιότερους όπωσδήποτε χρόνους, πολλά περιεργα, τόσον ώστε να ζητούν πολλοί να προμηθευθούν μίαν υδραν και να την στέλλη ο ένας εις τόν άλλον ζωντανήν με πολλά έξοδα βέβαια. Δεν ήξευραν ακόμη οί άνθρωποι τότε ότι ή υδρα εύρίσκεται σχεδόν εις κάθε λίμνην, εις κάθε βάλτον, εις κάθε μικρόν ή μεγάλον έλος, όπου θα μπορούσαν με σχετική εύκολία να την ανακαλύψουν.

Ο Κήποι

Το παραμυθάκι

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

“Ενας δερβίσης κάποτε έτα-
ξιδευε στην έρημο. Στο δρόμο
συνήντησε δυο πραγματευτάδες.
—Μήπως έχετε χάσει καμιά κα-
μήλα; τούς ρώτησε. —Μάλιστα
του άπήντησαν. — Δέν μου λέτε,
έρώτησε ξανά: Δέν ήταν τυφλή

από το δεξί της μάτι και κουτσή
από το άριστερό της πόδι; Και
δέν της έλειπε κι ένα δόντι;
—Μάλιστα, είπαν οι πραγμα-
τευτάδες. — Δέν μου λέτε ακόμη,
έρώτησεν ο δερβίσης, δέν ήταν
φορτωμένη από τη μία μεριά με
μέλι κι από την άλλη με σιτάρι;
—Μάλιστα, του είπαν κι άφου
την ξέρετε παρακαλούμε νά μάς
πάτε εκεί που την είδατε.
—Άγαπητοί μου, είπε ο δερ-
βίσης, ούτε είδα ούτε άκουσα

“Ενας Σκαπανεύς στο ποδήλατο

ποτέ για την καμήλα σας.
—Μά τότε πώς συμβαίνει νά
την ξέρης τόσο καλά;
—Άπλούστατα, είπε ο δερβί-
σης, από μικρός έμαθα νά πα-
ρατηρώ με προσοχή. “Ετσι από
τά πατήματα της καμήλας είδα
πώς το είχε σκάσει γιατί κοντά
στά πατήματά της δέν είδα και
πατήματα του οδηγού. Άκόμη
κατάλαβα πώς το ζώνον ήτανε
τυφλό από το δεξί μάτι γιατί

[Συνέχεια]

[“Όπου ο Γιαννάκης οδηγείται
μπροστά στον άστυνόμο και στον ει-
ρηνοδίκη.—Πώς τον έκλεισαν στη
φυλακή.— Τον Γιαννάκη τον πιάνουν
... τὰ νεύρα του!].

... Μπροστά λοιπόν ό... έχθρος του
Γιαννάκη, ο σκύλος ο Άράνης, στη
μέση ο ίδιος ο Γιαννάκης σέ κακά
και άξιοδάκρυτα χάλια και πίσω ο
κύρ Θόδωρος ο άγροφύλακας ξεκι-
νησαν για την άστυνομία...

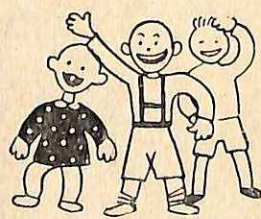
Για νά φθάσουν όμως ως εκεί έ-
πρεπε νά περάσουν όλο το χωριό και
τό τί τράβηξε σ’ όλον αυτό το δρόμο
ο μικρός μας φίλος δέν λέγεται.

— Ού, ού κλέφτης είναι, του φώ-
ναζαν.

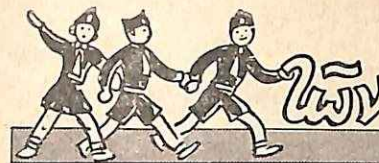
— Καλέ όχι, είναι... φονιάς δέν
βλέπετε τὰ μούτρα του, σωστός λή-
σταρχος είναι!

Κι’ οι άποδοκιμασίες όλοένα γι-
νόταν πιό ζωηρές. Μερικοί τον γιου-
χάιζαν, τὰ σκυλιά άρχισαν νά τον
γαυγίζουν και με λίγα λόγια ο Γιαν-
νάκης γίνηκε ρεζίλι...

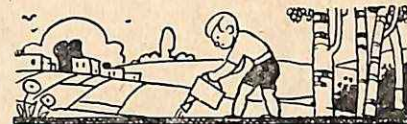
Και νά πή κανείς πώς ντράπηκε;
Μπα! Στις κοροϊδίες του κόσμου ά-
παντούσε με την μεγαλύτερη άδιαν-
τροπία : “Ε-
β γ α ζ ε τη
γλώσσα του,
έκανε κωμι-
κές χειρονο-
μίες, έθαζε
τὰ χέρια του
στη μύτη και
κοροϊδευε κι’

Ού! ού! κλέφτης!...

των Οκαθάνέων

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Πάντα στη δουλειά μ’ άρέσει
νά περνά ο καιρός γλυκά
το μικρό μας περβολάκι
το ποτίζω τακτικά.

★

Την τρελλή μας καρδερίνα
νηστικιά δέ λησμονώ,
κι’ όταν ράβη ή μητερούλα
τις βελόνες της περνά.

★

Πότε μελετώ, και πότε
γράφω γράμμα της γιαγιάς.
Πότε λουλουδάκια κόψω
νά τὰ πάω της Παναγιάς.

★

Κι’ ή καλή μας Παναγίτσα
σάν πλαγιάζω πιά άπαλά,
έρχεται και με φιλάκια
τὰ ματάκια μου σφαλά.

★

“Ο πατέρας λέει λόγο
και σωστό και γνωστικό.
“Όποιος μιλά δουλειά δέν κάνει
συνθιζεί στο κακό.

έτρωγε το χορτάρι στο δρόμο
μοναχά από το δεξί μέρος. “Οτι
ήτανε κουτσή το κατάλαβα για-
τί το πόδι που έκούτσαινε έκανε
πιό αδύνατα τὰ πατήματα. Εί-
δα ακόμη ότι όπου έβόσκαγε
άφηνε μια τούφα άτελείωτη στη
μέση της δαγκωματιάς. Το φορ-
τίο πάλι του ζώου το έδειχναν
οί μαζεμένες μυίγες για το μέλι
και τὰ μυρμήγκια για το σιτάρι.

αυτός σά νά διασκεδάζε με τον έξευ-
τελισμό του.

Κάποτε έφθασαν και στην άστυνο-
μία. “Ο άστυνό-
μος, μόλις είδε
τόσο κόσμο ν’ ά-
κολουθί, τάχασε.
Φόνος θά γίνηκε,
σκέφτηκε...

Είδε όμως νά
του κουβαλούν έ-
ναν άσήμαντο άν-

θρωπάκο και γέλασε :

— Λοιπόν τί μάς έσκάρωσε ο μορ-
φονιός;

Μιλιά ο Γιαννάκης.

—“Εκλεψε, κύρ άστυνόμε! είπε ο
άγροφύλακας.

—“Εκλεψε; Για έλα δώ πιτσιρίκο,
πώς σέ λένε;

“Ο Γιαννάκης άπ’ την άρχή δέν τον
χώνεψε τον άστυνόμο και θέλησε νά
τον μπερδέψη:

— Τρέχα γύρευε με λένε.
— Μπα! “Εχουμε και τέτοια; Και
ποιός είναι ο μπαμπάκας σου;
— Δέν ξέρω!

Κείνη τη στιγμή ήρθε και ο ειρη-
νοδίκης. Μάταια όμως προσπάθησαν
όλοι νά μάθουν το παραμικρό άπ’ το
Γιαννάκη.

Και στο τέλος πίστεψαν πώς ήτα-
νε παιδί του δρόμου, αλήτης, και δι-
έταξαν τον άγροφύλακα νά τον
κλείση στη φυλακή.

Τον παρέλαβαν λοιπόν πάλι ο ά-
γροφύλακας και ο Άράνης.

“Η φυλακή ήταν ένα σκοτεινό δω-
μάτιο μ’ ένα φεγγίτη στην πόρτα
κι’ άλλον ένα στο ταβάνι. “Ολη ή
φυλακή ήταν στην αύλη του σπιτιού
του άγροφύλακος.

Μόλις την αντίκρυσε ο Γιαννάκης
κρύος ιδρώς τον έκοψε... “Ηταν ό-
μως άργά πιά! “Ο άγροφύλακας τον
έκλεισε μέσα και τον κλείδωσε, άφου

Στο σχολείο:
—“Όταν ή λήγουσα είναι μακρά ή
προπαράληγουσα τί κάνει Μάκη;
— Τρέχει νά την φτάση κυρία!

“Η μαμά (στην μπεμπέκα ένω την
πλένει): Είδες τί ήσυχο γατάκι μπε-
μπέκα; Ούτε φωνάζει ούτε κλαίει,
ένω έσύ...

“Η μπεμπέκα: Ναι μαμά, αλλά το
γατάκι δέν το πλένουνε με κρύο νερό!

—“Ενα παγωτό λοιπόν κάνει δυό-
μιση δραχμές, δύο κάνουν πέντε δραχ-
μές, τὰ τρία παγωτά τί κάνουν;
— Κάνουν ένα γερό... κοιλόπονο!

“Ο Τάκης: Πίπη, βοήθησέ με λίγο
νά θυμηθώ... ο Βύρων ήταν “Εγγλέ-
ζος και κουτσός. Τί άλλο ήταν;
“Ο Πίπης: “Ηταν, ήταν... συνουκι-
σμός!

του έβαλε σέ μια γωνιά λίγο ξερό
ψωμί και νερό...

—“Ελα, ήσύχασε τώρα άγόρι μου!
Το παλάτι σου δέν είναι βέβαια ό-
μορφο, αλλά τί νά γίνη... “Ελα πάρε
και το γεύμα σου!

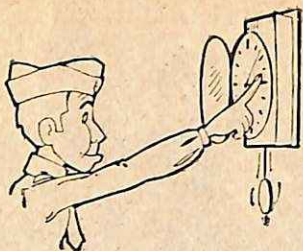
Κι’ ο άγροφύλακας έφυγε...
Τότε πιά είναι που ξέσπασε ο Γιαν-
νάκης...

Στην άρχή πήδηξε στο φεγγίτη
και προσπάθησε νά σπάση τὰ σίδε-
ρα, έπειτα άρχισε νά κλωτσά τον
τοιχο.

Ξέσχισε το άχυρόστρωμά του και
το σκόρπισε κάτω, έδωσε μια κλω-
τσιά και έσπασε το σταμνί με το
νερό του ο άνόητος και βάλθηκε νά
πετροβολά το ταβάνι με το ψωμί
του...

Τὰ παιδιά άπ’ έξω, όσα είχαν ά-
κολουθήσει, έξακολούθησαν νά τον
περιγελούν και τότε ο Γιαννάκης
ταμπουρώθηκε στον φεγγίτη και έ-
θγαλε τη... σφεντόνα του!

[“Η συνέχεια στο έπόμενο]

-ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΙΝΑ

Τρίγωνον

***** Πρώτη σειρά: Νή-
σος. Δεύτερα σει-
ρά: Τέκνον. Τρίτη
σειρά: Τρέξιμο (έ-
πι ύγρυν). Τετάρ-
τη σειρά: "Οστις. Πέμπτη
σειρά: Σύμφωνον.
Και καθέτως τὰ ἴδια.

ΘΕΜΙΣ Ι. ΚΙΑΠΠΕ

Χτένι

+++++

Οἱ σταυροὶ ὁριζοντίως:
"Ερμος τῆς Ἀφρικῆς.

Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν
πρὸς τὰ δεξιὰ: Ποταμὸς
τῆς Ἀφρικῆς, Χώρα τῆς Νο-
τιοδυτικῆς Ἀσίας, Νῆσος
τοῦ Α. Αἰγαίου, Μία τῶν
Ἠπειρῶν, Μυστήριον, "Ο-
ρος τῆς Ἀρμενίας, Γεωμε-
τρικὸν σχῆμα, Ἐφόνευσε τὰ
νήπια τῶν Ἰουδαίων.

Π. Ν. ΤΖΕΡΜΙΑΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 2ου τεύχους

Σταυρόλεξον: Ὁριζον-
τίως: 1 Μαδρίτη, 2 ὄν-νά, 3
ναῦται, 4 σῶμα, 5 μὰ-Ράς, 6
οἶα, 7 πεπὸν, 8 Πολωνία. Κα-
θέτως: 1 μόνιμος, 2 ἀνά-αι, 3
ὄς-ἀπό, 4 ῥήτωρ-Ε.Λ., 5
ἀμα-Πῶ, 6 Ἰάσιον, 7 ἦν-νί,
8 ἀνάμια.

Ἀκροστιχίς: Ὁριζοντί-
ως: Μαθηταί, Εὐκαριῶν, Τανά-
λια, Ἀγροφῶν, Ξενοφῶν, Ἀ-
στραπὴ, Σέριφος. Καθέτως:
δεξιὰ Ἰωάννης, ἀριστερὰ Μετα-
ξάς.

Μαγικὴ εἰκὼν: Φαίνον-
ται τὰ κεφάλια τοῦς (ἀν ἀναπο-
δογυρίσωμε τὴν εἰκόνα) στὸ
φορτίο τῶν δύο μικροτέρων βα-
γυνίων.

Κλίμαξ: Πᾶς, πούς, Πό-
ρος, Πέτρος, Περσεύς, Περικλῆς,
Πάτροκλος. (Ἐκ παραδρομῆς
δὲν εἶχον δημοσιεῦθαι οἱ ὁρισμοὶ
ὧν τῶν λέξεων).

Γεωγραφικὴ ἀκροστι-
χίς: Βραχίλια (Βουκουρέστι-
ον, Ῥῆνος, Ἀλπεῖς, Ζακύνθος,
Ἰερουσαλὴμ, Λουξεμβούργον,
Ἰόνιον, Ἀμβούργον).
Τρίγωνον: Καναδάς, Ἀθη-
ναί, νῆσις, ἀνία, δᾶς, αἶ, Σ.
Μεσοστιχίς: Μίνως (Λα-
μία, ὄπιον, ἀνά, Κῶς, Νῆς-
σα).

Δικτυωτόν: Παναμάς,
Ναζαρέτ, Μαθαῖον, Σατανᾶς.

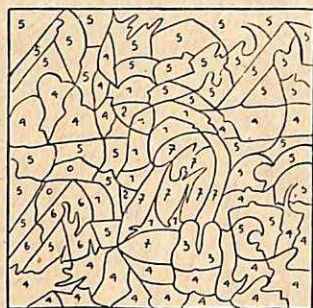
Αἰνίγμα: Ἀμνός-Θάμνος

Κρυπτογραφικόν: "Ι-
σκρατῆς, Ὀράτιος, Σκόρος, "Ο-
κά, Τάρας, Ἡρα, Τράτα, "Ο-
ρος, Κρήτη.

Τετραγώνον: Πόρος, ὀ-
νομα, ῥόδον, ὅμοιο, σάνος.

Ζωγραφικὴ

Χρωματίσατε τὰ μέρη
τῆς εἰκόνης ὡς ἐξῆς: 1
Μαῦρο, 2 Κόκκινο ἀνοιχτό,
3 Κίτρινο, 4 Πράσινο, 5
Μπλε, 6 Κόκκινο, 7 Καφέ.

Ἀπρόοπτα

— Ποιὸς κόλπος ἔχει κέ-
ρατα;

— Ποιὸς ποταμὸς εἶναι
αἰμοβόρος;

— Ποῖαν χώραν συνιστοῦν
εἰς τοὺς ἐξησθενημένους

ὄργανισμούς;

— Ποῖο ὄργανο συγκινεῖ
καὶ τοὺς μὴ ἔχοντας ἰδέαν

μουσικῆς;

— Γιά ποῖο βουνὸ μιλοῦν
συνεχῶς οἱ Ἰσπανοί, ἐνῶ
εὐρίσκονται στὴν Ἀσία;

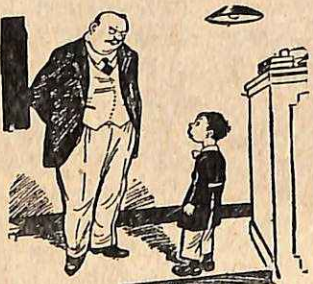
ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

Καὶ λίγη

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

— Τάκη! μὴν παρατρῶς γλυ-
κά, θὰ σὲ πιάσῃ ἡ κοιλία σου.
— Αὐτὴ θὰ μὲ πιάσῃ ἡ ἐγὼ
θὰ τὴν κρατῶ;

ΤΑ ΣΥΡΜΑΤΑ...

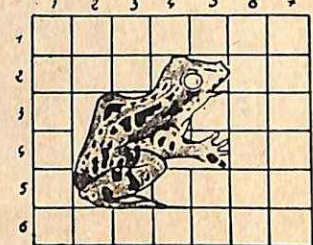
— Τώρα νὰ μοῦ ἀπαντήσης
στὸ ἐξῆς: Πῶς βρίσκουν τὸ δρό-
μο κάθε χρόνο τὰ χελιδόνια καὶ
ἐξαναγυρνοῦν στὴν παλιὰ τους
φωλιά;

— Παρακαλοῦντας τὰ τηλε-
γραφικὰ σύρματα, κύριε...

Ὁ βάτραχος

Ὁριζοντίως:

1. Ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀμαρ-
τίαν (ξωρκισμένος νῆαι...)
2. Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος.
— Νότα Βυζαντινῆς μουσι-
κῆς.
3. Υἱὸς τοῦ Νῶε.
4. Δεικτικὸν (δημ.).
5. Χιώτισσες.
6. Ἐπιθετικὸν ὄπλον τῆς
ἀρχαίας Μακεδονικῆς φά-
λαγγος.

Καθέτως:

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
γνωστὴ δι' ὠραῖον τύπον ἐ-
πίπλων.

2. Μέτρον ἐπιφανείας.

3. Ἀρθρον (πληθ.).

4. Σύμφωνον τοῦ ἀλφα-
θήτου.

5. Κλωστή.

6. Φρουτο τῶν θερμῶν
κλιμάτων.

7. Σύμβολον τῆς πατρι-
δος.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

ΠΑΙΔΙΑ!

— Δὲν ντρέπεσαι; Πρέπει νὰ
φέρῃσαι σὰν ἄνθρωπος.
— Μὰ ἐγὼ δὲν εἰμαι ἄνθρω-
πος, ἀπαντᾷ ὁ Τοτός.
— Ἀλλά; Τί εἶσαι;
— Παῖδι!

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΗΣ

Στὸ ξενοδοχεῖο:
— Τί λερωμένη πετοεῖτα εἶν'
αὐτὴ μικρὴ;
— Σαραντὰ σκουπιστήκανε μ'
αὐτὴ καὶ καθαρὴ θέλετε νᾶναι;

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ

Ὁ δάσκαλος:— «Ἡ γάτα
ἔφυγε». Μπορεῖς, Παῦλε, νὰ τὸ
ἐκφέρῃς κατὰ μέλλοντα;
Παῦλος:— «Ἡ γάτα θὰ
φύγῃ».

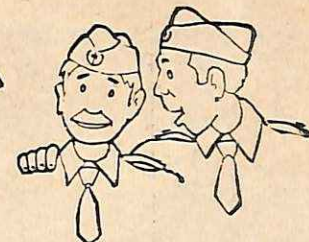
Ὁ δάσκαλος:— Καὶ κα-
τὰ προστακτικὴν, Γιαννάκη;
Ὁ Γιαννάκης:— Ψί! Ψί! Ψί!

ΑΚΡΙΒΟΛΟΓΟΣ

— Γιάνκο, καινούργιο σπῖτι
κτίζει ὁ πατέρας σου;

— Ἀμ τὸ παλὸν ἤθελες νὰ
κτίζῃ;

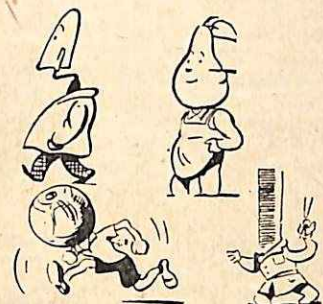
Εὐχάριστα ἢ ὥρα

Ἐπαγγέλματα

Υπάρχουν πολλοί, οἱ ὁ-
ποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος ἀφομοιώνεται τόσο
πολὺ μὲ τὸ περιβάλλον, ὥ-
στε σιγά-σιγά ἀλλάζει καὶ
ἡ μορφή του... Κατὰ τὴν ἄ-
ποψιν αὐτὴν ὁ χοιροτρόφος
θὰ παρουσιάσῃ ὕστερα ἀπὸ
χρόνια μορφὴν γουρουνιοῦ,
ὁ κρεοπώλης μορφὴν ἀρνι-
οῦ κ. ο. κ.

Τὸ πράγμα δὲν εἶναι ἀ-
πολύτως ἐξηκριθὲν μὲν οὐ
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζητοῦμε νὰ
ἀνακαλύψετε ἐπαγγέλματα
ἀνθρώπων ἀπὸ πρόσωπα.
Εἶναι κάτι πολὺ ἀπλού-
στερο: Ζητοῦμε νὰ ἀνακα-

λύψετε τὰ ἐπαγγέλματα
τῶν ἀνθρώπων τῆς εἰκόνης,
οἱ ὅποιοι ἀντὶ κεφαλῆς,
φέρουν ἐργαλεῖα καὶ γενι-
κῶς εἶδη τῆς δουλειᾶς τους.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ περιβολάρχης φωνάζει
τὸ γυιὸ του γιὰ νὰ διώξῃ
τὴν κόττα, ποὺ μῆκε στὸν
λαχανόκηπο. Ὁ γυιὸς του
ἄκουσε καὶ ἔρχεται. Τὸν
βλέπετε;

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι
ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν πόλιν τῆς Πελοπον-
νήσου.

1) Ἑλληνικὴ μεγαλόνη-
σος. 2) Μία τῶν ἡπειρῶν.
3) Πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλ-
λάδος. 4) Πρωτεύουσα βαλ-
κανικοῦ Κράτους. 5) Ἐλα-
θε τὰς 10 ἐντολὰς εἰς τὸ
ὄρος Σινᾶ. 6) Βαλκανικὴ
χώρα. 7) Νῆσος τοῦ Ἰνδι-
κοῦ ὠκεανοῦ.

Ε. Ν. ΣΤΑΘΑΚΗΣ

Οἱ καμηλιέρηδες

Ἦσαν καὶ οἱ δύο Ἀρα-
βες καὶ εἶχαν ἀπὸ μιὰ κα-
μήλα ἀγώνων ὁ καθένας.
Καὶ κάποια μέρα, χωρὶς νὰ
προηγηθῇ τίποτα ἄλλο, εἶ-
πε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:
— Βάζουμε στοίχημα;
— Καὶ δὲν βάζουμε...

— Ἀκούε λοιπόν... Ὁ ἀνέ-
θῃ ὁ καθένας μας στὸ δικό
του ζῶο καὶ θὰ κάνουμε ἀ-
γῶνα βραδύτητος... Ἡ κα-
μήλα ποὺ θὰ φθάσῃ τελευ-
ταία στὸ τέρμα θὰ κερδί-
σῃ.

Τὸ στοίχημα ἦταν βέβαια
μᾶλλον ἀνόητο. Ἀλλὰ οἱ
δύο Ἀραβες, ποὺ δὲν εἶχαν
φανίται τί ἄλλο νὰ κάνουν,
ἀνέθηκαν χωρὶς δισταγμὸ
στὶς καμήλες τους καὶ ἄρ-
χισαν τὸν περιέργον ἀγῶ-
να...

Ὅπως ἦταν εὐνόητον, οἱ
καμήλες πῆγαιναν στὴν ἀρ-
χὴ μὲ βῆμα σημειωτόν....
Ἐπειδὴ ὅμως οἱ καμηλιέ-
ρηδες βαρέθηκαν, συμφῶ-
νησαν νὰ κάνουν τὰ ζῶα
τους, στὴν ἀρχὴ τῆς δια-
δρομῆς τοῦλάχιστον, νὰ
περπατοῦν κανονικά. Ὑ-
στερα ἀπὸ πορεία ἀρκετῆς
ὥρας στὴν ἔρημο, συνάν-
τησαν ἑνα πηγάδι. Καὶ ἔ-
μειναν σύμφωνοι νὰ κατέ-
βουν ἀπὸ τὰ ζῶα τους, γιὰ
νὰ πλύνῃ καὶ αὐτοὶ νερό.

Ὅταν ἐφθασαν κοντὰ
στὸ πηγάδι, εἶδαν ἑνα γέρο
νὰ κάθεται ἐκεῖ. Ὁ γέρος
ἔτρεχε νὰ εἶναι φίλος τοῦ
ἐνὸς καμηλιέρη καὶ τὸν ῥώ-
τησε γιὰ τοῦ πηγαίναν.

Αὐτὸς τοῦ διηγήθηκε τὸ
περιεργὸ στοίχημα ποὺ εἶ-
χε βάλει μὲ τὸν συναδέλφου
του. Ὅταν τὸ ἄκουσε ὁ γέ-
ρος κούνησε τὸ κεφάλι του,
ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ φίλου
του καὶ τοῦ ψιθύρισε μερι-
κὲς λέξεις. Ἀμέσως ὁ κα-
μηλιέρης πετάχθηκε ἐπάνω,
πῆδησε στὴ σέλλα καὶ ἐ-
ξαφανίσθηκε μέσα στὴν ἔ-
ρημο. Ὁ συναγωνιστὴς του,
ἐκπληκτὸς στὴν ἀρχή, πῆ-
δησε μὲ τὴ σειρά του ἐπὰ-
να στὴν καμήλα τοῦ καὶ
ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.
Τί εἶχε πεῖ ὁ γέρος στὸν
φίλο του;

Αἰνίγμα

Ἀπὸ πόλιν τῆς Ἑλλάδος
ὅταν βγάλῃς ἑνα γράμμα
θὰ προβάλλουνε λουλούδια
ἐν τῷ ἄμα.

Ι. Γ. ΤΣΙΑΤΑΣ

Μεταγραμματισμός

Εἶμαι ἄνθος ποὺ μυρίζει
ἑνα γράμμα ἂν μ' ἀλλάξῃς
τὸν πατέρα ἐνὸς ἀρχαίου
Ἑλλήνος θεοῦ θὰ φτιάξῃς.

Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης

— Ρεμῆ, Λαλάκη, ἐλάτε
νὰ φαμε...

— Τί νὰ φαμε;

— Μά... σὰς τὸ εἶπα.

ΣΤ... ΣΤ... Γ... Κ...

Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ
+ καθεῖτως ἀ-
+ ποτε λοῦν
****+**** πόλιν τῆς
***** Ἑλλάδος.

Πρώτη σειρά: Θεὸς τῶν
δασῶν. Δεύτερα σειρά:
Ἄλλη ὀνομασία τῆς Βαλ-
κανικῆς χερσονήσου. Τρίτη
σειρά: Περιοχὴ τῆς Ἑλλά-
δος. Τετάρτη σειρά: Ἀδελ-
φὸ τοῦ Λαζάρου.

Χ. Κ. ΜΠΟΥΝΙΑΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

Σταυρόλεξον: Ὁριζ. 1
Μασσαλία, 2 Δουναβίς, 3 Λα-
ρᾶ, 4 Ε. Μ.-ἀκοή, 5 ἕνα-οἱ, 6
βόα-ναῦτα, 7 οὐρά-ης, 8 στό-
λος, 9 ὥστε-ναῶ. Καθ. 1 λέμ-
βος, 2 Ἀδάμ-οὐτῶ, 3 σοῦ-ἐα-
ρος, 4 Σῦρος-ἀλτ, 5 ἀνά-ἀν-
Ο. Ε., 6 λα-αῖς, 7 ἰεῦκος, 8
αἶ-Οἶτη, 9 στή-ἀσάφ. Οἱ
σκόλοι: 1 Ὁ 1 καὶ ὁ 4 θὰ ἀλ-
λάξουν μεταξὺ τους τὴ θέσι
τους. 2 Ὁ 6 θὰ πάῃ μετὰ τὸν 5.

Δικτυωτόν: Α.-Γ: Μακά-
ρια, Α.-Β: Μίλητος, 1 Μάρτιος,
2 Αἰώπος, 3 Καλάμαι, 4 ἀρ-
νησις, 5 ρευστόν, 6 Ἰούλιος, 7
ἀστειός. Ἀκροστιχίς: Ἀ-
λάσα (Ἀργεντινὴ, Λισσαβὼν,
Ἀγκυρᾶ, Σαχάρα, Κίνα, Ἀλ-
γέριον). Τρίγωνον: Ράδι-
ον, Ἀγρός, Δρύς, Ἴος, Ὀς, Σ.
Κρυπτογραφικόν: Ἀ-
κροστιχίς, Χοῖρος, Ἀκροστασία,
Ῥόστο, Ἰστορία, Σάκκος, Τό-
χος, Ὀσπίρις, Σίτος, Καθέτως:

Ἀχάριος, Πυραμῖς: Ὁρι-
ζοντίως: Α. Ἡδὴ, Ἀράλη, Κού-
ναξ, Γιβραλτάρ, Καθέτως: Ἀ-
θάνα, Ρόμβος, Κ, Γὰς, Γά-
μος, Κάμπος, Βόλος, Σός, Σ.
Μαγικὴ εἰκὼν: Πετεινὸς
(Χαράλαμπε, ΤΙΝΟΣ). Οἱ φι-
λάργυροι: Ἐκεῖνος ποὺ πῆ-
ρε σκέτο εἰσιτήριο μεταβάσεως
ἦταν πρὸ φιλαργυρός. Γιατί ἐάν
ἐσκοτώνοτο δὲν θὰ ἐπέστρεφε...
Ἐάν ἐσκοτώνοτο ὁ ἀντιπάλος
τοῦ θὰ ἐπαίρνε τὸ εἰσιτήριό του
ἐπιστροφῆς. Τὸ ἔκατο μύ-
ριον: Ἀνήγγειλε τὴν τυχὴν
τοῦ φίλου του τὴν Πρωταπρι-
λιά. Ἀν τοῦ ζητοῦσαν δῶρα, θὰ
τοὺς ἔλεγε ὅτι ἦταν πρωταπρι-
λιάτικο ψέμα...

Η κ. Εὐανθία Σπυριδωνος Μπούφου — ή θεία του Κοσμά — συνήθιζε κάθε χειμώνα να δίνει στα παιδιά της μπουρνούλαδο. Στην αρχή και ο Γιώργος και ή Κατινίτσα έφεραν αρκετά σημαντική αντίσταση.

Χρειάστηκε να καταφύγῃ σὴν.... δωροδοκία ἢ κυρία Εὐσυνθία γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ «ποσοῦμενον». Καὶ πραγματικά τὸ κατάφερε. Στὴν ἀρχὴ γιὰ μιὰ κουταλιά μουρουνόλαδο χρειάζονταν πέντε καραμέλλες. Τὸ δεύτερο μῆνα, μονάχα τρεῖς. Τὸν τρίτο, μία. Καὶ τὸν τέταρτο:

Ὁ Κοσμάς, ὁμῶς, ὅταν βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ μπουκάλι τοῦ μπουρνούλα-
δου ἡ καλλίτερα ὅταν δο-
κίμασε τὶς πρῶτες σταγόν-
ες, ἐδήλωσε κατηγορημα-
τικῶς ὅτι προτιμοῦσε νὰ
τὸν.... καίφουνε ζωντανό, πα-
ρὰ νὰ ξαναδοκιμάσῃ!

*Απελπισία. Ἡ κυρία Εὐ-
ανθία στὴν ἀρχὴ θύμωσε.
"Επειτα, ὅμως, πεισιμαρ-
χία. Τί, δηλαδή; Αὐτὸς ὁ
μπόμπιρας θὰ ἔκανε ὅτι ἤ-
θελε; Αὐτὸ δὲν ἦταν σω-
στό. "Επρεπε μὲ κάθε τρό-
πο νὰ μάθῃ νὰ πίνῃ τὸ δυ-
ναμωτικό ἐκεῖνο λάδι.

Εὐτυχῶς, τὰ πράγματα
ἦρθαν ἔτσι πού δέν χρειάζε-

φοβερό, ἐκεῖνο γίγαντα, πού, σύμφωνα με τὴν Ἀρχαία Ἑλληνική μυθολογία, σηκώνει τὴ γῆ ἐπάνω στοὺς ὤμους του. Ὁ Κοσμάς κύτταζε τὴν εἰκόνα με πολλὴ θαυμασμό καὶ ἡ θεία του δὲν ἄργησε νὰ τὸ προσέξει. Τότε τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

να παίξει έπειτα μπάλλο

Μπουφός και το ίδιο βράδυ, πριν από το φαί, έπινε...ήρωικά την πρώτη κουταλιά του δυναμωτικού τῶν.... γιγάντων!

γὸ χαμηλότερος ἀπὸ τὸν

Ὁ Κοσμάς παραξενεύτηκε. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θυμῶτα πῶς δὲν τὸν εἶχε ξαναδοῇ, κι' ὅμως τὸν ἤξερε! Ἐπιτέλους, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ρωτήσῃ:

τὸ ξεχάσῃ ποτέ!

ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ μὲ σπανιώτατα συγγράμματα, σπερσόμεθα ἐξ ἄλλου τῶν γενικῶν ἐκείνων βιβλίων ποὺ χρησιμεύουν καὶ εἰς τὸν ἐπιστήμονα καὶ εἰς πάντα ἄλλον, ὁ ὅποιος δένετο καὶ ἐκτατάσσεται ἐνδεῶς, ἀναγὰς διὰ τὸ βιβλίον καὶ θέλει ναὶ τακτοποιῇ τὴν ιδίην του εἰς μίαν ἄλλην βιβλιοθήκην. Σποραδικὰ, δημοσιευμένα μελέτα καὶ προηγουμένα ἐργασία τοῦ κ. Μάργαρη ἀρκούν ὥστε διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ βιβλιοφίλου, εἶναι ὥστε πολὺν περιωρισμέναι δι' εὐρύτερους σκοποὺς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πρέπει ναὶ δεχθῶμεν μὲ τὴν μεγαλύτερην εὐδαρίστησιν τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Μάργαρη. Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς βιβλιοθήκης ὁ κ. Μάργαρης, κατ'ἰριμὸς ἐπιστημονικῶς καὶ ἀνθρώπος διατρέξας ἅλην τὴν ἱεραρχίαν, ἦτο ὁ ἀρμοδιώτερος ναὶ μὰς δώσῃ τὸ συγγραμμά του ὁποῦν ἑσπερίῃ ἐπίσημῃ τὸ ἑλληνικὸν βιβλίον. Μὰς δίνει εἰς τὸ συγγραμμά του ὁ κ. Μάργαρης τὴν ἱστορίαν τοῦ βιβλίου, καθὰ τὶ σχετικόν με αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἀρ-

χαιοτάτων χρόνων, με την ανάπτυξιν του, με τον τρόπον που εγγράφητο, αναφέρονται εις την τυπογραφίαν, εις την γραφικὴν ὕλην, παρένευ ἀκόμη και την περί το βιβλίον ἀνεκδοτολογίαν εἰς κεφάλαια σπαρταριστοῦ ἐνδιαφέροντος.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἰς τὴν προσηκουστικὰν τρέπον τινὰ εἰς τὸ κύριον θέμα, εἰς τὴν κυριώτερα καὶ σημαντικώτερα κεφαλὰ τοῦ βιβλίου, εἰς τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ βιβλία, εἰς τὰ ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα Ἀνατολῆς καὶ Βενετίας, εἰς τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πρώτων βιβλίων, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν, εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν τῶν βιβλιοθηκῶν, εἰς τὴν ταξινομήσιν, τὸν τρόπον τῆς καταγραφῆς καὶ τῆς συντάξεως τῶν καταλόγων κ.τ.λ.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ καταφεύγει ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Μάργαρη ὅχι μόνον διὰ τοὺς εἰδικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα βιβλιοφίλον.

Ἀγγ.

BIBΛΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Είς τὸν γράφοντα ἐδόθη καὶ ἄλλοις ἡ εὐ-
καρία νὰ κρίνῃ βιβλία ἢ μελέτας τοῦ κ. Δημ.
Μάργαρα, ὥστε νὰ τοῖς εἶναι ἰδιαίτερα εὐχαρί-
στις διὰ τὴν κρίσιν σήμερον ἕνα νέον βιβλίον τοῦ
συγγραφεύτου ἐν εἰς πλήρης σύγγραμμα, ἀλη-
θὲς μνημιεύον.

Κατὰ δυστυχίαν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἔχο-
μεν πολλὰς καὶ ἱστορικάς ἀκόμη βιβλιοθήκας,

Η ΠΙΣΤΙΣ ΛΥΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

“Όλοι μας είχαμε ζήσει την κατάσταση που σὲ μᾶς τοὺς Νέους εἶχε δημιουργήσει τὸ Προσφυγιστὸν Κράτος. Χωρὶς ἰδιανικά καὶ σκοπὸ παραδέρναμε σὲ χίλια δυὸ συνηθισμένα ἔξω τόπου καὶ χρόνου. Οἱ Κυβερνῆτες μας ἔκαμαν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ γκρεμίσουν ἀπὸ τοὺς μεταπολεμικοὺς νέους κάθε ἰδιανικό. Κάθε ἀξία εἶχε ἐξευτελιστῇ ἀπὸ τὸ ὀχλοκρατικὸ καθεστῶς καὶ τοὺς κατωτέρους στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα «Πατέρες τοῦ ἔθνους». Μὲ λόγια καὶ πράξεις οἱ δῆθεν καθοδηγητὲς μας μετέδιδαν τὸ πνεῦμα τοῦ μικροσυμφέροντος, τῆς μικροβεβουλῆς, τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἑαυτοῦλη μας καὶ τῆς διατηρήσεως μὲ κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο τοῦ ἄθλιου πιά σαρκίου μας ἐπὶ τῆς γῆς. Τίποτε πραγματικὰ ἀνώτερο δὲν ὑπῆρχε.

στην υλική μιζέρια είχε δημιουργηθῇ μιὰ ἄλλη χειρότερη μιζέρια, ἡ ψυχική. Συνακόλουθο τούτου ἦτανε νὰ

καὶ δὲν τὸ ἀντικατέστησαν μὲ τίποτε. Κι' ἔτσι μετέβαλαν τὴ ζωὴ σὲ ἀποκαίδι καὶ τὸ μυαλὸ σὲ κλειστὴ ἐγκυκλοπαιδεῖα. Γιατὶ μόνο στὴν πίστι θρίσκει ὁ ἀνθρωπος τὴ λύτρωσίν του, καὶ ποτὲ στὴν ψευτιά τοῦ ἐγκεφαλαιοῦ, ποῦ, γιατί τὸν τὰ κρύβουμε, μᾶς κάνει νὰ ἀηδιάζουμε ἐκείνους ποῦ φρονοῦν τοῦτο ἢ τὸ ἄλλο, μὰ δὲν αἰσθάνονται καμμιά ἐσωτερικὴ ἐπιταγή, ποῦ νὰ τοὺς σπρώχνει στὴ δόξα.

Οι Ιδεολογίες πού δέν γίνονται πίστι, τή μόνη αὐτή δύναμι, πού μπορεί νά μάς ὠθήσῃ στή δρᾶσι καί στόν ἀγῶνα γιά κείνο πού δεχόμαστε σάν ἱδανικό μας, δέν ἔχουν καμμιά ἀξία. Ἡ πίστι εἶναι ἐκείνη πού δίνει στόν ἄνθρωπο στήν ἀκατάβλητη δύναμι νά πολεμᾷ ἀκατάπαυστα γιά κείνο πού πιστεῦει, νά γίνη ἀπό ἕνας χίλιος κί' ἀπό χίλιοι μυριάδες. Αὐτή εἶναι ἐκείνη πού κάνει τόν ἄνθρωπο τρομερό, ἱκανό νά ἐπιβάλλῃ στόν ἄλλο τή σιωπή

νικό που μπορεί να πιστέψουμε και να λυτρωθούμε. Κι' ε-
λοι εμείς οι νέοι που ανήκουμε στην Έθνική Οργάνωση

τῆς Νεολαίας, ἀφοῦ νοιώσαμε πρῶτα πὼς εἴμαστε νέοι
καὶ μάλιστα νέοι τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπερηφανευόμαστε

γι' αυτό, βρήκαμε τὸ ἰδανικό, πὺ μᾶς ἀρνήθηκε τὸ προ-
αυγουστιανὸ Κράτος, τὸ ἰδανικὸ πὺ ἀνταποκρίνεται

ἀπόλυτα στην αναγκαιότητα της έποχης μας κι' αφοῦ πιστέψαμε, ἐλυτρωθήκαμε. Σήμερα ἔχουμε ἕνα ἰδανικό,

βαδίζουμε προς ένα σκοπό και για την επιτυχία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ θυσιάζουμε ὄχι μόνον τὴν καλοπέρασί μας

Πιστεύουμε απόλυτα στη δημιουργία του Νέου Έλ-

ληνικου Πολιτισμου κι' ὁποιος πιστεύει δὲν συζητᾷ. Κι' εἰς
ἄλλους δυσπιστοῦν γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδανικοῦ

μας ἀπαντᾷ με τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνα «Μὴ μοῦ λέτε, λέει ὁ Πλάτων, ἂν ἡ πολιτεία μου εἶναι οὐτοπιστική ἢ

ὄχι, ἀλλὰ πέστε μου ποῖο χέρι θὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ τὴν κἀνὴ πίστι του. γιὰ νὰ σὰς πῶ ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ

Γεώργιος Δ. Μυλωνάς

123

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Την πρωίαν της παρελθούσης Παρασκευής η Α.Β.Υ. ο Διάδοχος Παύλος, Γενικός Αρχηγός της Ε. Ο. Ν., επέσκέφθη τὰ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὁργανώσεως.

Ἡ Α.Β.Υ. ο Διάδοχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου, προέβη

Ἡ Α.Β.Υ. ο Διάδοχος Παύλος εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρ. Διοικήσεως

εἰς λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τῶν γραφείων, ζητήσας μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας σχετικὰς μετὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν λειτουργίαν ἐκάστου γραφείου.

Τόσον κατὰ τὴν ἀφίξιν Του εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν Του ἡ Α.Β.Υ. ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐπευφημῆθῃ ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Ἀρχηγός τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς, συνεργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Γ. Κυριακὸς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐκφράζει τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς κάτωθι τριάκοντα Φαλαγγίτας τοῦ Στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξάς», οἱ ὅποιοι, μετὰ προφανῆ αὐτοθυσίαν, κατέθεσαν τὴν πυρκαϊάν τὴν ἐπισυμβάσαν τὴν 2αν Αὐγούστου ἐ. ἐ. εἰς τὸ δάσος «Ἅγιος Πέτρος» Ραπεντώσης. Διαχειριστὴν στρατοπέδου συνεργάτην χρυσοῦ σήματος Λαμπρινόπουλον Γ., Τετράρχην Ε. Ο. Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀτικοβοιωτίας Παπᾶν Β. Γ. Λοχίτην Ε. Ο. Ν. 14ου Ὑποτ. Ἀθηνῶν Λαμπρινόπουλον Α. Δ. Λοχίτην Γιαννούλην Ι., Πρεσβενᾶν Σ., Δούκαν Ι., Γκλιάντην Ι., Μπαϊρακτάρην Ι., Χαμάνην Κ., Λαμπρόπουλον Σ., Συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος Τσαγανὸν Στ. συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος Τζερετζούλαν Ν. Δόκιμον Ὁμαδάρχην Κάντζον Θ., Κωνσταντίνου Δ., Ζαχαρόπουλον Ν. Φαλαγγίτην, Ζαχαρόπουλον Κ., Γεωργίου Σπ., Μαρκάκη Στ., Μαῦρον Π., Μαῦρον Α., Στασινόπουλον Δ., Διαμαντὴν Β., Μανέαν Μ., Διακάτον Ι., Στάμον Ε., Παρίσην Γ., Χρυσίαν Α., Τσιμίνην Στ., Πρεβενᾶν Ι., Δεληγιώργην Γ.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΑ ΚΑΙ Η Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ὑπουργὸς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Κριμπᾶς δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Ἐθνικὰ Ὁρφανοτρε-

φεῖα καὶ Οἰκοτροφεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων, συνέστησεν ὅπως ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν κατὰ τόπους Διοικήσεων τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας ληφθῇ μέριμνα διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς ταύτην τῶν τροφίμων τῶν Ἐθνικῶν Ἰδρυμάτων.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ Η Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος ἀπήλυθεν τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Περιφερειακὰς ΤΤΤ Διευθύνσεις, Ταχυδρομεῖα, Κεντρικά καὶ λοιπὰ ΤΤΤ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. :

«Ἀνακοινούμεν ὑμῖν ὅτι τὸ Ταχυδρ. Ταμειυτήριον θὰ ὁργανώσῃ καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, τὸν ἑορτασμόν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας τῆς Ἀποταμειύσεως, ὅστις, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταχ. Ταμειυτηρίου, θὰ περιορισθῇ λόγῳ τῆς διεθνοῦς καταστάσεως εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας.

Κατόπιν τούτου αἱ ἐνέργειαι τῶν ἀρμοδίων ΤΤΤ ὑπαλλήλων θὰ περιορισθῶν εἰς τὰς μετὰ τῶν διευθυντῶν τῶν Σχολείων καὶ μετὰ τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας συνεννοήσεις, διὰ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς περυσινῆς ὑπ' ἀριθμ. 129.433 ἐγκυκλίου ἡμῶν.

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Ἀνώνυμος Ἀλευροποιητικὴ Ἑταιρία «Εὐρώτας» τοῦ Πειραιῶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε. Ο. Ν. δρ. δέκα ἑξ χιλιάδας εἰς μνήμην Θεοδώρου Κουμαντάρου, διὰ τὴν κατασκευὴν 137 στολῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς κοινότητος Βαμβακοῦς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΡΡΕΝΩΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν 8ην μ. μ. τοῦ περασμένου Σαββάτου ἐγένετο εἰς τὸ μέγαλον ἀμφιθέατρον τῆς Α. Σ. Ο. Ε. Ε. συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ τρέχοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ Ὑφυπουργὸς κ. Μπουρμπούλης Κ., ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Συνεταιρισμῶν κ. Ἀλιβιζάτος, οἱ καθηγηταὶ τῶν Σχολῶν Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. καὶ Α. Σ. Ο. Ε. Ε., ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. κ. Ρεδιάδης, καὶ μεγάλος ἀριθμὸς προσκεκλημένων καὶ οἱ ὑπερχίλιοι ἐνθουσιῶντες μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων εὐηρεστήθη νὰ κυρύξῃ ὁ Ἀρχηγὸς γενόμενος ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἀμα τῇ ἀφίξει του ἐκ μέρους τοῦ πλήθους τῶν παρισταμένων.

Ἀμα τῇ ἀφίξει Του ὁ Ἀρχηγὸς ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς ἀναπτύξας συγχρόνως τὴν σημασίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Γ. Σ. Σ. καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀποστολῆς τῶν Συνεταιριστῶν.

Ἀκολουθῶς ὠμίλησεν ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Ἀλιβιζάτος καὶ μετ' αὐτὸν ἐκ δευτέρου ὁ Ἀρχηγὸς διὰ νὰ στραφῇ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Του τῆς Γ. Σ. Σ., τοὺς ὁποίους καὶ ἐνουθέτησε σὰν πραγματικὸς Ἀρχηγὸς τους.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐπεθεώρησε τὸν ἐκ Φαλαγγιτῶν τῆς Τ. Τ. Τ. λόγον, ὅστις ἀπέδωσε τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους τιμάς.

Ὁ Διοικητὴς ὠμίλησε μετὰ ταῦτα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας συγκαρτεῖς αὐτοὺς διὰ τὴν ὥραιαν παράστασιν των.

—Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν Α. Σ. Καλῶν Τεχνῶν τῆς Δ. Α. Σ. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησε ὁ Διευθυντὴς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κ. Δ. μετ' ἐνθουςίας: «Τὰ καθήκοντα καὶ αἱ κατευθύνσεις τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς τῆς παγκοσμίου

κρίσεως, ἐν τῷ πλαίσίῳ τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος» ἐνθουσιάζας, ὡς συνήθως, τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ προκαλέσας τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πανεπιστημίου.

Ἐνα πλῆθος Φαλαγγιτῶν κυκλοφορεῖ μετὰ δυσκολίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ ὁποία δίδει τὴν ἐντύπωσιν βομβοῦσης κυψέλης.

Οἱ διάφοροι ὑποψήφιοι Ἱπποκράται, Νομικοί, Μαθηματικοί κ. τ. λ. σπεύδουν, πρὶν ἐκδοθῶν τὰ ἀποτελέσματα καὶ ὡς εἶναι φυσικὸν πρὶν νὰ ἐγγραφῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, νὰ ὑπογράψουν τὴν ἀπαραίτητον αἴτησιν εἰς τὴν γραμματεῖαν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ ὁποία ἀπ' αὐτοὺς εἶναι φαλαγγίται νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὸ σχετικὸν φύλλον πορείας.

Οἱ ἀρχηγοὶ σχολῶν ἐν σπουδῇ συγκροτοῦν τὸ ἐπιτελεῖόν τους, οἱ ἀρχηγοὶ ἐτῶν ἀναζητοῦν μετὰ τῶν νεοεληθόντων ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας συναγωνιστῶν, τοὺς βοηθοὺς των, καὶ ἔτσι τὰ μέχρι χθὲς νεκρά, λόγω τοῦ θέρους, γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀπέκτησαν μίαν κίνησιν καὶ ἀτμόσφαιραν δουλειᾶς καὶ προετοιμασίας.

—Ἡ Ὑποδιοίκησις HENRY ἐξέδραμε τὴν περασμένην Κυριακὴν διὰ λεωφορείων εἰς τὴν Μαλακάσαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. Θ. Π.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἀναδιοργανωθεῖσα πλέον τελείως ἐργάζεται ἐντατικὰ, σύμφωνα μετὰ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἔχει καταρτίσει, διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Τὰ διάφορα γραφεῖα προβαίνουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων των, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐιδικότητος ἐκάστου, ἐπιζητοῦντα τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐξύψωσιν καὶ καλλιτέραν λειτουργίαν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Παραλλήλως ἐξακολουθεῖ μετὰ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν στελεχῶν εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευτῶν Συνεργατῶν καὶ βαθμοφόρων τῆς Π. Δ. Θ. Π. Διὰ τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἐπιζητεῖται ἡ ἀνάπτυξις ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων τῶν στελεχῶν, οὕτως ὥστε νὰ γίνωνται πραγματικοὶ καὶ ὑγιεῖς φορεῖς τῶν ἰδεῶν τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς 4ης Αὐγούστου. Αὐτὸ ἄλλως τε ἀποδεδεικνύει ἡ προθυμία καὶ ὁ ζήλος τῶν διδασκομένων.

Τὸ Σάββατον 21ην τρέχ. ἐπεσκέφθη τὴν Διοίκησιν ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν. καὶ τῆς Διοικητῆρος ἐπεθεώρησε τὰ διάφορα γραφεῖα καὶ τὰ τμήματα αὐτῶν, ἐκφράσας τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησιν Του, διὰ τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα πού ἐβασίλευε παντοῦ, καὶ ἡ ὁποία σημειωτέον προήρχετο ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς των γραφείων. Κατόπιν ἐπεσκέφθησαν τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου ἐξεπαιδεύοντο τὰ στελέχη.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Α. παρατηρεῖται μεγάλη κίνησις εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι προσέρχονται τακτικὰ εἰς τὰς συγκεντρώσεις των.

Ἡ Ὑπὸ τῆς ἐπεσκέφθη τὰ νέα οἰκήματα τοῦ 8ου καὶ 13ου Ὑποτομέως, τὴν δὲ 17ην τρέχ. τὸ Ἐργοστάσιον Ἑλληνικῆς Μεταξουργίας καὶ ὠμίλησεν εἰς τὰς ἐργαζομένας Φαλαγγίτισσας.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Ν. μετὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ζωηρὰ κίνησις παρατηρήθη εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Τὴν Κυριακὴν 15ην τρέχ. ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἐκκλησιασμοὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ὅλων τῶν Ὑποτομέων καὶ ἀνάγνωσις τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Ἐπικολούθησαν ὁμίλια καὶ συστάσεις πρὸς τὰς συναγωνιστρίδας περὶ τῶν καθηκόντων τῶν βαθμοφόρων πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα τὴν 9ην τρέχ. ἔλαβε χώραν συντομος ὁμιλία τῆς Ὑπὸ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὑποτομέως καὶ σχετικὰ περὶ τῶν εὐθυνῶν τῶν μελῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Νεαὶ ἐγγράφαί παρατηροῦνται ἀθρόως εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς, καὶ ἰδίως εἰς τὸν 10ον ὅπου προσήλθον πολλοὶ ἐργαζόμενοι.

Εἰς τὴν Ὑπὸ Πειραιῶς ἤρχισαν τακτικώταται συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομέων, τὸ δὲ τελευταῖον 10ήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ἐκλείσει μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Ὑποτομεῖς ἐργάζονται.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι τρέχουν μετὰ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, σὰν νὰ ἐπέδρασαν ἡ πειθαρχία τοῦ Στρατοπέδου εἰς τὰς ψυχὰς των καὶ προσπάθειον νὰ μεταδώσουν ὅλην τὴν ὀντότητα πού ἐδημιουργήθη μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ στρατοπέδου, πού ἡ ὑγεία καὶ ὁ ἐνθουσιασμοὶς τοὺς ἔδωκε τὴν δύναμιν ἐκείνην γιὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν περισσότερο εἰς τὸ ἔργον των. Ἡ ὁμαδικὴ ζωὴ ἔδωσε νέαν ὄψιν εἰς ὅλας ἐκείνας πού τὴν ἔζησαν, καὶ τώρα ἀνέλαβον μετὰ μεγαλύτερον ὁρμὴν τὸ ἀναδημιουργικὸν ἔργον πού ὁ Ἀρχηγός μας ἔταξεν.

Τὸ πρῶτον 10ήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου κατηναλώθη διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῶν διαφόρων γραφείων. Κατὰ τὸ τέλος του δὲ συγκεντρώθησαν αἱ ἀπόφοιτοι τῶν Γυμνασίων Πειραιῶς εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον, ὅπου ὠμίλησεν ἡ Διοικήτρια περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῆς ὁποίας ἔχει ἡ ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ ἀτόμου, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Πατρίδος καὶ γενικά τοῦ συνόλου. Ἐτόνισεν ὅτι τὸ καθήκον κάθε Φαλαγγιτίσσης ἐπιβάλλει τὴν προσφορὰν τῆς ἐργασίας της.

Ἐξακολουθεῖ ἡ συστηματικὴ διαφώτισις καὶ ἡ ἐγγραφή ὅλων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν Κυριακὴν ἡ Διοικήτρια μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς ἐπεθεώρησεν ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ὠμίλησε διὰ τὴν νέαν περίοδον πού ἀρχίζει.

Εἰς τὴν Ὑπὸ Βορρᾶ γίνονται τακτικὰ συγκεντρώσεις εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Σύμφωνα μετὰ τὸ πρόγραμμα γίνονται καθ' ὁρισμένας ὥρας ἐντάσεις, ἐκκλησιασμοί, παιδιὰ, χοροί, γυμναστικαὶ ἀσκήσεις.

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐγένοντο αἱ ἐξῆς ὁμίλιαι: Περὶ καθαριότητος καὶ εὐπρεπειᾶς τῆς στολῆς.— Περὶ κύκλου τῶν Οἰκοκυρικῶν μαθημάτων.— Περὶ Οἰκοκυρικῆς.— Περὶ γεωργικῆς ἐξορμήσεως.— Περὶ ἐξευρέσεως 13 προσώπων ἐιδικότητων.— Σκοπὸς τῆς ὁργανώσεως.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα Ἀρσακείου Ψυχικοῦ ἐγένοντο γενικαὶ συστάσεις εἰς τὰς νέας Φαλαγγιτίσσας καὶ ὀνομασία δύο ὁμαδάρχων.

Τέλος ἐγένετο σύσκεψις βαθμοφόρων, ἐπιτελείου καὶ ὕποτομαρχῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΛΟΧΟΝ ΠΟΝΤΟΚΕΡΑΣΙΑΣ

Παραγγέλλομεν ὅπως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης συστήσῃτε εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Παράχθου νὰ προβῶσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ σπορὰν τῶν ἀγρῶν τοῦ στρατευθέντος συναδέλφου Προυσανίδου Ἀριστείδου, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς τοιαύτης τῶν ἐνεργειᾶς ὅτι εἶναι ἀξία μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Νὰ παράσχωσι δὲ ἐπίσης πᾶσαν βοήθειαν εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τοῦ στρατευθέντος, ὅστις τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐρίσκεται φρουρὸς τῶν συνόρων τῆς φιλατῆς μας Πατρίδος.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Στ. Πέτροβας

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝ- ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ.— Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑ- ΓΩΝΙΣΤΩΝ

Πρὸς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Κυλικῆς ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι ἐπιστολαὶ δύο ἐκ τῶν στρατευθέντων Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κυλικῆς:

Φλώρινα τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 1939.

Κύριε Διοικητὰ σὰς χαιρετῶ. Μάθε πὺς βρίσκομαι στρατιώτης εἰς τὴν Φλώρινα καὶ θέλω νὰ μάθω τί γίνεται ἡ Ε. Ο. Ν. Πῶς τὰ περνᾶτε, εἴστε καλά; Σὰς ἐπεθύμησα πάρα πολὺ. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

βοήθεια πού ἔδωκαν οἱ συνάδελφοί μου στο στίτι μου. Μὲ συγχωρεῖτε κύριε Διοικητὰ πού σὰς γράφω μὲ μολύβι, διότι ἐδῶ εἶναι στρατιωτικὸ καὶ δὲν βρίσκεται μελάνι.

Σὰς χαιρετῶ
Ὁ Ὑπαρχὸς τῆς Ε. Ο. Ν. Παροχθίου
Ἀμναντίδης Λάζαρος

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητέ μοι Ἀμναντίδη,

Χάρηκα πού πήρα τὸ γράμμα σου καὶ πού ρωτᾷς διὰ τὴν ἀγαπητὴ μας Ὁργάνωσι.

Νὰ μείνης ἡσυχος διὰ τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὰ χωράφια σου. Οἱ συνάδελφοί σου στὸ χωριὸ ἔχουν ἐντολὴν νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ σπίτι σου εἰς ὅ, τι χρειασθῇ.

Φύλαγε καλὰ τὰ σύνορα τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος καὶ εὐχομαι νὰ γυρίσης νικητής.

Μὲ ἀγάπην
Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Στ. Πέτροβας

ΧΑΝΙΑ. — Ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι πρὸς ἀπαντὰς τοὺς σχηματισμοὺς Ε. Ο. Ν. Νομοῦ Χανίων σχετικὰ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐξόρμησιν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Εἰς τὰς ἐγκυκλίους ταύτας τονίζεται ἡ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως ἐν προκειμένῳ, ὡς καὶ τὰ ὄφελι ἅτινα θέλουσι προκύψει ἀπὸ τὴν ὥραιαν ταύτην προσπάθειαν.

— Ἦρχισαν καὶ συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Κατὰ τὰς πρώτας συγκεντρώσεις ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἀρτιωτέρας ὁργανώσεως τῆς δυνάμεως. Ὁμοίως γίνονται τακτικῶς συγκεντρώσεις τῶν κατωτέρων βαθμῶν, ὡς καὶ τοιαῦται τῶν ἐργαζομένων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως Θηλέων ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ κατὰ τὴν διαρρέουσάν ἐβδομάδα.

— Κατ' αὐτὰς παρατηρεῖται ἀθρόα προσέλευσις νέων καὶ νεανίδων πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Ἐπὶ ἓνα σχεδὸν μῆνα ἐσυνεχίσθησαν τὰ μαθήματα τῆς σειρᾶς μαθημάτων Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγείας. Τὰ μαθήματα αὐτὰ ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τὴν κ. Διοικήτριαν κατὰ τρόπον ἐκλαϊκευτικὸν καὶ ἔγιναν καταληπτὰ ἀπὸ ὅλα τὰ παρακολουθήσαντα στέλγχι τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων Ἡρακλείου.

— Στὶς συγκεντρώσεις τῶν νέων δοκίμων βαθμοφόρων ἀνεπτύχθη μεγάλη ἐγκαρδιότης μετὰ τῶν μελῶν καὶ μὴ παραδειγματικὴ ἀμύλλα συνεργασίας γιὰ τὴν ὅση τὸ δυνατόν μεγαλυτέραν καὶ σημαντικώτεραν συμβολὴν τοὺς στὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς Ὁργανώσεως.

— Μὲ τὴν ἐναρξίν τῆς χειμερινῆς περιόδου ἤρχισαν αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ὁμιλίαι. Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ ἐκπαίδεσις τῶν νέων δοκίμων βαθμοφόρων.

— Τὸ τελευταῖον εἰκοσάημερον ἡ κ. Διοικήτρια ἐκάλεσεν ἐπανελημνῶς τὰς διαφόρους βαθμοφόρους καὶ συνεργάσθη μετ' αὐτῶν.

— Ἰδρυθῇ παιδικὴ χορὸδία ἀπὸ καλλιφώνες Σκαπανισσες. Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδεσις γίνεται εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε. Ο. Ν. τρις τῆς ἐβδομάδος.

— Ἐπίσης ἐδιδάχθησαν κλασσικοὶ χοροὶ εἰς ὁμάδα Φαλαγγιτιστῶν ἀπὸ παρεπιδημοῦσαν εἰς Ἡράκλειον Κρητικοποῦσαν καλλιτέχνίδα.

— Ἡ μεταπορὰ τῶν γραφείων Ε. Ο. Ν. εἰς νέον καταλλήλον οἶκον ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ε. Ο. Ν. Θηλέων Λέσχην, ἡ ὁποία συγκεντρώνει καθημερινῶς πολλὰς περιθάλποντες ἀρκετὰς ὄρες ψυχολογία μὲ τὰ διάφορα παιχνίδια τὰ ὁποῖα διαθέτει ἡ Λέσχη.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος Ε. Ο. Ν. Ρεθύμνης κ. Παπαθανασίου, ὡς καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Παπαθανασίου, συνεχίζοντες κατὰ τὸν Νομὸν περιοδείας τῶν, ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐπαρχίαν Ἀγίου Βασιλείου καὶ κυρίως τὰ χωριά πού εὐρίσκονται μακρὰν τῆς ἀμαξίτης ὁδοῦ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἱδρυθέντων Τμημάτων Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ πρὸς ἱδρυσίν νέων. Εἰς τὸ χωριὸν Μούρβιος τοὺς ἐπεθεώρησαν οἱ κάτοικοι μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπίτοπος ἐπεθεώρησε τὸ παρατεταγμένον τμήμα ἀρρένων, ἡ δὲ Περιφερειακὴ Διοικήτρια μετὰ τῶν Φαλαγγιτιστῶν μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὁμιλήσας εἰς αὐτὰς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὁργανώσεως καὶ τὰν καθήκοντων τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐοῦδος μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τὰς 40 Φαλαγγιτισταί.

Ἐν συνεχείᾳ μετέβησαν εἰς τὸ χωριὸν Μαρτιοῦ. Καὶ ἐδῶ ὁ μὲν Γενικὸς Ἐπίτοπος ἐπεθεώρησε τὸ παρατεταγμένον τμήμα τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἔδωκε τὰς σχετικὰς ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς, ἡ δὲ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ὁμίλησεν πρὸς τὴν νέαν τὸ χωριὸν μὲ λόγια ἀπλά καὶ ζωντανὰ λόγια αὐτὰ ὥστε ἐνεργάσθησαν ἀμέσως ὑπὲρ τὰς 35 Φαλαγγιτισταί.

Ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ χωριοῦ τούτου μετέβησαν εἰς τὸ πλησίον ἐνδοκίμενον χωριὸν Ἀσώματος. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ τμήματος ἀρρένων, ἡ Διοικήτρια ὁμίλησε πρὸς τὰ κορίτσια, ἀναπτύσσοντα τὸν 25 Φαλαγγιτιστῶν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνιζομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἔ. ἔ.

Ἐλήφθησαν αἱ ἐργασίαι :

1) Κλασσικὴ Ἑλλάς — Βυζαντινὴ Ἑλλάς — Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγουστοῦ.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Οὐ μὲν πως πάντως βασιλεύσωμεν ἐνθάδε Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἰς τύραννος ἔστω εἰς βασιλεύς».

2) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Μόνον ἐκεῖνος πού δὲν κάνει τίποτε δὲν κάνει λάθη» (Ροῦζβελτ).

3) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Δεῖ πειθαρχεῖν Θεῷ μάλον ἢ ἀνθρώπῳ».

4) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν».

(Πλάτ. Εὐθ. 281)

5) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Πατὴρς τε καὶ μητὴρς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμώτερον καὶ ἀγιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς».

6) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

7) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγουστοῦ.
Χαρακτηριστικὸν ρητόν : «Αἰὲν ἀριστεύειν ὑπέροχον ἔμμεναι ἄλλων».

Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.

Ἐξακολουθοῦντες τὴν πορείαν ἔφθασαν εἰς Λευκόνεια. Ἐπεθεώρησαν τὰ παρατεταγμένα Τμήματα Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὁμίλησαν πρὸς αὐτὰ καὶ οἱ δύο διὰ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Πρέβελη ὅπου παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπιστρέψαντες τὴν ἐπομένην εἰς Ρέθυμνον.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης). — Ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τὸ Περιφερειακὸ Διοικητὸν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπεσκέφθησαν τὴν νησοῦ Ἁγίου Πάντες καὶ ἐξήτασαν κατὰ πόσον ἂν ἦτο δυνατὴ ἡ καλλιέργεια ταύτης.

Ἐπίσης πρὸς ἀπαντὰς τοὺς σχηματισμοὺς ἔχουν κοινοποιηθῇ ὅλαι αἱ ἐγκύκλιοι τοῦ Ἀρχηγοῦ ὡς καὶ τοῦ Περιφερ. Διοικητοῦ περὶ ἐντατικῆς καλλιέργειας καὶ πάντες ἀναμένουν μὲ χαρὰ τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐκοινοποίησεν Ἡμερησίαν διαταγὴν δι' ἣς καλεῖ ὅλα τὰ μέλη τῆς Περιφέρειας μὲ τὴν ἀξίην στὰ χεῖρα νὰ εἶναι ἐτοιμα γιὰ τὴν μεγάλην μάχην τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας, ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρει ἀποτελέσματα ἀνάλογα τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὅρους τῆς ἀποστολῆς τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὰ μαθήματα τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως συνεχίζονται μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Λέσχης Ε. Ο. Ν. Ἀγ. Νικολάου.

ΧΙΟΣ. — Οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων Χίου συνοδεύονται ὑπὸ τῶν Ὑποδιοικητῶν αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Εὐφρομῖαν καὶ Νεοχωρίον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν καὶ ἐπισυν τῶν ζητημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν χωρίων αὐτῶν.

Οἱ βαθμοφόροι τῶν Σχηματισμῶν Εὐφρομῖαν καὶ Νεοχωρίου καὶ οἱ Διδασκαλοὶ τῶν χωρίων ὑπεδέχθησαν τοὺς Περιφ. Διοικητὰς τοὺς ὁποῖους ὡδήγησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν σχολείων ὅπου ἐγένετο σύσκεψις. Ἀπεφασίσθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν χωρίων αὐτῶν, οἱ Σχηματισμοὶ τῶν νὰ ὑπάγουν τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἱδρυθὲν τάγμα Κάμπου, οἱ δὲ δημοδιδασκαλοὶ προθύμως ἐδέχθησαν νὰ ἐργασθῶν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. τῶν χωρίων τῶν καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν ἐξόρμησιν τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Τὸ ἀπόγευμα οἱ Περιφ. Διοικηταὶ ἔφθασαν εἰς Τάλλαρον ὅπου ἐν συσκέπῃ μετὰ τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἱδρυσαν Λόγον μὲ τρεῖς ὁμάδας, ὅστις θὰ ὑπάγεται εἰς τὸ Τάγμα Κάμπου καὶ ἀνέβησαν τὴν Διοίκησιν τοῦ Λόγου εἰς τὸν δημοδιδασκάλον Θ. Τσόκον. Ἀκολουθῶς μετέβησαν εἰς τὸν κυρίως Κάμπον καὶ συνεζήτησαν μετ' ἀπάντων τῶν διδασκάλων, κατέληξαν δὲ εἰς τὴν ἱδρυσίν τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Κάμπου μὲ ἔδραν τὸν Κάμπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπάγουν οἱ τέσσαρες Λόχοι Εὐφρομῖαν, Νεοχωρίου, Ταλλάρου καὶ Κάμπου. Τὴν Διοίκησιν τοῦ Τάγματος ἀνέλαθεν ὁ δημοδιδασκαλὸς καὶ ἐφεδρὸς ἀξιωματικὸς Καλλιπέρης Λουκάς.

Οἱ κ.κ. Διοικηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς Χίον λίαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ρομίαν τῶν ζητημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. Κάμπου καὶ περιχώρων.

ΣΠΑΡΤΗ. — Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπῆρξε ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Συγκεντρώσεις τακτικαὶ ἐγένοντο εἰς ἀπαντὰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως εἰς τὰς ὁποίας ἐγένοντο συμφωνίαι τῶν προγράμματος τῆς Διοικήσεως, ἄλλοτε μὲν ὁμιλῶν καὶ διαλέξας ἐπὶ διαφορῶν θεμάτων καὶ διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν, ἄλλοτε δὲ καθαρῶς ἐκπαιδευτικὰ στρατιωτικὰ συγκεντρώσεις καθ' ἃς ἐγένοντο ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῶν μελῶν. Οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Διοικήσεως συμφωνῶς πρὸς διαταγὴν τῆς ἐκάστην Κυριακὴν ἐκκλησιάζονται ἀνελπιῶς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ. — Ἡ Περιφ. Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Ἀργολιδοκορινθίας, κατόπιν γενομένης συγκεντρώσεως εἰς τὴν Λέσχην Θηλέων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπου εἰς ἣν συμμετέχον οἱ Διοικηταὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων καὶ Φαλάγγων τοῦ Νομοῦ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἐξεδόκεν ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρὸς ἀπαντὰς τοὺς Σχηματισμοὺς, κλιμῶν καὶ καὶ ὑπηρεσίας, δι' ἣς καλεῖ πάντας ὅπως ἐπιδοθῶσι μετ' ἐξαιρετικῶν ζήλου στὴν νέαν Ἑθνικὴν ἐξόρμησιν τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας τῆς γῆς, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ αὐτάρκεια τῆς χώρας μας. Πρὸς τοῦτο ὑποδεικνύει νὰ καλλιεργηθῶν καὶ αἱ αὐλαί, ὥστε οὐδὲ σπιθαμὴ γῆς νὰ μείνῃ ἀκαλλιεργητὴ καὶ προτρέπει τὰ μέλη νὰ ἐνωτισθῶν μὲ χαρὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ γίνοντι πρωτοπόροι εἰς τὴν δοθησομένην μάχην, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐμερείας τοῦ τόπου μας. Ἰδιαίτερος ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκιστοῦ κτηνοτροφίας, πετηνοτροφίας, οἰοτροφίας καὶ μελισσοτροφίας εἰς ἣν δέον νὰ ἐπιδοθῶν ἀπαντὰ τὰ μέλη. Ἐπίσης συνιστᾷ ὅπως συγκεντρωθῶσι ὁμάδες οἵτινες θὰ προσφέρωσι τὴν προσωπικὴν τῶν ἐργασίαν διὰ τὴν καλλιέργειαν πάντων χωρῶν παραμεινόντων ἀκαλλιεργήτων, προσέτι δὲ νὰ παρῶσι χεῖρα βοηθείας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων τῶν στρατευθέντων.

ΑΡΓΟΣ. — Ὁ Δήμος Ἀργους παρεχώρησεν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ἀπαντὰς τὰς γῆπεδα, δημοτικοὺς χώρους καὶ δημοτικούς κήπους διὰ τὴν ὑπὸ ταύτης καλλιέργειαν τῆς ἀργαῖς καὶ δαπάνης τοῦ Δήμου. Ἐπίσης δέχεται καθ' ὑποδείξιν τοῦ οἰκείου Γεωπόνου καὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ ἐκμισθῶσι καὶ παραχωρήσιν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. γεωργικὰς ἐκτάσεις ἰδιωτικὰς διὰ τὴν καλλιέργειαν.

— Ἰδιῶται τοῦ χωριοῦ Ἀρείας παρεχώρησαν ἑκτασιν ἀνω τῶν 5 στρεμμάτων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Θεσπρωτίας, συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς 129 Φάλαγγος μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Παραπόταμον καὶ Ἀγίον Βλάσιον ὅπου, εἰς πολυάριθμον συσκέπτῳ Φαλαγγιτῶν, ὁμίλησε διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν συστήσεως εἰς πάντας ἐργασίαν ἀκάματος πρὸς ἐπίτευξιν ἐπαρκείας εἰς ὅλα τὰς εἰς τὸν τόπου. Ὅχι μόνον οἱ Φαλαγγίται, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι προϊόντα τῶν τόπου. Ἐνθουσιασμοῦ ἦκουσαν τὸν Περιφ. Διοικητὴν μετὰ δυνάμει καὶ κηρύγματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, τμήματα δὲ Φαλαγγιτῶν πρόκειται ν' ἀρχίσουν καλλιέργειαν διαφορῶν προϊόντων εἰς ἐκτάσεις παραχωρηθησομένας ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων.

Ὁμοίως ὁ κ. Γεν. Ἐπίτοπος Ε. Ο. Ν. περιώδευσεν εἰς τὰς περιφέρειας Πάργας καὶ Παραμυθίας συνιστῶν εἰς πάντας ἐντατικὴν καλλιέργειαν διὰ τὴν αὐτάρκειαν τῆς Χώρας.

— Αἱ ὁμάδες ἐλδοκότητος τῆς Διοικήσεως συσταθεῖσαι ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισαν συστηματικῶς ἐκπαιδευόμεναι. Ὅπως ἡ Νοσοκομειακὴ Ἐκπαίδευσις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ἔχει ἱκανοποιητικὰς προόδους, ὡς καὶ ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Παθητικὴν Ἀεράμειαν. Ἰκανῶς ἐπίσης ἔχει ἐκπαιδευθῇ ἀπὸ μὴνῶν εἰς τὰ μέσα Συνδέσμου καὶ διαδόχου (σηματοδοσίαν μορρικὴν) ὁμάς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, ἥδη δὲ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐιδικὴ ἐκπαίδευσις ἐτέρας ὁμάδος.

— Κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Θεσπρωτίας πρὸς ἀπαντὰς τοὺς Διοικητὰς Τμημάτων τῆς Διοικήσεως, συνιστᾶται νυκτερινὰ Σχολεῖα ἀγραμμάτων εἰς ἃ θὰ φοιτήσουν ἀναλφάβητοι Φαλαγγίται.

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐναυατάσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Τὴν Πρωτὴν οἱ Προσκοποὶ παρήλασαν διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μὲ ἀξιοσημειώτων τάξιν καὶ πειθαρχίαν.

Τὴν 2 μ. μ. ὥραν τὰ Τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. ἤρχισαν προετοιμαζόμενα τὴν δὲ 3.30 μ. μ. εἶχον μετὰ ἐν πλήρει τάξει εἰς τὸ Σταθίον τῆς πόλεως. Τὴν 4ην μ. μ. ἀπαντὰ τὰ Τμήματα τοῦ τε Προσκοποῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἤσαν παρατεταγμένα ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Φαλαγγάρχου Καλαϊτῆ Μιχαήλ.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπογευματινῶν ὥρων πλήθος κόσμου εἶχε λάβει θέσιν εἰς τὸ μέρος τῶν κερκίδων τοῦ Σταδίου. Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ γηπέδου τοῦ Σταδίου πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰς κερκίδων εἶχε τοποθετηθῇ μικρὸς ὄμιλος.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ Γενικὸς Ἐπίτοπος Ε. Ο. Ν. Νομοῦ Καβάλλας Νομάρχης κ. Β. Δαμουράς, ὁ Διοικητὴς τοῦ Ε. Ο. Ν. Στρατοῦ, ὁ Ἐπιτελάρχης Δ. Σ. Στρατοῦ, ὁ Δήμαρχος Καβάλλας, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ πάσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ἐπισμηνῶν ἡ Στρατιωτικὴ Μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ ἐμβατήριον τῆς Σημαίας καὶ πάντα τὰ Τμήματα ἐπὶ τῷ παραγωγῇ τῆς προσοχῆς ἐν ἀπολύτῳ ἀκίνησιν χαιρετοῦν τὴν Προσκοπικὴν Σημαίαν.

Ἀναγινώσκειται ἡ Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου Προσκόπων καὶ γίνεται ἡ κάλυψις τῆς Σημαίας τῶν Προσκόπων.

Ἀκολουθῶς ἀναγινώσκειται ἡ Ἡμ. Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν., ἔπεται χαιρετισμὸς πρὸς τὴν Σημαίαν τῆς Ε. Ο. Ν., παρέλασις τῆς Σημαίας ταύτης, ἐκλείσει δὲ ἡ ἐορτὴ μὲ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. συνοδεύμενος ὑπὸ τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 177ης Φάλαγγος ἐπεσκέφθη τὰ χωρία Κοκκινόχωμα, ὅπου ἐκαλλιεργήθησαν 11 στρέμματα ὑπὸ 18 ζευγῶν βοῶν ἐντὸς 4 ὥρων, Ἀμυγδαλεῶνα καὶ Πολύστουλον, ὅπου ἐκαλλιεργήθησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνάλογα ἐκτάσεις.

Ἡ Διοίκησις εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξαίρετον θέσιν νὰ διαπισώσῃ τὴν πραγματικὴν ἐφαρμογὴν τῶν συνθημάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ εὐελπιστοῦσα ν' ἀναγγεῖλῃ καὶ μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας μὲ πολὺ ἀνώτερον ἀποτελέσματα.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ. — Τὰ μέλη τῆς 231ης Φάλαγγος ὥργωσαν καὶ ἐκαλλιέρησαν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀγρὸν ἐκτάσεως 7 στρεμμάτων.

Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταύθα Γυμνασίου ἐκαλλιέρησαν ἀπαντὰ τὸν πρὸ τοῦ σχολείου χώρον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουτρούλη.

ΠΛΑΤΑΝΟΒΡΥΣΙΣ (Δράμας). — Ὁ Διοικητὴς τοῦ ΙΙ Τάγματος τῆς 245ης Φάλαγγος Παρανεοστίου Τετράρχης κ. Φωτιάδης μετέβη εἰς Πλατανίαν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ αὐτοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος ὁμίλησεν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεὶς καὶ κατοικοὺς τῆς Κοινότητος Πλατανιάς περὶ τ

128

Η λέξις φαράγγια δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ, ὅπως βλέπεις, μετὰ τῆς λέξεϊ κοράκια. Γιὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα: ἡ λέξις φαράγγια ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τῆς ταιριαξέας μετὰ τῆς λέξεϊ σπαράγγια, ἡ λέξις κοράκια ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τῆς λέξεϊ γεράκια καὶ ἄλλας. Μὰ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ λάθος τοῦτο, τὸ τετρατόπιον, διαμορφώμε, ἔχει καὶ ἄλλα ἐλλειψήματα. Καὶ γὰρ τὸν «Ύμνον» τὰ ἴδια ἔχομε νὰ σοῦ υποδείξω. Βιάζεσαι πολὺ. «Ὅταν γράφῃς κάτι ἄφρονε τὸ λίγον καιρὸ σοῦ συρτάρι σου, διαβάξαι τὸ πότε-πότε καὶ θὰ ᾔδῃς πόσα πράγματα θ' ἀνακαλύψῃς, πού θέλουν διόρθωσι καὶ τὰ ὅποια θὰ διορθώσῃς μὲν εὐκόλῃ. Ξανακοιτάξαι λοιπὸν αὐτὰ τὰ ποιήματά σου, διόρθωσε ὅτι μπορεῖς καὶ στείλε τα πάλι. Σημείωσε σὸ πρῶτον Σ 20 καὶ σὸ δεύτερον Σ 21.— ΠΕ ΤΡΟΝ ΛΑΜΠΡΟΝ. Μὰς βιάζεις ἐν δυσκολίᾳ δέον. Τὸ πρῶτον τετρατόπιον τοῦ ποιήματος «Βαρκοῦλας» εἶναι καλογραφεμένον, ἀλλ' ἀπὸ 'κει καὶ κάτω καὶ οἱ στίχοι χαλινῶνουν—καθὼς συνιθίζομε νὰ λέμε—καὶ τὸ νῆμα βγαίνει μὲν δυσκόλῃ. Νὰ τὸ πρῶτον τετρατόπιον:

ΣΩΤ. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, 'Αταλάντην. Ἀπορρίπτεται, ἐπειδὴ οἱ λέξεις «Σκάλα-εἰς» δὲν συνδέονται μετὰ τοῖς λοιποῖς σταυρολέξις.— Χ. ΧΑΤΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ. Γενικός καλῶ, ἀλλὰ ὀσπερὶ τεχνικός. Τὰ μαῦρα τετραγωνίδια πρέπει να εἶναι σκορπομένη.— Μ. Μ. ΜΑΜΟΥΖΕΛΟΝ, Πειραΐα. Γιατὶ ὁρίζοντως καὶ καθεώς τὰ ἴδια; Στείλετε ἕνα συνηθισμένον.— Μ. Β. ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ καὶ Μ. Ι. ΚΥΡΙΑΚΟΝ. Νὰ γράψετε ἀπὸ τὴν ἑμὴ μόνον ὄψιν τοῦ χαρτίου. Οἱ δασκίσεις σας πάντως γνωστές.— ΧΡ. ΔΑΛΛΑΜΑΓΚΑΝ. Δὲν δημοσιεύουν σταυρολέξα μετὰ ἴδια ὁρίζοντως καὶ καθεώς.— Α. Π. ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ, Πειραΐα. Ἐγκρίνονται. Συγχρητίζονται γιὰ τίς λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν σταυρολέξων.— Σ. Ν. ΑΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐγκρίνεται μόνον ἡ Ε. Ο. Ν. Τὰ ἄλλα μέτρια.— Σ. ΝΑΧΜΙΑΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐλάσθαιεν ἐπὶ χαρτὰ διαφόρων σχημάτων χωρὶς νὰ κατορθώσωμε νὰ βροῦμε ἀρχὴ καὶ τέλος. Γράψετε ἄλλη φορά συνέγεια τίς ἀσκήσεις, στὸ ἴδιο χαρτὶ.— ΧΡ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΝ, Δάφεια. Τὸ σταυρολέξον ἀνεπτυχτικόν (πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια), τὰ ἄλλα γνωστά.— Γ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΝ, Καβάλλαν. Συγχρητίζηται γιὰ τίς λύσι τοῦ κρυπτογραφικοῦ.— Χ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐγκρίνεται τὸ 9×9. Τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σχεδιασθῶν μετὰ σινικὴ μελάνη.— ΣΠ. ΓΟΥΡΜΟΝ. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 ¾ % μέχρι δραχμῶν 125.000.—
ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 ½ % — 4 ½ %

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

TAMIEYTHPION

ΑΣΦΑΛΕΙΑ. ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στοά Σπυρομήλιου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Αλεξάνδρας και Σπυρίδωνος Τρικούπη

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τὰ Γραφεία μας ἢ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πόλιν σας
Πράκτορά μας νὰ σᾶς ἀναπτύξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ. Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακακονίζει ταχέως
καὶ ὧπ' εὐθέως πᾶσαν ἑλπίαν σας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙΤΕ ΤΗΝ
Εθνικὴν Οικονομίαν καὶ τὰ ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Αθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγής και εμπορίας της κορινθιακής σταφίδος.— Βελτίωση της ποιότητας. Κοινή έναποθήκευσις της σταφίδος.— Οινόποιησις χλωρᾶς σταφίδος.— Διαφήμισις της σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικόν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρός καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς.— Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας.— Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ωφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγίαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἔθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4⁰/₁₀₀ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ	»	»	1	»	500.000.—
-------------	---	---	---	---	-----------

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διαμερίσεων.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνασκοῦνται.—Τὸ 1/3 τῶν ἀνοτατόν ὀρίων τῶν καταθέσεων, ἥτοι δρακ. 33.500, δὲν κατασχέονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμειυτήριον διαθέτει ἐιδικὰς καλλιτεχνικὰς κομπάρσους, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἓνα κομπάρσιν δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τῆς οἰκονομίας σας, διότι σὺνηθίζετε εὐκολότερα σὴν ἀποταμίευσιν.

